ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΟΒ′	ΤΕΥΧ. Α′	ΙΩ. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 - 115 21 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 72.18.308	15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995	ΑΡΙΘ. 17

ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ ΚΡΟΥΣΕΩΣ;*

Ὅσα ἐπισημάναμε ἕως τώρα πιστοποιοῦν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ἢ τῆς δῆθεν οὐδετερότητος τοῦ Κράτους νὰ ἐπιδιώκεται ἡ συρρίκνωσις ἢ κατάργησις τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Ὅπως σημείωσε ὁ Διδάκτωρ τῆς Θεολογίας κ. Μιχ. Γ. Τρίτος, *«καλὸ θὰ εἶναι μερικοὶ ἀμφισβητίες τοῦ μαθήματος νὰ μὴν αὐτοαναγορεύονται σὲ ἐκφραστὲς τῆς λαϊκῆς βουλήσεως. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ὑπάρχουν καὶ ἄλλα μαθήματα ἰδεολογικοῦ χαρακτῆρος. Πρόκειται γιὰ τὸ σύνολο σχεδὸν τῶν θεωρητικῶν μαθημάτων, π.χ. Πολιτικὴ Ἀγωγή, Ἱστορία, Νέα Ἑλληνικά, Φιλοσοφία, Κοινωνιολογία κ.τ.λ. Μὲ τὸ σκεπτικὸ τῶν ἐπικριτῶν τοῦ μαθήματος θὰ πρέπει καὶ τὰ μαθήματα αὐτὰ νὰ γίνουν προαιρετικὰ γιὰ νὰ μὴ βιάζεται ἡ συνείδηση τῶν μαθητῶν. Ὅμως τὰ μαθήματα αὐτά, ὅπως καὶ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι ὑποχρεωτικά, γιατί αὐτὸ ἐπιθυμεῖ ἡ Ἑλληνικὴ Κοινωνία στὴν συντριπτική της πλειοψηφία καὶ τὸ Κράτος ὑλοποιεῖ»*[140].

Τοῦ κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ**
Ὁμοτ. Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν
Τακτικοῦ Μέλους τῆς «Εὐρωπ. Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν»

Θὰ ἠμπορούσαμε νὰ προσθέσωμε ὅτι, γιὰ καθαρῶς γνωστικοὺς σκοποὺς πρὸς ἀπόκτησι ἀρτίας ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως, τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν θὰ ἔπρεπε νὰ παρακολουθῆται —τουλάχιστον οἰκειοθελῶς— καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἑτεροδόξους ἢ ἀλλοθρήσκους ἢ ἀθέους μαθητές, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ ὡς Ἕλληνες πολῖτες θὰ ἠμποροῦσαν νὰ σταδιοδρομήσουν πολὺ καλύτερον, ἐὰν γνώριζαν σὲ πλάτος καὶ βάθος τὶς πνευματικὲς ρίζες καὶ συναρτήσεις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴ φαινομενολογία τῶν κυρίων μορφῶν τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ πνευματικοῦ βίου τῆς χώρας.

21. Ἄδικες κρίσεις γιὰ τὸ «Κατηχητικὸ Σχολεῖο»

Ὁ ἀγαπητὸς μαθητὴς καὶ νῦν συνάδελφος κ. Δημήτρης Τσάτσος στὴ δευτερολογία του, —τὴν ὁποία δημοσίευσε μετὰ τὶς πρῶτες ἐπικρίσεις, ποὺ δέχθηκε γιὰ τὴν ἀναμφισβητήτως ἀντιεκκλησιαστικὴ συνέντευξί του—, γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὶς ἀπόψεις του κατέκρινε καὶ τὸν θεσμὸ τοῦ «κατηχητικοῦ» σχολείου. Ἔγραψεν ὅτι *«μὲ τὴ νοοτροπία τοῦ "κατηχητικοῦ" ἡ Ὀρθοδοξία γίνεται ἀντικείμενο ἐμπαιγμοῦ ἀπ' τὰ νέα παιδιὰ ἢ ἀποκτᾶ ἕνα πρωτόγονο ὑπνωτικὸ περιεχόμενο, ποὺ δὲν συμβάλλει στὴν προετοιμασία τοῦ νέου γιὰ τὰ πραγματικὰ προβλήματα τῆς ζωῆς»*[141].

Ἡ προκατάληψις αὐτὴ ἐναντίον τοῦ θεσμοῦ τοῦ «Κατηχητικοῦ Σχολείου» ὁδηγεῖ στὴν παραθεώρησι τοῦ πολὺ γνωστοῦ γεγονότος ὅτι πλεῖστοι ἐκ τῶν κατεχόντων τὰ σκῆπτρα στοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς πνευματικῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους ὑπῆρξαν μαθητὲς τοῦ «Κατηχητικοῦ Σχολείου» καὶ ὁμολογοῦν ὅτι ἐξ αὐτοῦ πῆραν τὴν πρώτη ὤθησι γιὰ νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ γενικώτερα φιλοσοφικά, μεταφυσικά, κοσμοθεωρητικά, βιοθεωρητικά, πολιτικοκοινωνικὰ καὶ λοιπὰ προβλήματα. Τὸ «Κατηχητικὸ Σχολεῖο» ὄχι μόνον δὲν ἦταν γι' αὐτοὺς «ὑπνωτικὸς» παράγων, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐξεκόλαψε καὶ ἀνέπτυξε τὸν πνευματικό τους δυναμισμό.

Μήπως ἀπὸ ἄποψι εἰδολογικὴ συνέβη κάτι τέτοιο καὶ στὸν ἴδιο τὸν κ. Δημήτρη Τσάτσο; Ἂς ἐπιτραπῇ νὰ ὑπενθυμίσω πόσον ὁ ἴδιος ἐξεδήλωνε τὴν ἱκανοποίησί του γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευ-

---

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 659 τοῦ ὑπ' ἀρ. 16 τεύχους.

140. Μιχάλη Γ. *Τρίτου*, Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, περ. «Ὁ ἅγιος Νικήτας» - Μηνιαῖο Περιοδικὸ Ἱ. Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης, Σέρρες, Νοέμβριος 1994, τεῦχος 50, σ. 266.

141. Δημ. *Τσάτσου*.

τικῶν καὶ γιὰ τὶς θρησκευτικὲς ὁμιλίες, ποὺ κάθε Πέμπτη γίνονταν στὶς πρωινὲς συγκεντρώσεις τοῦ πρωτοπορειακοῦ Κολλεγίου Ἀθηνῶν. Τόσον τὸ μάθημα, ὅσον καὶ οἱ ὁμιλίες αὐτὲς διαμορφώνονταν μὲ περιεχόμενο παρόμοιο πρὸς ἐκεῖνο, ποὺ περιελήφθη στὰ ἑνιαῖα Κατηχητικὰ Βοηθήματα τοῦ Ἀνωτέρου Κατηχητικοῦ Σχολείου, ποὺ ἑτοιμάσθηκαν ἀπὸ τὸν γράφοντα καὶ δημοσιεύθηκαν ἀπὸ τὴν «Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὅταν Γενικὸς Διευθυντὴς αὐτῆς ἦταν ὁ σεβαστὸς Ὁμότιμος Καθηγητὴς κ. Ἀνδρέας Φυτράκης. Ἑπομένως ὁ κ. Δημ. Τσάτσος δὲν πρέπει νὰ κατακρίνῃ «τὴ νοοτροπία τοῦ Κατηχητικοῦ», ἀφοῦ αὐτὴ ἀκριβῶς τὸν εἶχε συγκινήσει ὡς μαθητὴ τῶν ἀνωτέρων τάξεων τοῦ τότε Γυμνασίου (νῦν Λυκείου) καὶ ἀφοῦ κάθε ἄλλο παρὰ «πρωτόγονο ὑπνωτικὸ περιεχόμενο» τοῦ προσέφερεν.

Τὸ ὄχι «ὑπνωτικό», ἀλλ᾽ ἀφυπνιστικὸ περιεχόμενο τῶν Κατηχητικῶν Βοηθημάτων γίνεται ἔκδηλο ἤδη στὴν Εἰσαγωγὴ τούτων, στὴν ὁποία σημειώνονται τὰ ἑξῆς:

Ὁ ὑπό... τῶν μαθημάτων τῶν Ἀνωτέρων Κατηχητικῶν Σχολείων ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς ἀνταποκρίνεται εἰς ἑτέραν ζωτικὴν ἀνάγκην τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, ἀναζητούσης τὴν ὑπερτάτην ἀξίαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὁ νέος θὰ ὑποτάξῃ οὐ μόνον τὰς ψυχικάς του ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῷ καθ᾽ ὅλου πολιτισμῷ δρᾶσίν του... Πρέπει ἕκαστος μαθητὴς νὰ κατανοήσῃ ὅτι ἡ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ἀτμοσφαίρᾳ ἁρμονικὴ συνανάπτυξις πασῶν τῶν ἀξιολογικῶν ροπῶν τῆς ψυχῆς του δύναται νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἐργάτην τοῦ πολιτισμοῦ, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ὁ πολιτισμὸς οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ πραγματοποίησις τῶν ἀξιῶν, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἐμφύτων προδιαθέσεων καὶ ἱκανοτήτων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος»[142].

Οἱ εὐκαίρως - ἀκαίρως ἀκουόμενοι ἰσχυρισμοὶ γιὰ τὸ ὅτι τὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο δημιουργεῖ δῆθεν στενοκεφάλους καὶ ἀποτυχημένους ἀνθρώπους εἴτε ὀφείλονται σὲ ἄγνοια εἴτε ἀποκαλύπτουν ἀντιεκκλησιαστικὴ καὶ ἀντιχριστιανικὴ διάθεσι, ποὺ παραθεωρεῖ ὅτι τὰ παλαιότερα καὶ τὰ νεώτερα ἐπίσημα ἑνιαῖα Προγράμματα καὶ Βοηθήματα τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ποὺ ἔχουν ἐγκριθῆ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διέπονται ἀπὸ εὐρύτητα σκέψεως καὶ συγχρονισμένο πνεῦμα καὶ ὑποβοηθοῦν τὸ ἔργο τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς ἀγωγῆς.

142. Εὐαγγέλου Δ. *Θεοδώρου*, Ἡ αἰωνία ἀλήθεια, ἐν Ἀθήναις 1960, σσ. κα'-κβ'. *Τοῦ ἰδίου*, Ὡλοκληρωμέναι προσωπικότητες, ἐν Ἀθήναις 1961, σσ. κα'-κβ'. *Τοῦ ἰδίου*, Οἰκοδόμοι πολιτισμοῦ, ἐν Ἀθήναις 1962, σσ. κα'-κβ'.

Ὅταν ὁ νέος δὲν ἔχῃ θρυμματισμένες τὶς πνευματικές του φτεροῦγες καὶ ὅταν δὲν ἀνήκῃ στὶς τάξεις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι «οὐκ ἔρχονται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτῶν» (Ἰωάν. γ' 19-20), τότε τὰ μαθήματα τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, μεταδιδόμενα ἀπὸ ἐκλεκτοὺς Κατηχητές, τὸν προσανατολίζουν καὶ τὸν ὑποβοηθοῦν νὰ ἱκανοποιήσῃ κατὰ τὸν ἰδεωδέστερο τρόπο τὴν ἔμφυτη τάσι τῆς νεανικῆς ψυχῆς πρὸς ἀνακάλυψι τῆς ὑπεραξίας ἐκείνης, ἡ ὁποία, ὅταν βιωθῆ, θὰ ὁδηγήσῃ στὴν ἰσόρροπη συνανάπτυξι ὅλων τῶν ἄλλων ἀξιῶν. Ἡ ὑπεραξία αὐτὴ εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτὸς καὶ μόνον δημιουργεῖ στὴν ζωὴ τοῦ νέου ἱεραρχικὴ τάξι καὶ ὀργανικὴ ὁλότητα, μέσα στὴν ὁποία ὅλα τὰ ἰδανικὰ (ἐπιστημονικά, αἰσθητικά, κοινωνικά, ἠθικά, οἰκολογικὰ καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ὑλικὰ) πραγματοποιοῦνται ἁρμονικῶς ὑποτασσόμενα στὸ ἑνιαῖο σύστημα «Τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστὸς» (Κολοσ. γ' 11). Κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ νέος ἀποβαίνει «καινὴ κτίσις», περιπατεῖ «ἐν καινότητι ζωῆς» (Γαλ. στ' 15· Ρωμ. στ' 4) καὶ γίνεται ὡλοκληρωμένη προσωπικότης, οἰκοδόμος ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ μαθητὴς Δημήτρης Τσάτσος, ποὺ εἶχε κοσμοθεωρητικὲς ἀνησυχίες καὶ ἔντονα πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα εἶχε τόσον πολὺ ἑλκυσθῆ ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ τὶς —ἀφυπνιστικοῦ, ὄχι «ὑπνωτικοῦ» κατηχητικοῦ περιεχομένου— θρησκευτικὲς ὁμιλίες, ὥστε ἔδειχνε ζωηρὸ διαλογικὸ ἐνδιαφέρον καὶ γιὰ τὸ περιεχόμενο τῶν θεμάτων τοῦ κατ᾽ ἐπιλογὴν μαθήματος τῆς «Φιλοσοφίας τοῦ Χριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ», ποὺ ἐδιδάχθη ἀπὸ τὸν γράφοντα, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσηγηθῆ τὴν καθιέρωσί του στὸ Κολλέγιο Ἀθηνῶν.

Λυπούμεθα, διότι ὁ κ. Δημ. Τσάτσος, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διαμορφώσεως τῶν μετακολλεγιακῶν προσωπικῶν ἐπιλογῶν του, υἱοθέτησε τὶς ἄδικες κρίσεις ἐναντίον τοῦ θεσμοῦ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, ἔχων ἐνδεχομένως ὑπ᾽ ὄψει του καὶ ἐπηρεασθεὶς ἀπὸ τυχὸν ἐλλείψεις καὶ σφάλματα, ποὺ ἀναποφεύκτως παρατηροῦνται καὶ μέσα στὸν χῶρο τῆς κατηχητικῆς διακονίας. Ἀλλ᾽ ὅπως ἤδη ἔχομε τονίσει, πρέπει νὰ ἀποφεύγεται τὸ λογικὸ σφάλμα τῆς καταπολεμήσεως τοῦ κανόνος καὶ τῆς χρήσεως ἐν ὀνόματι τῶν ἐξαιρέσεων καὶ τῆς καταχρήσεως.

Στὸ ἑπόμενο τεῦχος τῆς «Ἐκκλησίας» θὰ περατώσωμε τὴ σειρὰ αὐτὴ τῶν ἄρθρων μας, ἀφοῦ προηγουμένως σχολιάσωμε συνοπτικῶς καὶ μερικοὺς ἀκόμη ἀδίκους ἰσχυρισμοὺς τοῦ κ. Δημ. Τσάτσου, ὡς λ.χ. τὴ γνώμη γιὰ τὸ ὅτι ὑπάρχει ἔλλειψις διαφωτίσεως «στὸν σεξουαλικὸ τομέα», ἡ ὁποία ὀφείλεται δῆθεν σὲ «μιὰ ἐθελοτυφλοῦσα παράδοση, ἡ ὁποία φυσικὰ ἀνήκει στὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ κακὰ ποὺ μᾶς ἔχει ἀφήσει ἡ Ἐκκλησία».

(Συνεχίζεται)

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ
ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΚΟΙΝΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ἡ ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως ἀποσταλεῖσα εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ, ὡς Προέδρου, καὶ τῶν Μητροπολιτῶν Σεβαστείας κ. Δημητρίου καὶ Βρεσθένης κ. Δημητρίου, προϋπαντήθη ἐν τῷ ἀεροδρομίῳ Νέας Ὑόρκης τὴν 10ην Ὀκτωβρίου 1995 ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Νέας Ἰερσέης κ. Σίλα καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀτλάντας κ. Φιλίππου ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἰακώβου. Τὴν ἐπομένην (11ην Ὀκτωβρίου 1995) ἡ Ἐξαρχία συνηντήθη ἐπισήμως μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γέροντος Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου, εἰς τὰ κεντρικὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ κατέστρωσε μετ' αὐτοῦ τὸ ὅλον πρόγραμμα συνεργασίας.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐπραγματοποιήθη ἐν ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ καὶ φιλαδελφίᾳ εἰς δύο ἐπίπεδα. Πρῶτον, εἰς ἄμεσον συνεργασίαν τῆς Ἐξαρχίας μετὰ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς, κατὰ τὰς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τακτικὰς καὶ ἐκτάκτους συνεδριάσεις τῶν μειζόνων διοικητικῶν καὶ συμβουλευτικῶν σωμάτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς (Ἐπαρχιακὴ Σύνοδος, Ἐθνικὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Συμβούλιον, Ἐθνικὴ Φιλόπτωχος, Ἐθνικὴ Νεολαία κ.ἄ.). Καὶ δεύτερον, εἰς συνεργασίαν μετὰ τῶν κατὰ τόπους Ἐπαρχιούχων Ἐπισκόπων, εἰς τὰς ἕδρας αὐτῶν, δι' ἐκτάκτων συνεδριάσεων τῶν Ἐπισκοπικῶν Συμβουλίων, Συνδέσμων κλήρου, Ἀρχόντων καὶ λοιπῶν ὀφφικιάλων, Ἐφορειῶν, Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων κ.ἄ., καθὼς καὶ δι' εἰδικῶν συνεδριάσεων μετὰ τῆς Ἐφορείας, τοῦ διοικητικοῦ καὶ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ διὰ συναντήσεως μετὰ τῶν φοιτητῶν τῶν ἱδρυμάτων τούτων.

Κατὰ τὴν εὐλογημένην αὐτὴν περίοδον τῶν 25 ἡμερῶν ἐντόνου συνεργασίας καὶ ἀμέσου ἐπικοινωνίας, ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Ἐξαρχίαν, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ μεταφέρῃ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἰάκωβον τὴν εὐαρέσκειαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας διὰ τὴν μέχρι τοῦδε ποιμαντορίαν του καὶ τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς διὰ τὰ ἐφετεινὰ ὀνομαστήριά του, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους, τὸν περὶ αὐτοὺς Ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὸν θεόσωστον λαὸν διὰ τὴν ἄγρυπνον παρακολούθησιν, τὴν βαθεῖαν στοργὴν καὶ τὴν συνεχῆ μέριμναν τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μας κ.κ. Βαρθολομαίου καὶ τῆς περὶ Αὐτὸν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου περὶ τῆς ἑνότητος, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς κατὰ Θεὸν προόδου τῆς ἐν Ἀμερικῇ πολυανθρώπου καὶ εὐκλεοῦς Ὁμογενείας.

Ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία διεπίστωσε μετὰ βαθείας ἱκανοποιήσεως τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἐκκλησιαστικῶς συντεταγμένων ὁμογενῶν τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπόν των κ. Ἰάκωβον, δι' ὅσα προσέφερεν εἰς αὐτούς, σχεδὸν ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν σταθερὰν ἀφοσίωσίν των πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐστήριξε ἐξακολουθητικῶς καὶ διὰ παντὸς μέσου ὄχι μόνον τὸν σημερινὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς διαπρεπεῖς προκατόχους του, ἀειμνήστους Ἀρχιεπισκόπους Ἀλέξανδρον, Ἀθηναγόραν καὶ Μιχαήλ.

Ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου περιώδευσεν, ἱερούργησε καὶ συνωμίλησεν ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία, ἐξεδηλώθη ποικιλοτρόπως ἡ συγκίνησις καὶ εὐγνωμοσύνη κλήρου καὶ λαοῦ διὰ τὴν ἄμεσον ταύτην καὶ ζῶσαν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Σεπτοῦ Κέντρου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς οἰκειοθελῶς ὑποβληθείσης παραιτήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου των.

Τὴν εὔλογον θλῖψιν των, ἐπὶ τῇ ἐπικειμένῃ ἀποχωρήσει αὐτοῦ —τὴν ὁποίαν πολλοὶ εὐχαρίστως θὰ ἔβλεπον ἀναβαλλομένην ἐπί τι διάστημα— παρηγόρησε μεγάλως ἡ διαβεβαίωσις τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἰάκωβος καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐνεργοῦ ποιμαντορίας του, δὲν θὰ παύσῃ τιμώμενος εἰς τὸ ἀκέραιον, συνεχίζων τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος πολυτίμους ὑπηρεσίας του κατὰ ποικίλους τρόπους. Ἐπίσης ἐξετιμήθη ὑπὸ πάντων ἡ δοθεῖσα διαβεβαίωσις ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μετὰ πάσης προσοχῆς θὰ ἐπιλέξῃ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, πάντοτε δὲ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, τὸν καταλληλότερον ἐκκλησιαστικὸν ἄνδρα διὰ τὴν πολυεύθυνον ταύτην διαδοχὴν εἰς τὴν ἡγεσίαν τῆς μεγαλυτέρας Ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἀμοιβαίων διαβεβαιώσεων περὶ τοῦ ἀρρήκτου καὶ ἀναλλοιώτου τῶν ἱερῶν δεσμῶν μεταξὺ Μητρὸς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, συνεφωνήθη καὶ ὑπεγραμμίσθη ὅτι μέχρι λήξεως τῆς ποιμαντορίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἰακώβου οὐδεμία ἀπολύτως θεσμικὴ ἀλλαγὴ θὰ συντελεσθῇ εἰς ζητήματα ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν δομήν, τὰ Ἱδρύματα καὶ τὰ ἐν γένει περιουσιακὰ στοιχεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Ὅθεν κοινὴ καὶ διάπυρος ἐκφράζεται ἡ εὐχὴ διὰ τοῦ παρόντος, ὅπως καταβληθῇ ὑπὸ πάντων πᾶσα μέριμνα καὶ προσπάθεια πρὸς ἀποφυγὴν ἐνεργειῶν δυναμένων νὰ βλάψουν τὰ ὕψιστα καὶ ἱερὰ συμφέροντα Ἐκκλησίας καὶ Γένους.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῇ 3ῃ Νοεμβρίου 1995

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ὁ Ἀμερικῆς Ἰάκωβος

Η ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΞΑΡΧΙΑ
† Ὁ Αὐστραλίας Στυλιανὸς
† Ὁ Σεβαστείας Δημήτριος
† Ὁ Βρεσθένης Δημήτριος

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ πρ. ΙΕΡΙΣΣΟΥ, ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ ΚΥΡΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

«Περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστι. Ἔρχεται γὰρ νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι»

Βαρειὲς οἱ καμπάνες τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς μυροβόλου καὶ Ἁγιοτόκου νήσου τῆς Ζακύνθου ἀντήχησαν χθὲς τὸ ἀναπάντεχον ἄγγελμα, ὅτι ὁ Σεπτὸς Ἱεράρχης, ὁ ἀπὸ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου Κυρὸς Παῦλος, μετὰ μακρὰν δοκιμασίαν τῆς ὑγείας του μεθίσταται ἀπὸ τῶν κόπων καὶ τὴν ταλαιπωρίαν εἰς τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν.

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζακύνθου κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Καὶ τὸ γεγονὸς θὰ εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ ἦταν θλιβερὸ καὶ ἀπελπιστικὸ ἐὰν δὲν εἴχαμε τὴν διαβεβαίωσιν τῶν Γραφῶν καὶ τὴν καθολικὴν πίστιν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας ὅτι «ἀναστήσονται οἱ νεκροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις». Ἄλλωστε τὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου ἑνὸς πιστοῦ μέσα εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας, παίρνει ἄλλες διαστάσεις καὶ διαφορετικὲς προοπτικές. Ποιός ἠμπορεῖ νὰ μιλήσῃ γιὰ ἀπελπισία, ὅταν καὶ ὁ νεκρὸς ἀκόμα μέσα εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι ὁ προθάλαμος τῆς Αἰωνιότητος, ἀποπνέει τὸ ἄρωμα τῆς αἰσιοδοξίας καὶ τῆς ἐλπίδος;

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον διὰ τὰ κοσμικὰ μάτια θάπτεται καὶ παραδίδεται στὰ σπλάχνα τῆς πατρώας γῆς ὁ ἀπὸ Ἱερισσοῦ Παῦλος, εἰς τὰ μάτια ὅμως τῆς Ἐκκλησίας σήμερα γίνεται μιὰ καταπληκτικὴ σπορά: «σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ· σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει· σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικὸν» (Α' Κορ. 15, 42-44).

Ὁ σεπτὸς οὗτος Πατὴρ ἀρχίζει σήμερα τὴν πιὸ ἀνώδυνη καὶ ἀκούραστη πορεία του· ἐγκαταλείπει τὸ ἐνθάδε πορευόμενος πρὸς τὸ ἐπέκεινα, «ἵνα ἀναπαύσηται ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ» (Ἀποκ. 14,13). Κεκοίμηται «πιστεύων τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθὰ Κυρίου ἐν γῇ ζώντων» (Ψαλμ. 26,13).

Ὁ μετ' ἐγκωμίων καὶ ἐπαίνων σήμερον ἀποιχόμενος Ἱεράρχης, γόνος τῆς εὐάνδρου καὶ μυριωνύμου νήσου τῆς Ζακύνθου ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1910 καὶ ἀνετράφη, εἰς καιροὺς χαλεποὺς καὶ δυσχειμέρρους ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς καὶ αὐστηροτάτης μητρός του. Τὴν ἐγκύκλιον αὐτοῦ κατάρτισιν ἔλαβεν ἐν Ζακύνθῳ ἐνῶ παραλλήλως εἰργάζετο. Κείρεται Μοναχὸς καὶ χειροτονεῖται Διάκονος τὸ 1935 καὶ Πρεσβύτερος τὸ 1940 ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου προκατόχου μου καὶ γέροντος ἡμῶν τοῦ ἄρχοντος Μητρ. Ζακύνθου Χρυσοστόμου τοῦ Δημητρίου. Πόθος διακαὴς καὶ ἐπιθυμία ὑποκάρδιος τοῦ νεαροῦ τότε κληρικοῦ ἦτο ἡ συνέχισις τῶν θεολογικῶν του σπουδῶν. Πτυχιοῦχος ἐπιστρέφει ὡς Ἱεροκήρυξ εἰς τὴν Ζάκυνθον ὅπου καὶ προσπαθεῖ νὰ συμβάλλῃ παντοιοτρόπως εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνύψωσιν τοῦ τόπου του. Διακατεχόμενος ὑπὸ πνεύματος αὐτοθυσίας ἀκολουθεῖ οἰκειοθελῶς τὸν μακαριστὸν Μητροπολίτην Χρυσόστομον εἰς τὸν ἄγνωστον δρόμον τῆς ἐξορίας του, ποὺ ἀξίωσε ἡ Ἰταλικὴ κατοχή. Αἱ δυσκολίαι δὲν τὸν τρομάσσουν ἀλλ' ἀντιθέτως χαλυβδώνουν τὴν ζέουσαν πίστιν του καὶ τὸν ἐνδυναμώνουν εἰς τὸν ἀγῶνα του. Οἱ καταστρεπτικοὶ σεισμοὶ τοῦ 1953 τὸν εὑρίσκουν ἐδῶ, ἀγωνιζόμενον καὶ ἀγωνιῶντα ἐν μέσῳ ἐρειπίων. Ἡ συνεργασία του ὅμως μετὰ τοῦ Μητροπολίτου διέρχεται κρίσιν βαθυτάτην καὶ ἡ ἄφιξις τοῦ διαδόχου του τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1957 δὲν ἀποκαθιστᾶ τὰς ἤδη τεταμένας σχέσεις. Διὰ τοῦτο καὶ μετατίθεται ὡς Ἱεροκήρυξ εἰς τὴν γειτονικὴν νῆσον Κεφαλληνίαν.

Ὅτε δὲ τὸ 1960 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξέλεξε τοῦτον Μητροπολίτην τῆς ἀκριτικῆς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου πολλοὶ δημοσιογράφοι τῆς ἐποχῆς ὁμιλοῦν περὶ «θαύματος». Ἐπὶ διετίαν διετέλεσε καὶ Τοποτηρητὴς τῆς χηρευούσης τότε Μητροπόλεως Ζακύνθου καί τινες τῶν «ὧδε ἑστηκότων» κληρικῶν ἔλαβον τὴν χάριν τῆς Ἱερωσύνης διὰ τῶν τιμίων χειρῶν τοῦ μακαριστοῦ Ἱεράρχου. Ἦτο ἕνας ἀληθινὸς ἄνθρωπος, ἀποδεσμευμένος καὶ ἀληθινὰ ἐλεύθερος καὶ τοῦτο θὰ ἀποδειχθῇ καὶ διὰ τῆς διαθήκης του. Ὅ,τι δηλ. ἐστέρησε ἑαυτὸν τὸ προσφέρει μετὰ θάνατον ἀφειδώλευτα εἰς τὸν πάσχοντα συνάνθρωπόν του καὶ δὴ τοὺς πτωχοὺς φοιτητάς.

Ἡ παλαιὰ φρουρὰ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἐκκλησίας μετατίθεται εἰς τὴν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσαν τοιαύτην καὶ ἡ Ἱστορία λαμπρύνεται.

Μακάριε καὶ Σεπτὲ Ἱεράρχα, σήμερον γίγνεσαι μιὰ πολυτιμος κατάθεσις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Τράπεζαν τοῦ Οὐρανοῦ. «Καὶ ὡς ἐφόρεσες τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, τώρα φορεῖς τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου, λειτουργὸς εἰς τὸ νοερὸν καὶ ὑπερουράνιον θυσιαστήριον, τῶν Ἁγίων συλλειτουργός».

Διὰ τοῦτο «Χριστός σε ἀναπαύσοι ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ πύλας παραδείσου ἀνοίξοι σοι καὶ Βασιλείας δείξοι πολίτην» (Νεκρ. Ἀκολουθία).

Αἰωνία Σου ἡ μνήμη
μακαριστὲ καὶ ἀοίδιμε Ἱεράρχα.

1900 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ*

«Λάλει Κύριε, ὅτι ἀκούει ὁ δοῦλος σου» (Α' Βασ. 3,9)

«Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός, δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει, καὶ ἐσήμανεν ἀποστείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννῃ, ὃς ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσα εἶδε. Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς».

('Αποκ. 1, 1-3)

Λάμπει εἰς τὸ πνευματικὸν στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν παγκόσμιον Χριστιανικὴν γραμματείαν ἡ ἁγία καὶ σεβάσμιος μορφὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, συγγραφέως τῆς Ἀποκαλύψεως, ἡ ὁποία ἐπισφραγίζει ἱεροπρεπῶς τὸν Θεῖον τῆς Κ.Δ. Λόγον.

Τοῦ Θεοφ. ἐπισκόπου Νεοχωρίου
κ. **ΠΑΥΛΟΥ**

Ὁ Ἅγιος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ ἠγαπημένος τοῦ Κυρίου μαθητής, ὁ φιλόσοφος καὶ βαθυστόχαστος μύστης τῶν Θείων βουλῶν, μὲ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν, σαγηνεύει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχήν. Τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως εἰς τὰς Ἐκκλησίας, οὐδεὶς πιστὸς μένει ἐν τῇ γῇ, μεταρσιοῦται εἰς τὰ οὐράνια, ἀκούων τὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐαγγελίου του, «ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος... ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων...».

Ἡ λεκτικὴ παρήχησις τοῦ λόγου μένει εἰς κάθε πιστεύουσαν ψυχὴν ἀναστάσιμος εὐχὴ καὶ Θεία εὐλογία. Ὁ Ἅγιος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, παρὼν εἰς κάθε σχεδὸν χριστιανικὴν οἰκογένειαν μὲ τὸ ὄνομά του, ὑπενθυμίζει εἰς πάντας δυναμικὰ τὴν προφητικὴν τοῦ ἀνθρώπου πορείαν ἀπὸ τὴν γῆν πρὸς τὰ οὐράνια.

Τὶς ἡμέρες αὐτὲς κορυφοῦται ὁ ἑορτασμὸς διὰ τὰ 1900 χρόνια τῆς συγγραφῆς τῆς Ἀποκαλύψεως ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου ὑπὸ τὰς εὐλογίας καὶ τὴν σκέπην τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Τὰς ἀμέσως ἑπομένας ἡμέρας ὁ ἑορτασμὸς ἀναμένεται νὰ κορυφωθῇ εἰς τὴν Πάτμον, τὴν νῆσον τῆς ἡσυχίας, τῆς προσευχῆς καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ἡ Ἀποκάλυψις, βιβλίον προφητικόν, καὶ ὁ συγγραφεὺς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, ὡς Προφήτης, ἰδοὺ —ἐπιγραμματικῶς— ἡ σημερινὴ ὑπόθεσις τοῦ Ἱεροῦ Ἄμβωνος.

Ὁ Θεὸς ἐκλέγει ἑκάστοτε τὸν προφήτην, τὸν κατευθύνει διὰ πολλῶν εἰς τὸ ἔργον του. Εἰς τὴν ἐξαγνισμένην τοῦ προφήτου καρδίαν, βίῳ ἁγίῳ καὶ πνευματικῷ, ἐκχύνεται ἡ Θεία ἔλλαμψις, ἡ Θεία χάρις. Ὁ προφήτης βιώνει τὴν Θείαν μέριμναν καὶ πρόνοιαν διὰ τὸν κόσμον, τὴν ἀγωνίαν τοῦ Πατέρα διὰ τὸν ἄσωτον υἱόν, ἀφουγκράζεται τοὺς παλμοὺς τῆς Θείας καρδίας διὰ τὸ πεπρωμένον τοῦ κόσμου, συνεργὸς γενόμενος καὶ μυσταγωγὸς τοῦ ἔργου τῆς λυτρώσεως καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ Προφήτου κάθαρσις ἐκ τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ ὁ Θεῖος φωτισμὸς τῆς διανοίας του σμικραίνει τὴν ἄβυσσον, ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἀπολύτου τοῦ Θεοῦ ἀληθείας καὶ αὐτῆς, ἣν δύναται ἡ ἀν-

* Ὁ παρὼν λόγος ἐξεφωνήθη, Σεπτῇ ἐντολῇ, ἀδείᾳ τε καὶ εὐλογίᾳ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν 17/9/95, κατὰ τὴν ἐπίσημον πανηγυρικὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἑορτασμοῦ διὰ τὰ 1900 χρόνια ἀπὸ τῆς συγγραφῆς τῆς Ἱερᾶς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Πάτμῳ, παρουσίᾳ τῶν συνέδρων, καθηγητῶν καὶ ἐκπροσώπων ξένων δογμάτων καὶ πλήθους κόσμου.

θρωπίνη τοῦ προφήτου διάνοια νὰ συλλάβη καὶ νὰ διατυπώση. Ὁ Προφήτης συλλαμβάνει, ὅ,τι ὁ Θεὸς παραχωρεῖ, περικλείει τοῦτο μὲ εὐλάβειαν καὶ κατάνυξιν, γνωρίζων ὅτι ἐκτελεῖ ἔργον θεϊκόν, ἱερουργίαν οὐρανίαν ἐπὶ τῆς γῆς.

Τῆς Ἱερωσύνης προηγήθη ἡ Προφητεία. Ὁποία ἡ σχέσις τοῦ ἱερέως μὲ τὴν ἱερωσύνην καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Μυστη-
ρίων, ὁμοία εἶναι καὶ ἡ τοῦ προφήτου μετὰ τῶν Θείων προφητειῶν. Αἱ προφητεῖαι εἶναι τὰ ἄχραντα μυστήρια καὶ ἡ λειτουργία τοῦ προφήτου.

Ἡ προφητεία ἀφήνεται ὡς πολύτιμος πνευματικὴ παρακαταθήκη εἰς τὰς μελλοντικὰς γενεάς, εἶναι εἰς πάντας σεβαστή, καθ' ὅτι περικλείει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, δι' αὐτὸ «μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα» (Ἀποκ. 1,3).

Αἱ προφητεῖαι εἶναι οἱ ἀκριβεῖς δεῖκται τῆς ζωῆς καὶ οἱ προφῆται οἱ λαμπροὶ ἥλιοι, ποὺ ὁδηγοῦν τοὺς εὐσεβεῖς εἰς τὸν σωτῆρα Χριστὸν μὲ τὸν ἰδιαίτερον ποιοτικὸν λόγον —τὴν προφητείαν— ἡ ὁποία ἀγγίζει τὴν καθαρὰν καὶ πιστεύουσαν καρδίαν.

Ἡ πτῶσις τῶν πρωτοπλάστων ἐπέφερε τὴν συντριβὴν καὶ τὴν διάσπασιν τῆς Θείας εἰκόνος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τοῦτο ἐπέφερε πολλὰ εἰς τὴν ζωήν του δεινά. Τὸ κυριώτερον, εἶναι ὅτι ἤρχισεν μὲ γοργὸν ρυθμὸν ἡ ἀλλοτρίωσις, ἡ ἀποξένωσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεόν, ἡ φθορὰ τῆς συνειδήσεώς του ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ἀκόμη καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ Θεῖον κάλλος εἰς τὴν δημιουργίαν ἀδυνατεῖ ὁ μεταπτωτικὸς ἄνθρωπος νὰ κατανοήση. Ψήγματα μόνον τούτου ἀντιλαμβάνεται ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον.

Ἡ προφητεία διαφέρει τῆς ἱστορίας κατὰ τὸν Ἰ. Φώτιον: *«Οὐκ ἔστιν ἱστορία ἡ προφητεία. Ἱστορίας μὲν γάρ, εἴπερ τι ἄλλο, ἀρετή, σαφῶς τε εἰπεῖν περινενοημένον ἐξεργάσασθαι. Τὰ γὰρ ἐν τῷ μέσῳ —τῆς ἱστορίας— γεγενημένα διδάσκει... Προφητεία δέ, ἧς ἔργον τοῖς ἀξίοις ἀποκαλύπτειν τὰ ἄδηλα, τοῖς δὲ βεβήλοις ἄβατα ποιεῖν, τὸ συνεσκιασμένον καὶ αἰνιγματῶδες καὶ τὸ διὰ παραπετασμάτων πρεπωδέστατον»*. (Ἀμφιλόχια ΣΔ', P.G. 101,948).

Εἶναι ὄντως συγκλονιστικοὶ οἱ λόγοι τῶν προφητῶν. Ὁ προφήτης μὲ τὴν διαίσθησιν τῆς ἁγίας του ψυχῆς συλλαμβάνει τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Μόνου καὶ Ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ κάμνει γνωστὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τῶν προφητικῶν λόγων τὴν Θείαν πρόνοιαν διὰ τὸν κόσμον καὶ τὸ Θεῖον θέλημα. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ λόγος τῶν προφητῶν ἔχει αἰώνιον καὶ διαχρονικὸν χαρακτῆρα. Οὕτω καὶ ἡ Ἀποκάλυψις. Τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως ἀποτελεῖ τὴν κορυφαίαν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἐν τῇ πίστει.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ Προφήτης Ἰωάννης μὲ πλῆθος προφητικῶν καὶ παραβολικῶν εἰκόνων ἐκλαμβάνει τὸ μέλλον τοῦ κόσμου ὡς ἓν δράμα τεραστίων διαστάσεων, συντελούμενον μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ κλιμακούμενον ἀπὸ ἐχθρότητας, ποὺ ἰδιαιτέρως βλέπομεν σήμερον.

Ἡ σύγκρουσις αὕτη τῶν δυνάμεων τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ καταλήγει εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κόσμου κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ παρουσίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ τὸ ὁρισθὲν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τέρμα τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἔκχυσις τοῦ ἐμπειρικοῦ καὶ ἱστορικοῦ χρόνου εἰς τὴν αἰωνιότητα. *«Αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ κρίσις, ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς»* (Ἰωάν. 3,19). Ἡ πίστις εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀπαλλάσσει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν κρίσιν καὶ τὴν καταδίκην: *«ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλα μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν»*.

Ὁ ἰδιάζων χαρακτὴρ τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἶναι τὸ ὅτι ἀνατρέπει τὴν ὑλιστικὴν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς καὶ τονίζει τὴν ἐνατένισιν τῆς Ἐκκλησίας ὅλης καὶ ἑκάστου πιστοῦ εἰς τὴν οὐράνιον τοῦ Θεοῦ Βασιλείαν μὲ μέτρον τὸ πρόσκαιρον τοῦ παρόντος κόσμου καὶ τὸ αἰώνιον τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν ἐξαίρεται, ἐπίσης, ἡ παντοδύναμος ἐξουσία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ πάντων, διότι εἶναι ὁ Μόνος Ἀληθινὸς Θεὸς καὶ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου καὶ πάντων τῶν ἐθνῶν.

Οἱ πάντες ὑπόκεινται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, θέσεως, κοινωνικῆς προελεύσεως καὶ καταγωγῆς.

Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Δημιουργὸς καὶ ὁ Κριτὴς τῶν πάντων. Τῆς κρίσεως περατωθείσης, ὁ Θεὸς κατοικεῖ ἐν μέσῳ τῶν πιστευόντων καὶ ἀγαπόντων αὐτόν, ἐξαλείφων *«πᾶν δάκρυον αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος, οὔτε κραυγή, οὔτε πόνος»* (Ἀποκ. 21,4).

Ἄρχεται ἡ ὀγδόη ἡμέρα, τὸ λαμπρὸ καὶ ἀτέλειωτο μεσημέρι τῶν δικαίων τοῦ Θεοῦ. Οἱ δίκαιοι ἡγιασμένοι, τεθεωμένοι, ἐξαγνισμένοι ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς πίστεως κατὰ τὸν παρόντα καιρόν, ζοῦν τὴν αἰωνίαν χαράν, ποὺ ἀντανακλᾷ εἰς αὐτοὺς ἡ Ἄπειρος τοῦ Θεοῦ Μακαριότης. Τότε θὰ ἐκπληρωθοῦν καὶ θὰ λυθοῦν καὶ πᾶσαι αἱ προφητεῖαι, διότι ἡ θέωσις τῶν δικαίων ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ ταυτίζεται μὲ τὴν Θείαν γνῶσιν. Ἡ αἰωνιότης ἔχει τὸν αἰώνιον χρόνον. Αἱ προφητεῖαι εἶναι σημεῖα τοῦ παρόντος καιροῦ, ἵνα φωτίζηται δι' αὐτῶν ὁ μεταπτωτικὸς ἄνθρωπος καὶ ὁδηγεῖται πρὸς τὸν Θεόν. Αἱ προφητεῖαι ἄρχονται ἅμα τῇ δημιουργίᾳ καὶ τῇ πτώσῃ τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας. Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου ἐγκλείει τὸν προφητικὸν καὶ ἀλληγορικὸν τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς λόγον, διότι αὐτὸς ὁ τρόπος διαπαιδαγωγήσεως, θρησκευτικῆς, ἁρμόζει εἰς τὸν μεταπτωτικὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὀλίγον πρὸ τοῦ Πάθους, ἑρμηνεύων τὰ ἐρχόμενα εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, συχνὰ διέκοπτε τὸν λόγον λέγων: *«Ἔτι πολλὰ ἔχω ὑμῖν λέγειν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι»*. Δι' αὐτὸ *«ταῦτα ἐν παροιμίαις λελάληκα ὑμῖν»*.

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Αἱ προφητεῖαι ὑπάρχουν, εἶναι συνυφασμέναι μὲ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἑκάστη αὐτῶν ἀναμένει τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, διὰ νὰ πραγματοποιηθῆ. Ἡ ἄκαιρος καὶ βιαία ἑρμηνεία προφητείας τινὸς εἶναι παραβίασις τῶν Θείων βουλῶν. Συνεπῶς, ἡ ἀνησυχία γύρω ἀπὸ διαφόρους προφητείας, ποὺ ἀμυδρῶς, ἢ καὶ διαυγέστερον, φαίνονται ἐγγὺς ἢ μακρὰν τῆς ζωῆς ἡμῶν, εἶναι ἔλλειψις πνευματικοῦ βίου καὶ Θείου φωτισμοῦ εἰς τὴν ζωὴν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀνησυχίαν πολλὴν καταγίνονται σήμερον, μὲ τὸ ἐὰν τοῦτο εἶναι μία κάποια προφητεία, καὶ ἐὰν τὸ ἄλλο κάποια ἄλλη. Ὁ πνευματικὸς βίος τῶν Χριστιανῶν πρέπει νὰ προκόπτῃ διαρκῶς, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὸν ἀκριβῆ χρόνον τῶν προφητειῶν.

Ἡ προφητεία διὰ νὰ ἀγγίζῃ τὴν ζωήν σου, πρέπει αὕτη νὰ εἶναι καθαρὰ ἐκ τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας. Τότε μόνον ἡ προφητεία σὲ συνεπαίρνει καὶ ἀνάγεσαι ἀπὸ τὴν γῆν πρὸς τὰ οὐράνια. Βιώνων τὸ βαθύτερον αὐτῶν νόημα, ἤτοι τὴν παρουσίαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ζωήν σου, γίνεσαι καὶ σὺ ἕνας μικρὸς προφήτης, γίνεσαι μύστης τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ, ποὺ διαρκῶς σὲ ἑλκύει πρὸς τὰ οὐράνια, μέσα ἀπὸ τὰς διαφόρους ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς καὶ τὰς προφητείας, πρὸ τὴν θέωσιν, πρὸς τὴν αἰωνίαν τοῦ Θεοῦ μακαριότητα.

Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι καὶ τὸ μήνυμα τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Προφήτου, καὶ πρὸς τὸν σημερινὸν κόσμον, μήνυμα διαχρονικὸν καὶ αἰώνιον, ποὺ ἀναδύεται μέσα ἀπὸ τὸν Ἀποκάλυψιν, πρόσκλησις —δηλαδὴ— πρὸς τὴν πίστιν εἰς τὸν Ἕναν, Ἀληθινὸν Θεόν, Πατέρα, Παντοκράτορα, καὶ εἰς Ἕναν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ Κύριον, τὸ Ζωοποιόν. Πρόσκλησις εἰς πίστιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Ἅγιον ἡμῶν Τριαδικὸν Θεόν, ὅστις ἔρχεται ταχὺ καὶ μετὰ βεβαιότητος, ἵνα πατάξῃ τοὺς ἀδίκους καὶ δικαιώσῃ τοὺς δικαίους. Οἱ λόγοι τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι συγκλονιστικοὶ καὶ οὐράνιοι, ταράσσουν δὲ τὴν ἁμαρτωλὴν ψυχήν, τὴν δὲ δικαίαν καὶ ἀγαθὴν χαροποιοῦν.

Μὴ ὑστερήσωμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον εἰς δεκτικότητα ψυχῆς τοῦ μηνύματος τῆς Ἀποκαλύψεως, εἰς προφητικὰς ἀνατάσεις καὶ ἀναζητήσεις, εἰς βιώματα καὶ ἔργα πίστεως, ἵνα ἀποφύγωμεν τὴν κρίσιν καὶ τὴν κατάκρισιν ἀπὸ τὸν Θεὸν τῆς Ἀποκαλύψεως καὶ τύχωμεν τῆς αἰωνίου τοῦ Θεοῦ μακαριότητος καὶ Βασιλείας. Ἀμήν.

«ΓΥΝΗ ΠΕΡΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ»
Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ ΣΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ*

Τὰ δύο φτερὰ μὲ τὰ ὁποῖα πετᾶ στὴν ἔρημο εἶναι ἡ ταχύτητα τῆς σωτηρίας καὶ ἡ τρυφερὴ τοῦ Θεοῦ προστασία. Κατ' ἄλλους οἱ δύο πτέρυγες εἶναι οἱ δύο προτροπὲς ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Ἡ μία ποὺ ἀναφέρεται στοὺς μάγους· «καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν» (Ματθ. 2,12) καὶ ἡ ἄλλη ποὺ λέγει· «φεῦγε εἰς Αἴγυπτον» (Ματθ. 2,13).

Τὸ «καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἥμισυ καιροῦ» εἶναι

Τοῦ 'Αρχιμ. κ. **Νικολάου Ι. Πρωτοπαπᾶ**
Διευθυντοῦ τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας
καὶ τοῦ Ρ/Σ τῆς 'Εκκλησίας

ὁ χρόνος παραμονῆς στὴν ἔρημο, δηλαδὴ στὴν Αἴγυπτο, ποὺ ἀθροίζεται σὲ τριάμισι χρόνια, ποὺ ἦταν ἡ ὑπόλοιπη ζωὴ τοῦ Ἡρώδη.

Ὁ Σατανᾶς τότε μὴ δυνάμενος νὰ τὴν βλάψει στρέφεται κατὰ τῶν πιστῶν. Ἡ Θεοτόκος Μαρία παραμένει «ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν» καὶ «ἡ κατάπτωσις τῶν δαιμόνων». Μένει ἀβλαβὴς ἀπὸ τὸν θυμὸ τοῦ δράκοντος καὶ ἕτοιμη νὰ τείνει χεῖρα βοηθείας σὲ κάθε ἀγωνιζόμενο πιστό.

Στὸ 12ο κεφάλαιο τῆς 'Αποκαλύψεως στηρίχθηκε ὁ Πάπας Πῖος ὁ 10ος γιὰ νὰ θεμελιώσει τὸ δόγμα τῆς μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου καὶ τῆς αἰωνίου μακαριότητος αὐτῆς. Λόγω ἐλλείψεως ἄλλων μαρτυριῶν ἐκ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως ἀνεκάλυψε τὸ κεφ. 12 τῆς 'Αποκαλύψεως καὶ μὲ τὴν ἐγκύκλιο τῆς 2ας Φεβρουαρίου 1904 ἐτόνισε ὅτι: «Οὐδεὶς λοιπὸν ἀγνοεῖ, ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ὑποδηλοῖ τὴν Παρθένον Μαρίαν, ἥτις παρθενικῶς ἐγέννησε τὸν ἀρχηγὸν ἡμῶν... Ὅθεν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ἑώρακε τὴν Παναγίαν Θεομήτορα ἀπολαμβάνουσαν τῆς αἰωνίας μακαριότητος» (Σπουρλάκου - Εὐτυχιάδου 'Αμαλίας, Ἡ Παναγία Θεοτόκος, τύπος χριστιανικῆς ἁγιότητος, σ. 164). Στὴ μαριολογικὴ αὐτὴ ἑρμηνεία ἡ 'Ορθόδοξη Θεολογία ἔχει διαφορετικὴ θέση. Ἡ «ὑπεραναβᾶσα τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφὶμ ὑπεραρθεῖσα» ('Ιω. Δαμασκηνοῦ, Ἡ Θεοτόκος, σ. 40), «τὸν ἄσπιλον χιτῶνα ἐνδεδυμένη καὶ τὴν ζώνην τῆς σωφροσύνης περικειμένη» (Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ, 'Εγκώμιον εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Παναγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, λόγος Β' P.G. 10, 1157A), «λαμπροτέραν μὲν ὑπὲρ χιόνα ἔχουσα τὴν διάνοιαν, παντὸς δὲ χρυσίου δοκιμωτέρου κεκαθαρμένου τὸ σῶμα» (Ἁγίου Γρηγορίου, ὅπ. π. 10, 1157/1160A) ἔχει τὴν δόξα της ἀπὸ τὸν καρπὸ τῆς κοιλίας της· «ἡ δὲ δόξα τῆς Θεοτόκου ἔσωθεν ὁ τῆς κοιλίας καρπὸς» ('Ιω. Δαμασκηνοῦ, Λόγος εἰς τὸ γενέσιον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, P.G. 676A). Ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Θεσσαλονίκης μὲ τὰ ἑξῆς λόγια ἐκφράζει τὴ Θεολογία τῆς 'Ορθοδοξίας: «Ὅσον ἡ Παρθένος Θεῷ προσωμοίωται... διὰ τοῦτο καὶ ἡ ξένη μετ' αὐτῆς αὐτοῦ διέλαμψεν ἕνωσις» (Ἰσιδώρου Θεσσαλονίκης, Εἰς τὴν γέννησιν τῆς πανυπεράγνου καὶ Θεομήτορος καὶ Δεσποίνης ἡμῶν ἀειπαρθένου Μαρίας, Ζ' P.G. 139, 20B).

Ἡ νύμφη 'Εκκλησία

Οἱ ἴδιοι πατέρες 'Ανδρέας καὶ 'Αρέθας Καισαρείας, ἀλλὰ καὶ ὁ ἅγιος Μεθόδιος ἐπίσκοπος Πατάρων δίδουν καὶ μιὰ ἄλλη ἑρμηνεία, ὅτι ἡ γυναίκα ποὺ ἀναφέρεται εἶναι τόσο ἡ Θεοτόκος ὅσο καὶ ἡ 'Εκκλησία. Ἡ γυνὴ ἡ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον ἀνήκει σ' ἕνα εὐρύτερο σῶμα στὸ ὁποῖο ἀνήκει καὶ ἡ Θεοτόκος (Γιαννακοπούλου Ἰωήλ, 'Αρχιμ., Ἑρμηνεία τῆς 'Αποκαλύψεως, Θεσσαλονίκη 1991, σ. 127). Εἶναι τὸ σῶμα τῆς 'Εκκλησίας. Ἡ γυναίκα αὐτὴ εὑρίσκεται σὲ πλήρη ἀντίθεση πρὸς τὴν γυναίκα τοῦ κεφαλαίου 17, ἡ ὁποία ὀνομάζεται μεγάλη πόρνη. Καὶ ἡ μὲν πρώτη ἔχει οὐρανία καὶ θεία τὴν καταγωγή της, ἡ δέ δεύτερη εἶναι πλήρης βδελυγμάτων καὶ ἀκαθαρσιῶν. Ἡ δεύτερη βρίσκεται σὲ πλήρη σύνδεσμο μὲ τὸν δράκοντα καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἁμαρτωλούς.

Ἡ γυναίκα λοιπὸν τοῦ κεφαλαίου 12 εἶναι στολισμένη μὲ μυθικὴ ἐνδυμασία μὲ τὸν ἥλιο, τὴ σελήνη καὶ τὸν στέφανο τῶν δώδεκα ἀστέρων, γιὰ νὰ δηλωθεῖ ἡ οὐρανία καταγωγή της. Ὁ ἅγιος Μεθόδιος λέγει ὅτι ἡ 'Εκκλησία εἶναι ἐνδεδυμένη τὸ φῶς. Καὶ ὅ,τι εἶναι γιὰ μᾶς ὁ χρυσὸς ἢ οἱ πολύτιμοι λίθοι, αὐτὸ εἶναι γιὰ ἐκείνη τὰ ἄστρα. Πατᾶ ἐπάνω στὴ σελήνη. Σελήνη πρέπει νὰ ἐννοήσουμε συμβολικὰ τὴν πίστη ἐκείνων ποὺ ἀποκαθαίρονται ἀπὸ τὴ φθορὰ μὲ τὸ λουτρὸ τοῦ βαπτίσματος ἐπειδὴ ἀπὸ τὴ σελήνη ἐξαρτᾶται τὸ νερό. 'Επιβλέπει τὴν πίστη μας ἡ 'Εκκλησία καὶ τὴν εἴσοδό μας σ' αὐτήν, καὶ ὠδίνει καὶ ἀναγεννᾶ καὶ τοὺς ζωώδεις κάνει πνευματικοὺς καὶ μορφώνει μέσα τους τὸν Χριστό. Ἡ 'Εκκλησία σπαργᾶ καὶ ὠδίνει «ἄχρις ἂν ὁ Χριστὸς μορφωθῇ ἐν ἡμῖν γεννηθεὶς» (Γαλ. 4,19).

«'Ενώπιον τῆς γυναικὸς τῆς μελλούσης τεκεῖν ὁ δράκων ἕστηκεν» ('Αποκ. 12,4). Ὁ δράκοντας ποὺ ἐ-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 686 τοῦ ὑπ' ἀρ. 16 τεύχους.

χει τὸ χρῶμα τοῦ πυρὸς στάθηκε μπροστὰ στὴν γυναίκα ἕτοιμος νὰ καταφάγει τὸ παιδί. Ἡ ἐνώπιον τῆς γυναικὸς στάση τοῦ δράκοντος δηλώνει τὴν ἐχθρικὴ διάθεση τοῦ διαβόλου ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἰδιαίτερα κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ της. Ἐνόμισε ὁ διάβολος ὅτι μὲ τὴ σφαγὴ ἀπὸ τὸν Ἡρώδη καὶ τὴ Σταύρωση ἐκμηδένισε τὸν Χριστό. Ἐκεῖνος ὅμως μὲ δύναμη «ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾶ» θὰ ποιμάνει ὅλα τὰ ἔθνη καὶ θὰ συντρίψει τοὺς ἀπίστους ὡς σκεύη εὔθραυστα καὶ ἀσθενῆ. Ἡ ἁρπαγὴ τοῦ τέκνου πρὸς τὸν Θεὸ εἶναι ἡ ἀνάσταση καὶ ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ προστασία τῶν πιστῶν στὴ γῆ. Ὅπως τὸ παιδὶ «ἡρπάγη» ἔτσι θὰ ἁρπαγοῦν κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία οἱ πιστοὶ γιὰ συνάντηση τοῦ Κυρίου· «ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα» (Α' Θεσσαλ. 4,17).

Οἱ διωγμοὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ προστασία τοῦ Θεοῦ

Ἡ φυγὴ τῆς γυναικὸς στὴν ἔρημο συμβολίζει τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως ὁ παλαιὸς Ἰσραὴλ ἀποσπάσθηκε τοπικὰ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ πρὶν εἰσέλθει στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας ἔμεινε στὴν ἔρημο τοῦ Σινᾶ τρεφόμενος ἀπὸ τὸν οὐρανό, κατὰ παρόμοιο τρόπο καὶ ὁ νέος Ἰσραήλ, οἱ χριστιανοί, κατὰ τοὺς μεγάλους διωγμοὺς ποὺ θὰ γίνουν στὸ τέλος τοῦ κόσμου, ὅταν θὰ βασιλεύσει ὁ Ἀντίχριστος, πρὶν εἰσέλθουν στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, δηλαδὴ στὸν οὐρανὸ θὰ ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὸν κόσμο ὄχι τοπικῶς ἀλλὰ τροπικῶς μὲ κατάλληλη πνευματικὴ ζωὴ μακριὰ ἀπὸ τοὺς θορύβους τοῦ κόσμου, ὅπως λέγει ὁ Ψαλμωδός· «Ἰδοὺ ἐμάκρυνα φυγαδεύων καὶ ηὐλίσθην ἐν τῇ ἐρήμῳ. Τίς μοι δώσῃ πτέρυγας ὡσεὶ περιστερᾶς καὶ πετασθήσομαι καὶ καταπαύσω;» (Ψαλμ. 53,6). Ὁ ἅγιος Μεθόδιος λέγει ὅτι ὅταν ὁ Ἀντίχριστος παραταχθεῖ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἐκλεκτοὶ θὰ περιφρονήσουν τοὺς πολιτικοὺς θορύβους καὶ τὶς κοσμικὲς ἡδονὲς καὶ θὰ φύγουν ἀπὸ τὶς κακίες καὶ θὰ ζοῦν στὴν πνευματικὴ ἔρημο, δηλαδὴ τὴ ζωὴ τῆς ἀρετῆς. Φυσικὰ καὶ ἡ αἰσθητὴ ἔρημος θὰ σώζει ὅσους καταφεύγουν στὰ ὄρη καὶ στὰ σπήλαια καὶ στὶς σχισμὲς τῆς γῆς (Μαυρομάτη Γ., ὅπ. π., σ. 207).

Μετὰ τὴν ἧττα του ὁ διάβολος πέφτοντας στὴ γῆ καὶ βλέποντας πῶς νικήθηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ ἀρχίζει νὰ καταδιώκει τὴν Ἐκκλησία ἀπὸ τὴν ὁποία γεννήθηκε ὁ Χριστὸς καὶ γεννᾶται ὁ ἀνδρεῖος λαός. Στὴν Ἐκκλησία δίδει ὁ Θεὸς τὶς δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ, τὶς δύο Διαθῆκες, ὥστε μὲ αὐτὲς νὰ πετᾶ στὰ ὕψη τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ νὰ καταφεύγει στὴν ἔρημο τῆς προσευχῆς. Ὁ ἅγιος Ἱππόλυτος λέγει, ὅτι κατὰ τοὺς διωγμοὺς ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶχε καμιὰ ἄλλη δύναμη, παρὰ τὶς δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ, δηλαδὴ τὰ ἅγια χέρια τοῦ Ἐσταυρωμένου ποὺ ἐξέτεινε στὸ Σταυρὸ καὶ μὲ αὐτὰ ἐσκέπασε τὰ παιδιά του. Αὐτὴ τὴν ἔννοια ὑπογραμμίζει καὶ τὸ κάτωθι τροπάριο τῆς ΣΤ' Ὥρας:

«Σωτηρίαν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς Χριστὲ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐξέτεινας, ἐπισυνάγων πάντα τὰ ἔθνη, κράζοντα· Κύριε δόξα σοι» (Ὡρολόγιον τὸ Μέγα, Ἔκδοσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1972, σ. 114).

Ποταμοὺς πειρασμῶν ἔβαλε στὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας ὁ διάβολος γιὰ νὰ τὴν ἀφανίσει. Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας Καισαρείας βλέπει τοὺς ἀθέους καὶ αἱρετικοὺς ποὺ μὲ τὴν πολεμική τους προσεπάθησαν νὰ πνίξουν τὴν Ἐκκλησία. Ἡ γῆ ἐβοήθησε τὴν Ἐκκλησία. Ἡ σκληραγωγία τῆς ἀσκήσεως στὴν ἔρημο καὶ στὶς ὀπὲς τῆς γῆς κατέπνιξε τὰ κύματα τῶν πειρασμῶν. Ἡ ταπεινοφροσύνη τῶν ἁγίων ποὺ κατεξήρανε τὴν ἁμαρτία καὶ ποὺ τοὺς ἔκανε νὰ λέγουν «ἐγὼ δὲ εἰμὶ γῆ καὶ σποδὸς» (Γεν. 18,27) κατάργησε ὅλες τὶς παγίδες τοῦ διαβόλου.

Ἡ ὀργὴ τοῦ διαβόλου ἐναντίον τῶν πιστῶν εἶναι δεδομένη. Ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ σπέρματος τῆς γυναικὸς συνεχίζεται. Ὅσοι ὅμως ἀγαποῦν τὸν Χριστὸ γνήσια, θὰ νικήσουν τὸν διάβολο (Μαυρομάτη Γ., ὅπ. π., σ. 213 καὶ 214).

Ἡ πνευματικὴ ὡραιότητα τῆς γυναίκας νύμφης τοῦ κεφ. 19,6 συμβολίζει τὴν εὐπρέπεια τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου μὲ τὴν ἁγνὴ Παρθένο εἶναι ἡ τελεία ἕνωση τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν Ἐκκλησία, ὅπως τὴν περιγράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι τῷ Χριστῷ» (Β' Κορινθ. 11,2). Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐνδεδυμένη «βύσσινον λαμπρὸν καθαρὸν» (Ἀποκ. 19,8) ὅπως ἀκριβῶς εἰκονίζεται στὶς ἁγιογραφίες ἡ Παναγία μὲ βύσσινο μανδύα. Τὸ «βύσσινον» συμβολίζει «τὸ λαμπρὸν ἐν ἀρεταῖς», τὴ λαμπρότητα καὶ καθαρότητα τῶν ἀρετῶν. Κόσμος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ ἐνάρετες πράξεις τῶν ἁγίων, οἱ ὁποῖες χαρίζουν στὰ μέλη της «ἔνδυμα γάμου» καὶ εἴσοδο στὸν νυμφῶνα τῆς θεϊκῆς κοινωνίας.

Στὸ κεφ. 21 στίχ. 9 ἡ νύμφη γυναίκα τοῦ ἀρνίου τὴν ὁποία δείχνει στὸν Ἰωάννη ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους, εἶναι ἡ νύμφη Ἐκκλησία, ἡ καινὴ Ἱερουσαλήμ. Ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου λαμβάνει χώρα κατὰ τὴν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ. «Ὅτε γὰρ ὡς ἀμνὸς ἐσφαγιάσθη ὁ Χριστὸς τότε αὐτὴν τῷ οἰκείῳ αἵματι ἐνυμφεύσατο». Ἀπὸ τὸ μέγα καὶ ὑψηλὸ ὄρος φαίνεται ὅλη ἡ λαμπρότητα τῆς ἁγίας Ἱερουσαλήμ. Ἡ περιγραφὴ τῆς νέας Ἱερουσαλὴμ εἶναι καταπληκτική. «Ὡς τῆς βασιλίδος Τριάδος οἰκητήριον» λάμπει ἀπὸ μακαριότητα «ὡς νύμφη κεκοσμημένη τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς» (Ἀποκ. 21,3).

Θεοτόκος Μαρία, ἡ ἀειπάρθενος Ἐκκλησία

Ἀπὸ τὴν μελέτη τῶν ἱερῶν κειμένων τῆς Ἀποκαλύψεως ποὺ ἀναφέρονται στὴ νύμφη τοῦ ἀρνίου καὶ στὴ γυναίκα τὴν περιβεβλημένη τὸν ἥλιο, καθὼς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴ μελέτη τῶν πατερικῶν ἑρμηνειῶν ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι στὴν Ἀποκάλυψη ἔχουμε ταύτιση τῆς Παναγίας μὲ τὴν Ἐκκλησία. Τοῦτο εἶναι τὸ μέγα μυστήριο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Παρθένου Μαρίας. Ἡ Θεοτόκος «γέγονε μυστήριον, ὅπερ μέχρι τῆς σήμερον μένει μυστήριον καὶ οὐδέποτε παύσεται τοῦ εἶναι μυστήριον» (Βασιλείου Σελευκείας, Λόγος εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν, P.G. 85, 445). Ἔθεσε τὸν ἑαυτό της στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς μυστικῆς θείας σαρκώσεως σὲ κάθε ἄνθρωπο.

Ἡ οἰκειοποίηση τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας προϋποθέτει ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐλευθέρα βούληση τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ὕπαρξη μιᾶς Παρθένου Μητρὸς διὰ τῆς ὁποίας θὰ πραγματοποιεῖται στὸν κάθε ἄνθρωπο ἡ μυστικὴ θεία σάρκωση. Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀειπάρθενος Μαρία, δηλαδὴ ἡ Ἁγία Ἐκκλησία. Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας στὴν 4η ὁμιλία του πρὸς Νεστόριον ποὺ ἐκφωνήθηκε στὴν Ἔφεσο ὑμνεῖ τὴν Ἐκκλησία στὸ πρόσωπο τῆς Θεοτόκου ταυτίζων ἀμφοτέρας: «Μαρίαν τὴν Ἀειπάρθενον δηλονότι τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν» (P.G. 77, 996C). Τὴν Θεοτόκον ταυτίζει μὲ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς στὸν Παιδαγωγό του: «Ὢ θαύματος μυστικοῦ. Εἷς μὲν ὁ τῶν ὅλων Πατήρ· εἷς δὲ ὁ τῶν ὅλων Λόγος· καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πανταχοῦ· μία δὲ μόνη γὰρ μήτηρ παρθένος. Ἐκκλησίαν ἐμοὶ φίλον αὐτὴν καλεῖν» (P.G. 8, 300B). Στὸ ἴδιο πνεῦμα κινεῖται καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, λέγει, «σαρκωθεὶς Ἐκκλησίας σάρκα ἀνέλαβε» (P.G. 52, 429). Τὸ μυστήριο τῆς θείας σαρκώσεως ποὺ ἔλαβε χώρα στὴν Παρθένο Μαρία εἶναι «ἡ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πραγματοποίησις τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτῆρος» (Κ. Μουρατίδου, Σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας, σ. 24) καὶ ἑπομένως ἡ Παναγία Θεοτόκος Μαρία ἀποτελεῖ τὴν ὁρατὴ Ἐκκλησία.

Ἐὰν ὁ Θεὸς «προεμνηστεύθη» τὴν Ἐκκλησία διὰ τῶν προπατόρων, διὰ τῆς Θεοτόκου ἡρμόσατο αὐτὴν (Ἀμαλίας Σπουρλάκου - Εὐτυχιάδου, ὅπ. π., σ. 211). Ἡ Ὀρθόδοξη Θεολογία τιμᾶ τὴν μὲν Ἐκκλησία ὡς μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένο, τὴν δὲ Θεοτόκο Μαρία ὡς ἄσπιλο Ἐκκλησία. Ὅπως μὲ τὴν ἐπέλευση, ἐπισκίαση καὶ ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὸν Εὐαγγελισμὸ ἔγινε ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Κυρίου «σαρκωθέντος ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου» καὶ συνετελέσθη ἡ μόρφωση τῆς φυσικῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ, ἔτσι μὲ τὴν κάθοδο καὶ ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν Πεντηκοστὴ ἔγινε καὶ ἡ ἐπίσημη ἐμφάνιση στὸν κόσμο καὶ δραστηριοποίηση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ συνέχιση τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως καὶ αὐτὸ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ (Ἰ. Καρμίρη, Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία, σ. 65).

Ὁ διψῶν ἐρχέσθω

Τὸ ἱερὸ κείμενο τῆς Ἀποκαλύψεως ὡς ὑψίστη σωτηριολογικὴ ἔκφραση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἠθικὸ σκοπὸ τῆς ἐνισχύσεως τῶν πιστῶν, ἔχει καὶ δογματικὴ ὠφέλεια. Ὅσον ἀφορᾶ τὴ Θεοτόκο, μᾶς διατυπώνει τὴν Ὀρθόδοξη Θεολογία, τὴν ὁποία ἀργότερα ἐπανέλαβαν καὶ ἐβεβαίωσαν οἱ ἅγιοι πατέρες καὶ ἐπεκύρωσαν οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι, ὅτι δηλαδὴ «μία μόνη Παρθένος καὶ Μήτηρ, ἡ Ἀειπάρθενος Μαρία, δηλονότι ἡ Ἁγία Ἐκκλησία» (Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, P.G. 77, 996C). Ὀργανικὸς δεσμὸς Παναγίας καὶ Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἡ ζωὴ τῆς Παρθένου Μητρὸς Ἐκκλησίας κινεῖται γύρω ἀπὸ τὸν «ἄρρενα υἱὸν» (Ἀποκ. 12,5). Ἕνεκα αὐτοῦ καταδιώκεται ὑπὸ τοῦ δράκοντος καὶ ἕνεκα αὐτοῦ δοξάζεται στὴ νέα Ἱερουσαλήμ. Ἡ ἱστορικὴ μυστικὴ σχέση τῆς Παναγίας - Ἐκκλησίας μὲ τὸν Χριστὸ ἔχει καὶ μιὰ πνευματο-ἀνθρωπολογικὴ διάσταση.

Μὲ τὴν γονιμότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἑνώνεται κάθε ἄνθρωπος μὲ τὴν Θεοτόκο. Κάθε ψυχὴ γίνεται νύμφη τοῦ ἀρνίου ποὺ ζεῖ καθημερινὰ τὴ χαρὰ τῆς θεώσεως καὶ τὴν εὐφροσύνη τῶν πνευματικῶν γάμων. Μὲ αὐτὴ τὴ θεώρηση ἡ Ἀποκάλυψη δὲν δημιουργεῖ τρόμο καὶ δὲν προκαλεῖ ἄγχος ἀλλὰ αὐξάνει τὴν προσδοκία, ποὺ τόσο ἁπλὰ περιγράφεται στὴν τελευταία παράγραφο τοῦ βιβλίου:

«Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα·
ναὶ ἔρχομαι ταχύ. ἀμήν.
ναὶ ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ» (Ἀποκ. 22,20).

Ἡ ἀναφορὰ τῆς Θεοτόκου μέσα στὴ σύγχυση τῶν γεγονότων τῆς ἱστορίας ἀποτελεῖ γιὰ τὸν κόσμο μιὰ μεγάλη ἐλπίδα. Ἂς μαίνεται γύρω μας τὸ κακὸ κι ἂς μηχανεύεται ὁ πολυκέφαλος δράκων τῆς ἀνομίας τὴ διάλυση τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπτόητη πορεύεται ἐκείνη καὶ θὰ πορεύεται μέσα στὸν κόσμο γιατὶ ἔχει τὴν δύναμη τοῦ νικητοῦ Θεανθρώπου. Τὸ χρέος τῶν πιστῶν ποὺ θέλουν νὰ κρατήσουν ἀποστάσεις ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ἀνομίας (Β' Θεσσαλ. 2,7) εἶναι νὰ ἐγκλιματισθοῦν στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ μελετήσουν ἔμπρακτα «τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου» (Ἀποκ. 22,7).

«Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· ἔρχου. καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω· ἔρχου. καὶ ὁ διψῶν ἐρχέσθω καὶ θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν» (Ἀποκ. 22,17).

(Τέλος)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΝΟΠΟΙΟΣ ΔΙΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΕΝ ΤΗ͂Ι ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ͂Ι ΣΗΜΕΡΟΝ[1]

Ποῖος λόγος θέλει ἐξαρκέση πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων τῆς Ἐκκλησίας; Τῆς Νύμφης ταύτης τοῦ Οὐρανίου Δομήτορος, τοῦ θεματοφύλακος τῆς Διαθήκης τοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ καὶ Μυσταγωγοῦ τοῦ Ἁγίου ἔργου του; Τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία σήμερον ἄγει τὴν ἐπέτειον τῶν θριάμβων της ἑορτήν;

Οὐδὲν ἄξιον θὰ ἐκάμνομεν, καὶ ἂν ἐψάλλομεν ὁλόκληρον κεκραγάριον, καὶ ἂν ἐρραίνομεν μὲ φύλλα δάφνης ὅλους τοὺς τόπους,

Τοῦ Ἀρχιμ. κ. **Γενναδίου Λυμούρη**
Δρ. Θ., Δρ. Φ.

καὶ ἐστρώνομεν μὲ τάπητας ὅλους τοὺς δρόμους, καὶ ἐκαίομεν τὰ πολυτιμότερα λιβανωτὰ τῆς γῆς καὶ αὐτὰ τὰ ἀρώματα τῆς Ἀραβίας, καὶ ἠνάπτομεν λαμπάδας φαεινάς. Θὰ ἦτο κἄτι μόνον, ἐὰν τὰ συναισθήματά μας ἐλαμπρύνοντο, καὶ τὰ διανοήματά μας ἐφωταγωγοῦντο, καὶ αἱ πράξεις μας ἐγίνοντο λευκαὶ ὡς ἡ χιών.

Παναγιώτατε Δέσποτα,
Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Φιλόχριστον ἐκκλησίασμα,

«Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη, ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Ἰωάν. 5,4).

Θριάμβων καὶ νίκης ἐπέτειος ἡ σημερινὴ μεγάλη τῆς Πίστεώς μας ἡμέρα. Θριάμβων, τοὺς ὁποίους ἀπειργάσθησαν καθαρμοὶ αἰώνων καὶ νίκης ἡ ὁποία ἐξεπήγασεν ἀπὸ τὸ αἷμα νέφους ἡρώων τῆς Πίστεως.

Καὶ τὸ βλέμμα ὅλων, τὸ βλέμμα ὅλων τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μακρὰν Ὀρθοδόξων τέκνων τῆς Πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας, δικαίως στρέφεται σήμερον πρὸς τὴν ἱερὰν ταύτην Καθέδραν, πρὸς τὸ Σεπτὸν Κέντρον, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον δι' ἔργων καὶ λόγων, ἀλλὰ κυρίως διὰ θυσιῶν καὶ ἀγώνων καὶ στερήσεων καὶ ἀλαλήτων στεναγμῶν ἀνεδείχθη οὐσιαστικῶς κεφαλὴ καὶ καρδία τῆς Ὀρθοδοξίας μας, ἡ λαμπὰς ἡ ἄσβεστος τῶν πνευματικῶν ἀκτινοβολιῶν, καὶ κατὰ τὸν Ἰωσὴφ Βρυένιον «τὸ ἄγαλμα τῆς Οἰκουμένης, ἡ κορυφὴ τῶν Δογμάτων, ἡ ἀκρώρεια τῆς Θεολογίας».

Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας! Εἶναι ἡ σήμερον ἡμέρα, ἡ ὁποία καθιερώθη εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θριάμβου, τὸν ὁποῖον κατήγαγεν ἡ Ἐκκλησία κατὰ τῶν ἀγώνων τῆς Εἰκονομαχίας εἰδικώτερον, καὶ κατὰ πασῶν τῶν αἱρέσεων γενικώτερον. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης, μετὰ πάροδον εἴκοσι καὶ πλέον αἰώνων, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀνατρέχοντες ὀπίσω διὰ τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἱστορίαν αὐτῆς καὶ βλέποντες πῶς ἤρχισε, πῶς καὶ ποῦ ἐξηπλώθη αὕτη καὶ τί ἐπετέλεσε, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ μείνωμεν ἐκστατικοὶ πρὸ θεάματος θαυμασίου καὶ καταπληκτικοῦ. Ἀναπολοῦντες τὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα ἀνέτρεψεν εἰς τὸ πέρασμά της, στερεούμεθα ἐν τῇ πίστει ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἔργον τῆς Θείας Οἰκονομίας καὶ ὅτι πάντοτε θὰ θριαμβεύῃ καὶ ὅτι πάντοτε αἱ σελίδες τῆς ἱστορίας αὐτῆς θὰ πραγματοποιῶσι τὰς προρρήσεις, τὰς ὁποίας προεῖπεν ὁ Ἱδρυτὴς αὐτῆς.

Ἀνευφημοῦντες λοιπὸν καὶ γεραίροντες σήμερον τοὺς αἰωνίας μνήμης Ὀρθοδόξους Πατριάρχας, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ Μοναχούς, καὶ τοὺς ἄλλους γνωστούς τε καὶ ἀφανεῖς, ἔκ τε τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, μάρτυρας, τῆς πατροπαραδότου εὐσεβείας, οὐδὲν ἕτερον ποιοῦμεν, ἀλλ' ἢ τιμῶμεν καὶ γεραίρομεν τοὺς τῆς πίστεως ἀθλητάς, ὧν ἐν τῇ χορείᾳ πρωτεύουσαν ὅλως θέσιν κατέχουσιν οἱ μεγάλοι προστάται τοῦ θεοδοξάστου τούτου

1. Λόγος ἐκφωνηθεὶς κατὰ τὴν Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Θείαν Λειτουργίαν, ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, τῇ Κυριακῇ τῆς Ὀρθοδοξίας, 12η Μαρτίου 1995.

Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, οἵτινες συνετήρησαν ἀσινῆ καὶ ἀλώβητον τὴν πίστιν τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῶν ἐννέα πρώτων αἰώνων τοῦ ἀδιαιρέτου Χριστιανισμοῦ. Οὗτοι ἄγρυπνοι ἱστάμενοι παρὰ τὸ πηδάλιον, ὁσάκις βαρεῖς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐξηγείροντο κλύδωνες καὶ ἀνταρσίαι, μετὰ πολλοῦ δὲ ζήλου κατὰ Θεὸν καὶ βαθείας πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπης καὶ στοργῆς, μετέδωκαν τὴν πίστιν τοῖς πέριξ καὶ τοῖς μακράν, καταστήσαντες λαοὺς καὶ ἔθνη κοινωνοὺς τῆς μυστικῆς θυσίας καὶ τῆς ἀθανάτου βρώσεως, εἰς τοὺς πρότερον μὴ εἰδότας Θεὸν καὶ ἀμοίρους πολιτισμοῦ.

Ὄντως ἡ ἱστορία τοῦ σεβασμίου τούτου Θρόνου εἶναι συνυφασμένη μετὰ τῆς ἱστορίας τοῦ γνησίου Ὀρθοδόξου Χριστανισμοῦ, τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν πρὸς διατήρησιν τῆς πίστεως, ὡς ταύτην παρέδωκαν οἱ ἀπ' ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται τοῦ Λόγου γενόμενοι, συνεχῶν καὶ σκληρῶν ἀγώνων, ὥστε διὰ ταῦτης νὰ συμπληροῦται καὶ στενῶς νὰ συνέχεται ἡ ὅλη ἱστορία τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς ἅλυσις καλῶς συνηρμοσμένη καὶ ἀρρήκτως συνδεδεμένη. Τούτου ἕνεκα ἡ ἐν ἀρχῇ ταπεινὴ καὶ ὀλιγότεκνος Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἀθρόον μεγαλυνθεῖσα, ὑψώθη εἰς καθέδραν Οἰκουμενικὴν καὶ Κέντρον, πρὸς τὸ ὁποῖον βλέπει περιγραφόμενος ὁ θεοχάρακτος τῆς Ἐκκλησίας κύκλος, Κέντρον εἰς τὸ ὁποῖον συνέχονται καὶ συγκρατοῦνται πᾶσαι αἱ κατὰ τόπους καὶ χώρας ὑφεστῶσαι καὶ περὶ τὴν κανονικὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων οἰκονομίαν αὐτόνομοι καὶ αὐτοκέφαλοι Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, καὶ ἐν αὐτῷ συναρμολογούμεναι ἀποτελοῦσιν ἑνιαῖον καὶ ἀδιαίρετον σῶμα.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως φυλάσσει μὲ ἀπαραμείωτον εὐλάβειαν τὴν ἱερὰν ταύτην παρακαταθήκην τῆς Παραδόσεως τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὴν ὁποίαν τιμᾷ σήμερον μὲ Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν συλλειτουργίαν.

«Μόνη καὶ εἰς τὴν καρδίαν της τόσο πλῆθος»! Ἀλλὰ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν μοναξιά της ἡ Μεγάλη αὐτὴ Ἐκκλησία ἀκούει τὰ πάντα: τὴν ἱστορίαν, καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, τὰ ἐγγὺς καὶ τὰ μακράν, τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ ἐπουράνια. Ἀκούουσα καὶ βλέπουσα τὰ πάντα, δημιουργεῖ ζωὴν καὶ γράφει ἱστορίαν καὶ ἀπεργάζεται τὴν ἐπανύφανσιν τοῦ ἀρράφου χιτῶνος τοῦ Κυρίου καὶ οἰκοδομεῖ καὶ διακονεῖ καὶ προσφέρει, ὄχι ἁπλῶς τὸ μήνυμά της καὶ τὴν μαρτυρίαν της. Προσφέρει τὸν ἑαυτόν της. Τὴν ψυχὴν αὐτῆς τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ὅλα δὲ αὐτὰ διὰ νὰ ὑπάρξῃ συνέχεια —ὄχι συνέχεια καὶ τέλος—, ἀλλὰ συνέχεια χωρὶς τέλος.

Ὁ Γολγοθᾶς, τὸ μαρτύριον, ἀλλὰ καὶ αἱ ἀνταρσίαι δὲν τὴν τρομάζουν. Ἔμαθε νὰ πονᾷ, νὰ θλίβεται, νὰ ταπεινώνεται ἀλλὰ καὶ νὰ ἀντέχῃ, διότι πιστεύει ὅτι «ὅπου ὑπάρχει ἀλήθεια ὑπάρχει καὶ Γολγοθᾶς». Μαρτύριον χωρὶς ἀντοχὴν δὲν εἶναι γεγονὸς μὲ εὐρυτέρας ἀξιώσεις. Μαρτύριον μὲ ἀντοχὴν εἶναι παράδοσις ποὺ τροφοδοτεῖ τὴν ἀνακαίνισιν καὶ τὴν ζωήν. Εἶναι βάσις διὰ θεσμὸν ἱστορικόν. Εἶναι ἑστία ἐκλάμψεως πνεύματος. Κανόνας ζωῆς. Ὁ Ἀναστὰς Κύριος τὴν εὐλογεῖ καὶ τὴν στηρίζει. Ἡ Ἀνάστασις εἶναι τὸ μόνον σημεῖον τῆς προσηλώσεως καὶ τοῦ κηρύγματος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἡ Πρωτόθρονος αὐτὴ Ἐκκλησία, ὡς Μήτηρ καλλίτεκνος καὶ πολύτεκνος καὶ τροφὸς ζείδωρος καὶ πλουσία, ἐγαλούχησε καὶ ἐξέθρεψε διὰ τῶν ἁγίων ναμάτων τῆς κατὰ Χριστὸν ἀληθείας ἑκατομμύρια ψυχῶν. Ἐμόρφωσε λαούς, ἐξεπολίτισε βαρβάρους, ἀγρίους ἡμέρωσεν, ὠργάνωσεν ἔθνη, ἔπηξεν Ἐκκλησίας, εἰργάσθη ἱεραποστολικῶς εἰς τὴν Ἰνδίαν, εἰς τὴν μακρυνὴν Κορέαν, εἰς τὴν ἐξωτικὴν Ἰνδονησίαν, εἰς τοὺς παγετῶνας τῆς Σιβηρίας καὶ εἰς τὰς Στέπας τοῦ Βορρᾶ. Ἂς μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ πλειονότης τῶν Ἁγιωτάτων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν εἶναι τέκνα καὶ ἔκγονα τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καθ' ὅτι ἀπὸ τοῦ Σεπτοῦ τούτου Κέντρου ἐδέχθησαν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, καὶ ἀπὸ τούτου, πάλιν, μετὰ τὴν πνευματικὴν καὶ ἐθνικὴν ὁλοκλήρωσίν των, ἐχειραφετήθησαν καὶ ἔλαβον τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ αὐτοδιοίκησίν των, ἀπὸ θυγατέρων ἀνυψωθεῖσαι εἰς ἰσοτίμους Αὐτοκεφάλους Ἀδελφὰς Ἐκκλησίας.

Τὸ Σεπτὸν τοῦτο μαρτυρικὸν Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας, ἔχον πάντοτε πλήρη καὶ ἀκε-

ραίαν τὴν συνείδησιν τῆς εὐθύνης αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἐπωμίσθη καὶ ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν αὐτοῦ, ὡς πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας, διωργάνωσε, κατόπιν πολλῶν κόπων καὶ θυσιῶν, Ἀρχιεπισκοπάς, Κοινότητας καὶ Παροικίας, πρὸς θρησκευτικὴν καὶ πνευματικὴν μέριμναν, διαποίμανσιν καὶ οἰκοδομὴν τῶν ἐν Διασπορᾷ ἐγκατεστημένων καὶ διαβιούντων τέκνων τῆς σήμερον ἑορταζομένης Ὀρθοδοξίας.

Ἐντὸς τῶν πλαισίων αὐτῆς τῆς ὀφειλετικῆς καὶ ἀγαπητικῆς εὐθύνης του καὶ οὐχὶ ἐπεμβαῖνον εἰς τὰ κυριαρχικὰ δικαιώματα ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἐπιθυμοῦν νὰ ἰσχυρίζωνται διὰ τὸ ἱερὸν τοῦτο Κέντρον, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐμερίμνησεν ὑπὲρ τῆς τύχης τῶν κατὰ μυριάδας διασπαρέντων ἀνὰ τὸν κόσμον, ἰδίως εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικήν, πολυπαθῶν τέκνων τῆς Ἁγιωτάτης Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰ δύσκολα ἔτη τῆς μαρξιστικῆς ἰδεολογίας καὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ πολιτεύματος.

Παρομοία δὲ ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀπὸ μέρους τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐπιβεβλημένη συνδρομὴ καὶ ὀργάνωσις εἰς αὐτονόμους καὶ αὐτοδιοικήτους Ὀρθοδόξους ' Ἐκκλησίας τῶν κατόπιν τοῦ πρώτου Παγκοσμίου πολέμου (1914-1918) ἀπομεινάντων ἄνευ κανονικῆς ὑποστάσεως Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Πολωνίας, Τσεχοσλοβακίας, Φιλλανδίας, Ἐσθονίας, Λιθουανίας, Λατβίας καὶ ἄλλων χωρῶν, ὡς καὶ τῶν προσελθόντων σήμερον ὑπὸ τὸ ὠμοφόριον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Οὐκρανῶν ἀδελφῶν, τῶν ἐν Διασπορᾷ εὑρισκομένων, εἰδικώτερον δὲ ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Καλῶς ἤλθετε, λοιπόν, ἀγαπητοί μας Οὐκρανοὶ ἀδελφοί! Χάριτι Θεοῦ σήμερον εἰς τὴν Βασιλίδα ταύτην καὶ ὑπερκειμένην τῶν πόλεων, τὴν ὁποίαν ἕνας ἐπιφανὴς καὶ δὴ ἅγιος γόνος της, Συμεὼν ὁ Θεσσαλονίκης, ὑπερήφανος διὰ τὴν καταγωγήν του, χαρακτηρίζει πόλιν θεμέλιον τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ὀρθοδοξίας ἀκρόπολιν καὶ ὡς πανευσεβῆ θεῖον θρόνον τῆς μεγάλης ἱερωσύνης.

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία σᾶς ὑποδέχεται εἰς τοὺς κόλπους της μὲ ἀγάπην καὶ στοργήν. Ἡ σήμερον ἡμέρα εἶναι ἀποφασιστική. Σταθμὸς καὶ ἱστορικὴ ἀποκάλυψις εἰς τὴν προβολὴν καὶ διακήρυξιν τοῦ μυστηρίου τῆς πίστεώς σας, ἐντὸς τῆς κοινωνίας τῆς Ὀρθοδοξίας.

Γίνεσθε, λοιπόν, σήμερον κοινωνοὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ της πνεύματος, τῆς διαρκοῦς παραδόσεώς της, καὶ καλεῖσθε νὰ μείνετε πιστοὶ καὶ νὰ διατηρήσετε τὸν ὑπερβατικόν της χαρακτῆρα, ἤτοι τὴν διὰ τῆς πίστεως γνῶσιν καὶ βίωσιν τοῦ θείου μυστηρίου τῆς Ὀρθοδοξίας, ἢ μᾶλλον τὴν βίωσιν καὶ γνῶσιν αὐτοῦ, καὶ καλεῖσθε ἐν ἐπιγνώσει καὶ προσηλώσει καὶ συνειδήσει ἐκκλησιαστικῇ καὶ ἐν ἀγάπῃ εἰλικρινεῖ νὰ παραμείνετε πιστοὶ εἰς τὴν ἔκκλησιν ταύτην τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἀδελφοί μου,

Τοιοῦτόν ἐστι τὸ μεγαλεῖον τῆς Πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας, νὰ περιχωρῇ τοὺς πάντας, νὰ ἀψηφῇ τὸν κίνδυνον καὶ νὰ καθίσταται διάκονος καὶ μυσταγωγὸς τῆς ἑνότητος καὶ σωτηρίας παντὸς τοῦ Ὀρθοδόξου Πληρώματος ἐν εὐσεβείᾳ καὶ ἀγάπῃ, διότι «ἡ εὐσέβεια πρὸς πάντας ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης».

Ἡ σήμερον ἑορτὴ ταυτίζει σχεδὸν τὴν Ὀρθοδοξίαν πρὸς τὴν προσκύνησιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων, τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει καὶ ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον προσκύνησις.

Ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τοῦ 787 διακηρύττει ὅτι ἡ εἰκών, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ γραφή, χρησιμεύει «εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀληθινὴν καὶ ὄχι φανταστικὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου». Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς, λόγος καὶ εἰκὼν μεταφέρουν τὴν ἰδίαν ἀποκάλυψιν. Μία καὶ μοναδικὴ μαρτυρία ἐκφράζεται κατὰ δύο διαφορετικοὺς ἀλλὰ νομίμους τρόπους.

Ἡ ἐμβάθυνσις τοῦ μηνύματος τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας ἀποτελεῖ πρόσκλησιν ἀπευθυνομένην εἰς ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι συγκροτοῦν τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ τὴν Ἐκκλησίαν Του, ὅπως ἀποφύγουν τὴν ἀπομόνωσιν καὶ τὴν ἀπολυτοποίησιν τῶν μερικῶν ἀληθειῶν. Ἡ Ὀρθοδοξία δὲν γνωρίζει ἀπολυταρχίες. Γνωρίζει τὴν ἁρμονίαν ἀνάμεσα εἰς τὸν λόγον καὶ τὴν εἰκόνα, ἀνάμεσα εἰς τὸ ὁρατὸν καὶ τὸ ἀόρατον, χωρὶς νὰ συγχέῃ

τὴν μορφὴν καὶ τὴν οὐσίαν, τὴν εἰκόνα καὶ τὸ πρωτότυπον.

Ἡ «προσκύνησις» τῶν ἱερῶν εἰκόνων ἔχει νόημα ἐφ' ὅσον ὁδηγεῖ εἰς τὴν μοναδικὴν «λατρείαν» τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔγινε «σαρκοφόρος» διὰ νὰ δυνηθοῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ γίνουν πνευματοφόροι.

Ὅθεν, ἡ Πρωτόθρονος Ἐκκλησία γεραίρει σήμερον καὶ τιμᾷ μίαν διπλῆν ἐπέτειον, τὴν μνήμην τῶν καλλινίκων ἀγώνων καὶ θριάμβων τῆς πίστεως, ἀναπολεῖ, ἐν εὐλαβείᾳ πολλῇ, τὴν αἴγλην καὶ τὰ τρόπαια τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ ἐν συνειδήσει τῆς μεγάλης αὐτῆς εὐθύνης ἀναλογίζεται ἐντὸς τοῦ παρόντος τὸ χρέος αὐτῆς ὅπως ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ μεγάλα αἰτήματα τῶν συγχρόνων καιρῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν θριάμβων τῶν ἐν Διασπορᾷ Οὐκρανῶν ἀδελφῶν ἀφ' ἑτέρου, διὰ τὴν ἀποφασιστικότητά τους καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν ἐκδηλουμένην ὑπ' αὐτῶν εἰς τὸ Σεπτὸν Κέντρον, καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Καὶ τώρα «Ἔρχου καὶ ἴδε» ταλαίπωρος ἀνθρωπότης, ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία, ὡς ἀλήθεια ἀποκαλυφθεῖσα ἀπὸ Αὐτὸν τὸν Θεόν, νικᾷ καὶ ἐξέρχεται τροπαιοφόρος κατὰ ἀπείρων ἐχθρῶν καὶ δεινῶν.

«Ἔρχου καὶ ἴδε», ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἄοπλος καὶ ἀνίσχυρος ὑλικῶς, ἵσταται ἀσάλευτος βράχος ἔμπροσθεν τῶν ὁρμητικῶν κυμάτων τῆς ψευδοφιλοσοφίας τῶν νεωτέρων χρόνων.

«Ἔρχου καὶ ἴδε», ταλαίπωρος σημερινὴ κοινωνία ποὺ μαστίζεσαι ἀπὸ τόσα δεινά, πολέμους, φυλετισμούς, πτωχείαν, ἀνεργίαν, ναρκωτικά.

«Ἔρχου καὶ ἴδε» τὴν τεραστίαν μεταβολήν, ἡ ὁποία ἐπῆλθε διὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως εἰς τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς τῆς γῆς.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Αἰσθάνομαι ὅτι κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν, σὲ ὑποβαστάζουν οἱ μεγάλοι ἡγιασμένοι προκάτοχοί σου, ἐκεῖνοι κυρίως οἱ ὁποῖοι ἐστήριξαν τὸν αἰώνιον αὐτὸν θρόνον διὰ τῶν ἀγώνων των, καὶ τοῦ τιμίου των αἵματος, καὶ ἐκόσμησαν αὐτὸν διὰ τῆς χρηστότητος καὶ τῶν ἀκαταπαύστων ἀγαθοεργιῶν των «ἐσκόρπισαν, ἔδωκαν τοῖς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτῶν μένει εἰς τὸν αἰῶνα». Ἀνάβηθι νοερῶς εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο τὸ παριστάνον τὴν Ἐκκλησίαν περὶ τοῦ ὁποίου ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγει «ἔσται ἐμφανὲς τὸ ὄρος Κυρίου», ἀνάβηθι καὶ βροντοφώνησον ἀπὸ τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο ὕψος τὰ λόγια τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου «οἱ ἀρνούμενοι τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, οἱ πολεμοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν του, δύνανται νὰ τὴν προσβάλουν ἀλλὰ ἀδυνατοῦν νὰ τὴν καταστρέψουν».

Ἕνας ἔνδοξος σοφὸς καὶ ἡγιασμένος προκάτοχός σου, ὁ χρυσοῦς τὴν γλῶσσαν Ἰωάννης, μὲ δύναμιν πολλὴν ἀνεβόησεν ἀπὸ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ θρόνου «ἕως ἂν ἐν τῷ θρόνῳ τούτῳ καθέξωμαι, οὐδὲν τῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων προήσομαι»[2]. Ἕνα ἀπὸ τὰ δικαιώματα καὶ ἐπείγοντα καθήκοντα σήμερον τοῦ μεγάλου αὐτοῦ θρόνου τῆς Οἰκουμένης εἶναι ἡ ἑνότης τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἡ ἀναζωπύρωσις τῆς Πίστεως καὶ τῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων διὰ μίαν εἰρηνικὴν συμβίωσιν καὶ συνύπαρξιν μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Ἡ θεία Πρόνοια ἐπεφύλαξεν εἰ Σέ, Παναγιώτατε, νὰ βαστάσῃς τὸ λάβαρον, τὴν ἔνδοξον σημαίαν τῆς δράσεως καὶ ἐνεργείας. Ἡγοῦ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ, ὁσονδήποτε τραχεῖα καὶ ἀνάντης καὶ ἀνηφορικὴ και ἂν εἶναι, θὰ Σὲ ἀκολουθήσωμεν ἕκαστος κατὰ τὰς δυνάμεις του. Καὶ ἂν ἡ ὁδὸς αὕτη μεταβληθῇ εἰς Γολγοθᾶν τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰῶνος καὶ πάλιν θὰ συμβαδίσωμεν. Οὐδεὶς θὰ ἀπολειφθῇ ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶν αὐτὸν διὰ στενότητα χώρου καὶ καρδίας. Θὰ σὲ ἀκολουθήσωμεν ψελλίζοντες εἰς τοὺς ἀνατροπεῖς τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου· «τίς ὑμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, θλῖψις ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;»

Μεταρσιώθητι, Παναγιώτατε, πρὸς τὸν χορὸν τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν μαρτύρων πατριαρχῶν, λάβε μέρος εἰς τὴν οὐράνιον συναυλίαν καὶ ψάλε μετ' αὐτῶν τὸ «Ραβί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ». Γένοιτο!

---

2. Η' Ὁμιλία εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

ΠΕΡΙ ΣΗΜΕΙΟΛΟΓΙΑΣ[1]

Τοῦ Ἀρχιμ. κ. **ΕΥΤΥΧΙΟΥ ΣΑΡΜΑΝΗ**

«Εἰπὲ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος;»[2]. Ἐρώτημα τὸ ὁποῖον ἀπηύθυναν οἱ ἀπόστολοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀλλὰ καὶ ἐρώτημα τὸ ὁποῖον οἱ χριστιανοὶ κάθε ἐποχῆς θέτουν, καὶ φυσικὰ δὲν ἐξαιροῦνται οἱ χριστιανοὶ τῆς ἐποχῆς μας.

Στὶς ἡμέρες μας πολὺς ἀκοῦμε νὰ γίνεται λόγος καὶ νὰ γράφωνται πολλὰ περὶ τῶν σημείων τῶν καιρῶν. Συχνὰ ἀκούομε φράσεις ὅπως· «ζοῦμε σὲ καιροὺς ἀποκαλυπτικούς», «ὁ κόσμος θὰ καταστραφῆ», «ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται». Μάλιστα αὐτὴ τὴν τελευταία φράση τὴν εἴδαμε γραμμένη στοὺς τοίχους. Μποροῦμε νὰ ὑποστηρίξουμε, χωρὶς νὰ διατρέχουμε τὸν κίνδυνο νὰ διαπράξουμε λάθος, ὅτι πολλοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν περὶ τοῦ ἀντιχρίστου ὅτι «καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη»[3].

Ἡ γραμματεία τῶν σημειολογικῶν κειμένων παρουσιάζει (ὀφείλομε νὰ τὸ ὁμολογήσωμε) ἀξιοσημείωτη ἐκδοτικὴ δραστηριότητα, δεδομένου ὅτι τὸ ἀναγνωστικὸ κοινό, πιστοὶ καὶ μή, εἶναι πάντα πρόθυμοι νὰ διαβάζουν μὲ βουλιμία ἀναγνώσματα τοῦ εἴδους (ἂν καὶ δὲν θεωρεῖται ἀπαραίτητο νὰ πιστεύῃ κανείς).

Μελετώντας τὴν ἱστορία βλέπομε ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα ἔζησε στὸ παρελθὸν παρόμοιες καταστάσεις σὰν κι αὐτὲς ποὺ ἐμεῖς ζοῦμε.

Περὶ τὸ ἔτος 1000 μ.Χ. ἡ δυτικὴ Εὐρώπη ἔζησε τὴν δευτέρα παρουσία, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Γάλλος ἱστορικὸς Jules Michelet[4]. Στὸν μεσαίωνα ἦτο παγκόσμια πεποίθηση ὅτι τὸ ἔτος 1000 μ.Χ. θὰ ἔφθανε καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν ἐκείνων ἀπετέλεσαν τὸ κριτήριο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου οἱ ἄνθρωποι ἐπείσθησαν ὅτι εὑρίσκοντο πρὸ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου. Ὅπως μᾶς διηγεῖται ὁ Γάλλος ἱστορικὸς «ἐκείνους τοὺς χρόνους τῶν θαυμάτων καὶ τῶν θρύλων, τὸ θαῦμα ἀποτελοῦσε μέρος τῆς καθημερινῆς ζωῆς». «Ὁ στρατὸς τοῦ Ὄθωνος, τῷ ὄντι, εἶδε τὸν ἥλιο νὰ χάνῃ τὸ χρῶμα του καὶ νὰ γίνεται κίτρινος ὅπως ὁ κρόκος. Ὁ βασιλεὺς Ρομβέρτος, ἀφωρίσθηκε διότι παντρεύτηκε τὴν ἐξαδέλφην του, ὅταν ἡ βασίλισσα ἐγέννησε, εὑρέθη νὰ ἔχῃ στὴν ἀγκαλιά της ἕνα τέρας. Ὁ διάβολος δὲν προσπαθοῦσε νὰ κρυφτῇ: ἐμφανίσθηκε μεγαλοπρεπῶς στὴ Ρώμη ἔμπροσθεν τοῦ πάπα μάγου. Ἀνάμεσα σὲ πολλὲς ἐμφανίσεις, ὁράσεις, παράξενες φωνές, μεταξὺ τῶν σημείων καὶ τεράτων τοῦ διαβόλου, ποιὸς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ, ὅτι ἕνα πρωῒ ἡ γῆ θὰ διελύετο σὲ καπνὸ ὑπὸ τὸν ἦχο τῆς μοιραίας σάλπιγγος»[5].

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἔτους 1000 εὑρίσκονται πρὸ τῆς φύσεως ἡ ὁποία εἶναι ἐχθρικὴ πρὸς αὐτούς. «Τὸ φθινόπωρο τοῦ 987 κατακλύζουν τὴν Lorena καὶ Renania βροχές, τόσο δυνατές, ποὺ κατέστρεψαν καὶ παρέσυραν ζῶα καὶ ἀποθέματα τῶν τροφίμων... τὸ 990 ἡ ἄνοιξη ἦταν ὑπερβολικὰ σκληρὴ καὶ τὸ καλοκαίρι ὑπερβολικὰ ζεστό, τὸ φθινόπωρο ἐμφανίσθηκαν λοιμοὶ καὶ στὴ βόρεια Γαλλία καὶ στὴ Ρηνανία καὶ στὴ νότια Ἰταλία. Τὸ 992 καὶ στὴ Γερμανία καὶ στὴν Ἰταλία κατεστράφη ἡ συγκομιδή. Ἀκολούθησε ἕνα παγερὸς χειμὼν καὶ θέρος ξηρὸ καὶ καυτερό»[6].

Ὁ Rodolfo il Clabro[7] περιγράφοντας τὰ τρία χρόνια πρὸ τῆς συμπληρώσεως 1000 ἐτῶν ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ ἐπιμένει στὸ γεγονὸς τῶν κλιματολογικῶν συνθηκῶν –λέγοντας– ὅτι «δὲν ὑπάρχει περίοδος ποὺ νὰ εὐνοεῖ εἴτε τὴ σπορὰ εἴτε τὴ συγκομιδή»[8].

Ὁ Adsone, ἡγούμενος τοῦ Montier-en-Der, ἔγραψε τὸ 954 «Trattato sull' Anticristo» (Ἐγχειρίδιον περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου).

Τὸ ἔτος 1430-1530 ἐπραγματοποιοῦντο δημόσιες συζητήσεις περὶ τῶν σημείων τῶν καιρῶν[9].

Τὰ παραπάνω εἶναι ὀλίγα στοιχεῖα γιὰ νὰ κατανοήσωμε ὅτι τὸ 1000 μ.Χ. ὁ κόσμος, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν

1. Δὲν πρόκειται περὶ τῆς ὁμωνύμου ἐπιστήμης ἀλλὰ περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν σημείων, τὰ ὁποῖα θὰ προηγηθοῦν τῆς δευτέρας ἐνδόξου παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.
2. Ματθ. 24,3.
3. 1 Ἰωάν. 4,3.
4. Jules Michelet· Γάλλος ἱστορικὸς (Paris 1798 - Hyères 1847) ρομαντικὸς θαυμαστὴς τοῦ Vico, μνημειῶδες ἔργο του «Ἡ ἱστορία τῆς Γαλλίας». Ἐπὶ τοῦ θέματος ὑπάρχει τὸ βιβλίο τοῦ Georges Duby «L'An Mill» Julliard 1967, ὅπου ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ βρῇ σχετικὴ βιβλιογραφία ἐπίσης καὶ τὸ ἔνθετο τοῦ περιοδικοῦ STORIA e DOSSIER (ITALIA) τεῦχ. 1 Novembre 1986 ἀφιερωμένο στὸ «Anno Mille». Guy Bois, «La mutation de l' an mil» Paris 1989. Norman Cohn, «The Pursuit of the millennium» London 1957.
5. Storia e dossier Nov. 1986 σ. 11.
6. ὅπ. παρ. σ. 26.
7. Βενεδικτίνος μοναχὸς ἐγεννήθη περὶ τὸ 985 στὴν Borgogna (Γαλλία) χρονογράφος, ἔργο του Historia libri quinte, καὶ μᾶς περιγράφει τὴν περίοδο 600-1004.
8. ὅπ. παρ. σημ. 5 σ. 27.
9. Jean Delumeanu, Le peur en Occident Fayard 1978 σ. 199.

σημείων καὶ τῆς ἑρμηνείας τῆς Ἀποκαλύψεως, «καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὅς ἐστι Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην, καὶ ἔδησε αὐτὸν χίλια ἔτη καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισε καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανᾷ τὰ ἔθνη, ἄχρι τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη (Ἀποκ. 20, 2-4), ἐπίστευσεν ὅτι εὑρίσκεται στοὺς ἐσχάτους χρόνους ὑπολογίζοντας δηλαδὴ μὲ βάση τὸ ἔτος τῆς Σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι τὸ 33 μ.Χ., θὰ ἔπρεπε νὰ συμβῆ ἡ Δευτέρα Παρουσία περὶ τὸ 1033 μ.Χ.»[10].

Ὁ Oscar Cullmann ὀρθότατα παρατηρεῖ· «τὸ ἀντιχριστιανικὸ στοιχεῖο στὴν ἀποκαλυπτικὴ ἀξιολόγηση τῶν συγχρόνων συμβάντων, ὅπως τὴ βρίσκουμε αὐτὴ τὴν ἀξιολόγηση στὶς μεταγενέστερες ἀποκαλυπτικὲς αἱρέσεις ὣς τὶς μέρες μας, δὲν εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι τέτοια συμβάντα ἑρμηνεύονται κατὰ τρόπο ὡς πρόδρομα σημεῖα ἀλλὰ ὅτι χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸν ὑπολογισμὸ τοῦ χρόνου τοῦ τέλους. Ἕνας τέτοιος ὑπολογισμὸς βρίσκεται σὲ ἀπόλυτη ἀντίθεση πρὸς τὴν πρωτοχριστιανικὴ πίστη διότι ὁ καθορισμὸς τῶν καιρῶν ἀνήκει ἀποκλειστικὰ στὴν κυριαρχικὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ διότι οἱ ἄνθρωποι μὲ ὅλη τὴ γνώση τους δὲν τοὺς ἐλέγχουν. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄποψη δὲν εἶναι παρέκκλιση ἀπὸ τὴν πρωτοχριστιανικὴ θέση ὅταν κάθε τόσο στὴν πορεία τῶν αἰώνων τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο φαινόμενο κρίνεται ὅτι εἶναι μιὰ ἐκδήλωση τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀλλὰ εἶναι παρέκκλιση ὅταν ἕνα φαινόμενο θεωρεῖται ὡς ἡ τελική του ἐκδήλωση καὶ ἔτσι χρησιμοποιεῖται γιὰ τὸν ὑπολογισμὸ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ τέλους»[11].

Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μετὰ τὴν Ἀνάληψη ζῆ τὴν «ἐσχάτη ὥρα» ὅπως μᾶς τὸ διατυπώνει ὁ Ἰωάννης· «παιδία ἐσχάτη ὥρα ἐστί, καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν, ὅθεν γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστί»[12]. Ἑπομένως δὲν ὑπάρχει κάτι τὸ καινοφανὲς γιὰ τοὺς ζῶντας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ ὁποῖο ἐμπνέει ἰδιαίτερη ἀνησυχία, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ φωνὲς ἀναρμοδίων εἶναι αὐτὲς ποὺ προκαλοῦν τὸν πανικὸ καὶ τὴ σύγχυση. Τίθεται λοιπὸν τὸ ἐρώτημα ποιὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ἀναγνωρίζει τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν; Δεδομένου ὅτι «περὶ τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν, ἀδελφοί, οὐ χρείαν ἔχετε ὑμῖν γράφεσθαι· αὐτοὶ γὰρ ἀκριβῶς οἴδατε ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτὶ οὕτως ἔρχεται· ὅταν γὰρ λέγωσι εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος, ὥσπερ ἡ ὠδίν τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ καὶ οὐ μὴ ἐκφύγωσιν... ἄρα οὖν μὴ καθεύδωμεν ὡς οἱ λοιποί, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ νίφωμεν»[13]. Ἡ ρῆσις τοῦ Χριστοῦ ὅτι θὰ συμβῆ ἡ δευτέρα παρουσία ὅπως συνέβη τὴν ἐποχὴ τοῦ Νῶε καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης «οὐκ ἔγνωσαν ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ ἦρεν ἅπαντας οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου»[14], καθιστᾶ τὴν ἀναγνώριση τῶν σημείων ἀκατόρθωτη γιὰ τὴν πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων.

Τὴν ἀπάντηση στὸ παραπάνω ἐρώτημα μᾶς δίδει ὁ σοφὸς Σολομών, ὁ ὁποῖος γράφει: «εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδεν (ἡ σοφία) τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφὰς λόγων καὶ λύσεις αἰνιγμάτων σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων» (Σοφ. Σολ. 8,8). Τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Καβάφης ἐκφράζει εἰς τὸ ποίημά του μὲ τίτλον «Σοφοὶ δὲ προσιόντων», ὅπως ὡραιότατα γράφει:

Ἐκ τῶν μελλόντων οἱ σοφοὶ τὰ προσερχόμενα ἀντιλαμβάνονται. Ἡ ἀκοὴ αὐτῶν κάποτε ἐν ὥραις σοβαρῶν σπουδῶν ταράττεται. Ἡ μυστικὴ βοὴ τοὺς ἔρχεται τῶν πλησιαζόντων γεγονότων. Καὶ τὴν προσέχουν εὐλαβεῖς. Ἐνῶ εἰς τὴν ὁδὸν ἔξω, οὐδὲν ἀκούουν οἱ λαοί»[15].

Δυστυχῶς ὅμως στὴν ἐποχή μας, ὅπου σοφοὶ καὶ μὴ αὐτοεχρίσθησαν προφῆται καὶ εἰδικοὶ νὰ ἀναγινώσκουν τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, ὁμιλοῦν καὶ ἡ φωνή των καλύπτει τὴν φωνὴ τῶν Σοφῶν (ἁγίων), μὲ ἀποτέλεσμα νὰ θεωροῦνται καὶ οἱ ἅγιοι ὡς πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. Θὰ πρέπει λοιπὸν πάντοτε νὰ εἴμαστε ἐν ἐγρηγόρσει, διότι διατρέχουμε τὸν κίνδυνο, ὅταν θὰ εἴμαστε ἀπασχολημένοι μὲ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ζητήματα,

«Ἄλλη καταστροφή, ποὺ δὲν τὴ φανταζόμεθα,
ἐξαφνική, ραγδαία πέφτει ἐπάνω μας,
καὶ ἀνέτοιμους —ποὺ πιὰ καιρός— μᾶς συνεπαίρνει»[16].

10. ἔνθα ἀν. σημ. 10 σ. 199-200.
11. Oscar Cullman, Χριστὸς καὶ χρόνος, ἐκδόσεις Ἄρτος Ζωῆς, Ἀθῆναι 1980, σ. 156.
12. 1 Ἰωάν. 2,18. Βλέπε Παν. Ι. Μπρατσιώτου, Ἡ προσδοκία τῆς Β' Παρουσίας ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Λατρείᾳ, Ἀθῆναι 1969.
13. 1 Θεσ. 5,2.
14. Ματθ. 24,39.
15. Κ.Π. Καβάφης, Τὰ ποιήματα, ἐκδόσεις Ἴκαρος, σ. 23.
16. Κ.Π. Καβάφης, Τὰ ποιήματα, ἐκδόσεις Ἴκαρος, σ. 25.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΩΝ/ΝΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΤΟΥ ΕΞ ΟΙΚΟΝΟΜΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ 1821*

Τοῦ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΠΟΥΓΑΤΣΟΥ**

Ἀφοῦ ἀκολούθως ἀναφέρεται εἰς περιπτώσεις λαῶν, ὅπου, οἱ ἀλλόφυλοι συνεχωνεύθησαν μετὰ τῶν ἐντοπίων εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κοινωνίαν, χωρίς τινος διαφορᾶς καὶ διακρίσεως ἠθικῆς, ἢ πολιτικῆς, ἢ θρησκευτικῆς ὑπογραμμίζει: «Ταῦτα καὶ ἄλλα καὶ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς μέσης, καὶ τῆς νεωτέρας ἱστορίας παραδείγματα ἀποδεικνύουσι τὴν μεγάλην πολιτικὴν ἐκείνην ἀλήθειαν. *Ὅτι, ἡ κατάκτησις, ἂν μέλλει νὰ ἀποβῇ νόμιμος καὶ σταθερά, πρέπει νὰ θεμελιώνηται εἰς τὰ μέγιστα ἐθνικὰ καὶ ἀνθρωπικὰ δικαιώματα τῶν κατακτηθέντων. Ἤγουν (κατ' ἄλλας λέξεις), ὁ κατακτητὴς δὲν ἔχει κἀνὲν δικαίωμα εἰς τὸ ἔθνος, ὅταν δὲν ὑπερασπίζηται, ἢ ὅταν αὐτὸς καταπολεμῇ τὰ κυριώτατα τοῦ ἔθνους δικαιώματα*»[362].

Πλὴν τούτων ὅμως τῶν ἀμίσθων συνηγόρων τοῦ Σουλτάνου, οἱ ὁποῖοι τὸν ὀνομάζουν *Νομιμώτατον Μονάρχην*, «εὑρέθησαν ἄλλοι χριστιανοί», σημειοῖ ὁ Κ. Οἰκονόμος εἰς τὸν «Προτρεπτικόν» του, «νὰ κατηγορῶσιν τοὺς Ἕλληνας, τοὺς Χριστιανούς, ὡς ἀποστάτας, διότι σπεύδουσι νὰ ἀποτινάξωσιν ἀπὸ τοῦ ἰδίου τραχήλου τὴν ἀνοσιωτάτην χεῖρα ἀλλοφύλου πορθητοῦ, ἥτις ἐξαίφνης ἐπιπεσοῦσα, καὶ καθ' ἑκάστην βαρυνομένη τοὺς μαστίζει, τοὺς γυμνώνει, τοὺς σφάζει, τοὺς πνίγει, τοὺς ἐξυβρίζει, τοὺς ἀλλαξοπιστίζει, τοὺς περισύρει, ὡς ἀνδράποδα, εἰς τὴν πατρικὴν γῆν. Τοὺς δυστυχεῖς Ἕλληνας, εὑρέθησαν εὐνομούμενοι Εὐρωπαῖοι νὰ τοὺς καταδικάζουν, ὡς ἀποστάτας, διότι ζητοῦσι νὰ ἀναλάβωσι παρὰ τοῦ ἀνόμου Τυράννου τὰ ἀνθρωπικὰ καὶ ἐθνικὰ δικαιώματα αὐτῶν· ἐν ᾧ αὐτοὶ οὗτοι οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπανέστησαν πρὸς τοὺς ἰδίους ἑαυτῶν νομίμους Βασιλεῖς, καὶ τοὺς ἐξεθρόνισαν, καὶ τοὺς κατέσφαξαν, ὡς παραβάντας κύριά τινα τοῦ ἔθνους δικαιώματα!!! Τοὺς Ἕλληνας, Εὐρωπαῖοι τρυφῶντες εἰς τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας τὰ καλά, τὰ ὁποῖα ἀφῆκαν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι δημοσίαν καὶ πάγκοινον τῆς ἀνθρωπότητος ἰδιοκτησίαν, φεῦ! τοὺς Ἕλληνας, ὦ Ἕλληνες, οἱ μαθηταὶ τῶν Ἑλλήνων τοὺς καταδικάζουσιν, ὡς ἀντάρτας, διότι ἀγωνίζονται νὰ ἀναλάβωσι τὴν προγονικὴν αὐτῶν ἰδιοκτησίαν καὶ τὴν ἔννομον ἀνεξαρτησίαν ἀπαλλαγέντες ἀνομωτάτου Δυνάστου, ὅστις καὶ τοὺς κατέστρεψε βιαίως, καὶ πάντοτε τοὺς τυραννεῖ μετὰ βίας ἀδιακόπου καὶ συνεχοῦς»[363].

Εἰς τὸ ἕτερον ἐπιχείρημα τῶν ἀμίσθων συνηγόρων τοῦ Σουλτάνου ὅτι ἡ ἐξουσία τούτου τοῦ Δυνάστου εἶναι πολυχρόνιος, τεσσάρων σχεδὸν αἰώνων, ὁ Κ. Οἰκονόμος σημειοῖ. «Τόσον χειρότερα διὰ τὸν Σουλτάνον· ὅσον πολυχρονιωτέρα, τόσον ἀνομωτέρα ἀποβαίνει ἡ τυραννία αὐτοῦ. Ἡ πολυκαιρία, ἀντὶ νὰ ἀφαιρέσῃ, κρατύνει μάλιστα τοῦ δι' ἀσθένειαν τυραννουμένου λαοῦ τὰ δικαιώματα· καὶ τόσον σεβασμιώτερον τὸν ἀποδεικνύει, ὅσον γενναιότερα διατηρήσῃ τὴν συναίσθησιν τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας, καὶ δὲν τὴν πωλήσῃ ἕως τέλους δι' ὀκνηρίαν. Συνεχὴς τυραννία, ἔστω καὶ πολλῶν αἰώνων σειρά, κατ' οὐδένα νόμον ὁπωσοῦν ἀνθρωπίνης πολιτικῆς, δὲν δύναται νὰ γίνῃ δικαίωμα κατακτήσεως· οὐδ' ἐμπορεῖ ποτε κἀμμία δυναστεία νὰ γίνῃ παλαιοτέρα τῶν ἀρχεγόνων νόμων τοῦ φυσικοῦ δικαιώματος. Ἑπτὰ ὁλοκλήρους αἰῶνας ἐτυραννοῦντο οἱ Ἱσπανοὶ ὑπὸ τῶν Ἀράβων, τῶν προδρόμων τῶν Μωαμεθανῶν· τίς εὑρέθη τόσον ἀπάνθρωπος νὰ τοὺς κατηγορήσῃ, ὅτε ἠλευθέρωσαν τὴν πατρίδα αὐτῶν ἀπὸ τῶν ξένων πορθητῶν;»[364].

Εἰς ἀντίθεσιν τούτων τῶν κατηγόρων «ἀπολογοῦνται ἄλλοι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος», σημειοῖ ὁ Κ. Οἰκονόμος, «πολλοὶ καὶ καλοὶ καὶ μεγάλοι συνήγοροι. Ἀπολογοῦνται Χριστιανοὶ τῆς Εὐρώπης λαοὶ συστενάζοντες μεθ' ἡμῶν καὶ συνεισφέροντες κατὰ ἑταιρείας, εἴ τι δύνανται μακρόθεν πρὸς παραμυθίαν τῆς παρούσης ἡμῶν ἀνάγκης. Ἀπολογοῦνται πολλοὶ καὶ σοφοὶ τῆς

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 693 τοῦ ὑπ' ἀρ. 16 τεύχους.

362. Προτρ., σ. 225.

363. Προτρ., σ. 259-260.

364. Προτρ., σ. 260.

Εὐρώπης καὶ διὰ λόγων καὶ διὰ συγγραφῶν, ἄνδρες ἀδιάφθοροι καὶ γενναῖοι τῆς ἀληθείας ὑπέρμαχοι. Ἀπολογοῦνται πᾶσαι Τέχναι καὶ Ἐπιστῆμαι καὶ Μοῦσαι καὶ Θέατρα καὶ Νοσοκομεῖα καὶ Ξενοδοχεῖα καὶ Δικαστήρια καὶ Βιβλιοθῆκαι καὶ Ἀκαδημίαι καὶ Ἀνάκτορα καὶ Ναοὶ καὶ Πόλεις ὁλόκληροι, ἐπὶ τῶν ὁποίων λάμπει καὶ ζῇ γεγραμμένη διὰ χαρακτήρων ἀνεξαλείπτων, καὶ διὰ ὀνομάτων τὸ πλεῖστον Ἑλληνικῶν,... ἀπολογοῦνται... ὅλα τὰ τῆς Ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας ἀριστουργήματα καὶ μεγαλουργήματα, καὶ στῆλαι, καὶ εἰκόνες, καὶ πυραμίδες, καὶ ἀγάλματα, διὰ τῶν ὁποίων στολίζουσι τά τε δημόσια καὶ τὰ ἴδια αὐτῶν οἰκοδομήματα. Ναί, ἀδελφοί μου· *«ἐάν οὗτοι σιωπήσωσι οἱ λίθοι κεκράξονται»*[365]. Βοῶσι ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων τὰ εἴδη καὶ τὰ κάλλη τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς καὶ Γλυπτικῆς καὶ Ζωγραφικῆς αὐτῶν, τὰ τῶν πόλεων τείχη καὶ τῶν ὑψηλῶν αὐτῶν δωμάτων τὰ τέρεμνα, αἱ ἀγοραί καὶ τὰ ἐμπορεῖα καὶ πάντα τὰ κοινωφελῆ καταγώγια τῆς εἰρήνης, πολέμων ἀμυντήρια καὶ αὐταὶ τῶν στρατειῶν αὐτῶν αἱ τακτικαὶ παρατάξεις, λιμένες μετὰ πλοίων καὶ στόλοι μυριόναοι ναυπηγούμενοι, πᾶσαι αὐτῶν αἱ γαῖαι καὶ χῶραι καὶ ἐπαρχίαι γεωμετρούμεναι, καὶ νῶτα θαλάσσης, καὶ δρόμος ἀστέρων, καὶ ἡλίου κυκλοφορία, καὶ πᾶσα τῶν ὄντων ἡ φύσις εἰς τῆς ὁποίας τὴν θεωρίαν καὶ πρακτικὴν χρῆσιν σπουδάζοντες, ἀκολουθοῦσιν ἀσφαλεῖς ὁδηγούς, τὰ τῶν πρώτων πατησάντων Ἑλλήνων ἀνεξάλειπτα βήματα. Ἀπολογοῦνται ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων τὰ γραπτὰ καὶ ἄγραφα δικαιώματα πάντων τῶν ἐθνῶν... Ἀπολογοῦνται τὰ λαμπρὰ καὶ καθολικὰ τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης κέρδη, τὰ ὁποῖα πηγάζουσιν ἐκ τῆς εὐδαιμονίας καὶ εὐνομίας ἔθνους γειτονεύοντος... Ἀπολογεῖται, τέλος, ἡ αἰώνιος τοῦ Ὑψίστου Δικαιοσύνη καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ νόμος ὁ Εὐαγγελικός, ὅστις καταδικάζει τὴν ληστρικὴν δυναστείαν, καὶ νομοθετεῖ νὰ ἀγαπῶμεν ἕκαστος τὸν πλησίον ὡς ἑαυτόν»[366].

Ἀλλ' ὅμως, ὑπερτονίζει ὁ Κ. Οἰκονόμος, «τὸ ἔργον τὸ ἡμέτερον κηρύττει ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἀλήθειαν· ὅτι, οἱ Ἕλληνες κατασκευάσαντες ὅπλα ἐκ τῶν συντριμμάτων τῶν ὁποίων ἔφερον ἁλύσεων, ὥρμησαν ἐνώπιον πάντων τῶν εὐνομουμένων λαῶν τῆς γῆς νὰ ἀναλάβωσι τὰ ἑαυτῶν φυσικὰ καὶ θρησκευτικὰ δικαιώματα, διώξαντες ἀπὸ τῶν οἰκιῶν αὐτῶν τοὺς ἐπελθόντας αἱμοβόρους ἀνδραποδιστὰς καὶ ληστάς»[367].

Εἰς καμμίαν δὲ περίπτωσιν δὲν πρέπει νὰ συγχέηται, κατὰ τὸν Κ. Οἰκονόμον, «ἡ πρὸ ἑκατονταετηρίδων ὠδινομένη δικαία τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοῦ Τυράννου αὐτῶν ἐπανάστασις μετὰ τῶν χθὲς καὶ πρῴην συσταθεισῶν μιαρῶν φατριῶν ἀνθρώπων ὀχλοκρατικῶν, καὶ στασιαστῶν ἐξωλεστάτων, ἀποστατούντων κατὰ τῶν νομίμων Ἀρχῶν καὶ Βασιλειῶν. Αἴ! «τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;»[368] Μή, νὰ ζῇς, καλὲ ἄνθρωπε, μὴ ὀνομάζῃς τοὺς Ἕλληνας Ἰακωβίνους καὶ Καρβονάρους, βάρβαρα καὶ ἄγνωστα εἰς τὰς ἀδιαφθόρους αὐτῶν ψυχὰς καὶ πρόσωπα καὶ ὀνόματα»[369].

Διὰ τοῦτο συμβουλεύει: «Ἂν ἀκούσετε παρά τινων, συρρεόντων ἤδη ξένων, ψευδοῦς ἰσότητος ἀξιώματα, μὴ τὰ πιστεύσητε. Τοιοῦτοι ἀνθρωπόμορφοι δαίμονες σκοπὸν ἔχουσιν, ὄχι τὴν ἀληθινήν σας εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων, τὴν παράλυσιν τῶν νεύρων τῆς εὐνομίας, τὴν ταραχὴν τῆς κοινῆς ἁρμονίας, τὴν μιαρὰν ἀναρχίαν, τὴν βλάβην τῆς Ἐκκλησίας, τὴν εἰσαγωγὴν ὀχλαγωγικῶν φρονημάτων, τὰ ὁποῖα ἀποβλέπουσι καθόλου τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας τὸν ὄλεθρον. Μακρὰν τοιοῦτοι φίλοι μὲν τὸ ὄνομα, πολέμιοι δὲ τὸ πρᾶγμα, μακράν, ἀδελφοί μου, ἀπὸ τοῦ μέσου σας. Τοιούτων κακοδαιμόνων διδασκαλίαι συμβάλλουσι μάλιστα νὰ συγχύσωσι τὸν ἱερὸν καὶ ἡρωϊκόν σας ἀγῶνα, μετὰ τοῦ ἀσεβοῦς καὶ ἀνοσίου καὶ ἀνθρωπολέθρου Καρβοναρικοῦ συστήματος· καὶ νὰ σᾶς ἀποδείξωσιν ὑπόπτους εἰς τοὺς ἀγαθοποιοὺς καὶ νομίμους Μονάρχας τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν παύουσι νὰ σᾶς διαβάλλωσιν ἐξ ἀρχῆς οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος»[370].

(Συνεχίζεται)

365. Λουκ. ιθ' 40.
366. Προτρ., σ. 275-276.
367. Προτρ., σ. 273-274.
368. Β' Κορινθ. στ'. 14-15.
369. Προτρ., σ. 274 σημ. Πρβλ. ἀνωτ., σημ. 253, 259, 260.
370. Προτρ., σ. 299.

Αἱ Δημόσιαι Σχέσεις διὰ τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν*

Μία γενικὴ θεώρησις τοῦ θέματος. Ἰδιαιτερότητες εἰς τὴν ὀργάνωσιν τοῦ θεσμοῦ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν – Ἀναγωγαὶ καὶ συγκρίσεις ἀπὸ τὴν προϊστορίαν τῆς Χριστιανικῆς Ἐπικοινωνίας

Τοῦ κ. **Ἰωάννου Ν. Παπαμιχαλάκη**

–Χρησιμοποίησις εἰς μίαν καθημερινὴν ἐφημερίδα σελίδος ὅπου ἐκπρόσωπος Τύπου τονίζει καταλλήλως τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπιδίδεται εἰς τὴν «σποράν» τῶν θρησκευτικῶν ἀξιῶν.

–Ἐκπαιδευτικὰ προγράμματα ποὺ ἀφοροῦν ἀδιαφόρους, ἀδυνάτους ἢ «τεμπέληδες» μαθητὰς σχολείων.

–Ἔρευνα καὶ μελέτη τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

–Στελέχωσις ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς διαφόρων ἐπιτροπῶν τῆς ἐνορίας ποὺ θὰ προεδρεύονται ἀπὸ τοὺς ἰδίους, διὰ νὰ πραγματοποιοῦνται ἐπισκέψεις εἰς ἀσθενεῖς εἰς νοσοκομεῖα ἢ τὰς φυλακάς.

–Ἐνημέρωσις τοῦ κοινοῦ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνον καὶ τὴν τηλεόρασιν ὡς πρὸς τοὺς καθημερινοὺς νέους ἢ παλαιοὺς κινδύνους, τὰς αἱρέσεις ποὺ κυκλοφοροῦν ἐλευθέρως, παρανόμως ἢ καὶ «νομίμως».

–Ὁμάδες Χριστιανῶν ποὺ νὰ συμβάλλουν ἐνεργῶς εἰς τὴν δημιουργίαν μονάδων ἀναψυχῆς καὶ εὐκαιριῶν χριστιανικῆς συναναστροφῆς καὶ ἀνεπτυγμένων Δημοσίων Σχέσεων. Κριτήριον γνώρισμα αὐτῶν τῶν Δημοσίων Σχέσεων εἶναι ἡ συστηματικὴ καὶ ἐνσυνείδητος ἀνάπτυξίς των κατὰ τὰς ἀξιώσεις ἄλλωστε αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ ἐπαγγελματικοῦ των ὁρισμοῦ.

Ἂν δὲν ὑπάρχει κοινὸς παρονομαστὴς εἰς τὰ παραπάνω ἀναφερόμενα παραδείγματα, εἶναι ἁπλῶς ἐπειδὴ ἡ «ἐτικέτα τῶν Δημοσίων Σχέσεων» χρησιμοποιεῖται διὰ νὰ περιγράψη, ἄλλοτε καὶ τώρα, τὰς τεχνικὰς μεθόδους καὶ τοὺς ἀντικειμενικοὺς στόχους χωρὶς τὴν ὕπαρξιν πραγματικοῦ ἢ ἐξειδικευμένου ἐνδιαφέροντος ἀπὸ τὴν διοίκησιν ὅμως.

Ἐν ὀλίγοις τὰ μέσα, αἱ προσεγγίσεις καὶ αἱ δυναταὶ λειτουργίαι, ἐνῶ ἔχουν τόσας δυνατότητας, ἐκτεταμένην ἀκτίνα δράσεως ὅση εἶναι τὸ εὖρος ὁλοκλήρου τοῦ τομέα τῶν ἐπικοινωνιῶν, τίποτα ἀπολύτως δὲν προσπαθεῖται.

Τὸ Πρότυπον – Τὸ Μοντέλο Ἀποδίδεται ἀπὸ τὴν Ἀρτιότητα τῆς Λειτουργίας τῆς Θρησκευτικῆς Ὀργανώσεως ἢ τῆς Ἐκκλησίας

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξιν οἱουδήποτε προγράμματος Ἐκκλησιαστικῶν Δημοσίων Σχέσεων ἡ θρησκευτικὴ ἢ ἐκκλησιαστικὴ ὀργάνωσις ὀφείλει νὰ ἐξακριβώση ἐὰν τὸ περιβάλλον της συγκροτεῖται μὲ συνοχὴ καὶ ἐὰν εἶναι ὁμοιογενές, στοιχεῖα ποὺ ἐπιτρέπουν μίαν ἁρμονικὴν συνεργασίαν.

Ἡ καλὴ θέλησις δὲν θὰ ἠμπορέσει ποτὲ νὰ «οἰκοδομήση», ἂν δὲν ἐξαφανιστοῦν, κατ' ἀρχήν, τὰ αἴτια καὶ αἱ ἀφορμαὶ τῶν δυσκολιῶν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν κάποιου ἔργου. Ὁρισμένα ἀπὸ τὰ ἐρωτήματα ποὺ «κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους» εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶναι μεταξὺ ἄλλων τὰ ἀκόλουθα:

–Ποῖαι αἱ ἀδυναμίαι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν δραστηριοτήτων καὶ διὰ τοὺς ἀντικειμενικοὺς στόχους μιᾶς ἐργασίας;

–Ποία ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ἡ «πολιτικὴ» ποὺ ἠκολούθησε, ὅσον ἀφορᾶ τὸ κοινόν, ἡ Ἐκκλησία; Ἔφερε ἀποτελέσματα;

–Ποῖαι ἐνέργειαι καὶ πρακτικαὶ ἔχουν προκαλέσει παρεξηγήσεις ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἐπιδιώξεις;

–Τί ἀκριβῶς εἶναι αὐτὸ ποὺ ἂν εἶχε πραγματοποιηθῆ εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ὁδηγοῦσε εἰς τὴν αὔξησιν τῆς καλῆς θελήσεως;

–Μήπως ἡ μέχρι σήμερον «γραμμὴ» ποὺ ἐπελέγη ἦταν ἀδιάφορος, ὅσον ἀφορᾶ τὴν διαμόρφωσιν κοινῆς γνώμης;

–Μήπως ὑπάρχουν ἀναπάντηται πολλαὶ ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις ποὺ τὸ κοινὸν ἔχει θέσει κατὰ

---

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 691 τοῦ ὑπ' ἀρ. 16 τεύχους.

καιροὺς διὰ διάφορα ζητήματα τὰ ὁποῖα τὸ ἀφοροῦν σὲ ἕνα σημαντικὸ βαθμό;

Αἱ ἀπαντήσεις εἰς ὁρισμένας ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις δὲν εἶναι καθόλου εὔκολαι. Εἰς ἀρκετὰς περιπτώσεις τὰ στελέχη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνεργοῦν ἀμέσως καὶ προσωπικῶς προκειμένου νὰ πληροφορηθοῦν τὴν γνώμην ποὺ ἔχει διὰ τὰς ὑπηρεσίας των τὸ κοινόν. Εἰς ἄλλας περιπτώσεις πάλι οἱ ὑπεύθυνοι ἐπιβάλλεται περαιτέρω νὰ χρησιμοποιήσουν ἐρωτηματολόγια, δημοσκοπήσεις ἢ ἄλλας μεθόδους διὰ νὰ πληροφορηθοῦν ἐπακριβῶς τὴν γνώμην ποὺ ἔχει σχηματίσει τὸ κοινὸν ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ τρόπου ἐργασίας. Ὁρισμέναι ἀπὸ τὰς παρατηρήσεις ἢ ἀπὸ τὰς πληροφορίας θὰ πρέπει νὰ λαμβάνονται σοβαρὰ ὑπόψιν καὶ νὰ ἀξιολογοῦνται κατὰ τὸ δυνατόν.

Εἰς κάθε περίπτωσιν ὅμως ὁ ὑπεύθυνος Δημοσίων Σχέσεων ὀφείλει νὰ ἔχῃ κατὰ νοῦν ὅτι αἱ παρατηρήσεις ποὺ συλλέγονται ὑφίστανται, εἶναι ὑπαρκταὶ —εἴτε ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν πραγματικότητα εἴτε ὄχι— καὶ ὀφείλεται ἐπομένως νὰ ἀντιμετωπίζονται ἀναλόγως. Τὸ «ἄστους νὰ λένε» δὲν ἔχει θέσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Καταρτισμὸς τῶν Στόχων

Κατόπιν μίας συστηματικῆς ἀναλύσεως τοῦ προβλήματος —ποὺ σχεδὸν πάντοτε συνεπάγεται ὁρισμένας λάθος ἐκτιμήσεις, ἀντιλήψεις ἢ καὶ παρεξηγήσεις— εἶναι ἀναγκαῖον νὰ καταρτιστοῦν οἱ ἀντικειμενικοὶ στόχοι τοῦ σχεδίου Δημοσίων Σχέσεων.

Ἴσως ἡ μελέτη, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ μεσολάβησε, ἔχει καταδείξει ὅτι τὸ κοινὸ πιστεύει πὼς δὲν ὑπάρχουν ὅσο πρέπει αἱ ἀπαιτούμεναι προϋποθέσεις ἐπαφῆς πρὸς μίαν ἀμφίδρομον συνεργασίν κοινοῦ - πιστῶν καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῶν Δημοσίων Σχέσεων.

Μετὰ τὴν διαπίστωσιν αὐτὴν ἀπαιτεῖται πλέον ἕνα νέο πρόγραμμα ἐνεργειῶν καὶ μεθόδων αἱ ὁποῖαι θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ὁλοσχερῆ ἀνάλυση τῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν διαστάσεων ποὺ εἶχαν δημιουργηθεῖ εἰς τὸ κοινὸν δικαίως ἢ ἀδίκως προηγουμένως.

Ἀναζήτησις Πόρων διὰ τὸ Πρόγραμμα τῶν Δημοσίων Σχέσεων

Προϋπόθεσις διὰ τὴν ὕπαρξιν πόρων εἶναι ἡ καλοπροαίρετος διάθεσις. Ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν ἀγωγὴν δημιουργεῖται ἡ συμμετοχικὴ συνεισφορὰ κατὰ δύναμιν τοῦ πιστοῦ, εἰς τὰ κοινά, τὰς «δημοσίας» ὑποθέσεις κατὰ τὴν «καινὴν ἐντολὴν» τοῦ εἰς αὐτὰς ἀποβλέποντος προγράμματος σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ὁ συντελεστὴς τῶν Δημοσίων Σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὅτι ὁ πιστὸς πρέπει νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς τὸν τελικὸν προορισμὸν τῆς εἰσφορᾶς του καὶ ἠτιολογημένως ὅτι «θὰ πιάσῃ τόπο ἡ δραχμή του».

Ἡ ἄντλησις χρημάτων, πόρων ποὺ ἀπαιτοῦνται διὰ τὰς Δημοσίας Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας δέον νὰ ἀφοροῦν εἰς χρησίμους αἰτίας, προτάσεις, ποὺ κατανοοῦνται ἀπὸ τὸν πιστὸν καὶ αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐρεθίζουν τὸν χριστιανικόν του «συναισθηματισμόν».

Ἐπισημαίνεται ἐπομένως ὅτι καὶ τὸ συναίσθημα ἀποτελεῖ ἕνα παράγοντα καθοριστικῆς μάλιστα σημασίας εἰς τὴν λῆψιν τῆς τελικῆς ἀποφάσεως ἑνὸς πιστοῦ πρὸς συμμετοχὴν εἰς δωρεὰς ἢ ἐράνους. Θὰ εὐοδωθῇ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀναζήτησις πόρων μέσῳ προγράμματος σκοπῶν ἢ ἂν θέλετε στόχων.

Ὡστόσο, μία ἀποτυχία εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν ἀπαραιτήτων πόρων διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων προγραμμάτων φιλανθρωπικοῦ κ.ἄ. χαρακτῆρος, δὲν ὀφείλεται πάντοτε εἰς τὴν ἔλλειψιν χρησιμοποιήσεως τοῦ συναισθηματικοῦ παράγοντος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν λανθασμένων μεθόδων προσεγγίσεως καὶ κυρίως ἐλλειποῦς πληροφορήσεως. Ἡ ἀναζήτησις τῶν σφαλμάτων καὶ τῶν ἐλλείψεων εἶναι εὐθύνη τῶν ἐργαζομένων Δημοσίας Σχέσεις.

«Καλὴ Μαρτυρία». Τὸ Ξεπέρασμα τῆς Κριτικῆς

Γενικῶς ἀλλὰ καὶ κατὰ περίπτωσιν οἱ ἐργαζόμενοι Δημοσίας Σχέσεις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὀφείλουν νὰ εἶναι γνῶστες τῶν θετικῶν ἢ τῶν ἀρνητικῶν κριτικῶν ποὺ ὑπάρχουν δι' Αὐτήν. Ἐπιπλέον θὰ πρέπει νὰ παρακολουθοῦν μετὰ προσοχῆς ἐνεργείας ἢ δραστηριότητας ὡς καὶ τὰς διαδικασίας τοῦ Ὀργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ παρεξηγηθοῦν ἢ νὰ ἀποτελέσουν ἀφορμὰς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν διαφόρων συνήθως ἀρνητικῶν κριτικῶν.

Μόνον τότε θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται ὅλα τὰ διαθέσιμα κανάλια ἐπικοινωνίας, ὅταν μετὰ βεβαιότητος ἀναμένεται ὅτι θὰ δημιουργήσουν μίαν θετικὴν εἰκόνα εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἢ ἀκροατὰς συμβάλλοντας εἰς τὴν τεκμηρίωσιν προγραμμάτων τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπιδιώκεται ἡ προσοχὴ καὶ ἡ συνεργασία τοῦ κοινοῦ.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Πατριαρχικὴ δήλωσις περὶ τῶν σχέσεων Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, μετὰ τὸ πέρας τῆς κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἐπισκέψεως Αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Γαλλίας ἐπεσκέψατο καὶ τὴν Κρήτην, ἵνα, παρευρισκομένων καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου καὶ Πάπα Ἀλεξανδρείας κ. Παρθενίου καὶ τῶν Σεβ. Ἱεραρχῶν τῆς Μεγαλονήσου, προσδοθῇ ἡ δέουσα αἴγλη εἰς τὸν παλλαϊκὸν πανηγυρισμὸν τῆς ἑκατονταετηρίδος τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ Ἰ. Ν. τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, ὡς καὶ εἰς ἄλλας ἐκδηλώσεις ἐν τῇ μεγαλονήσῳ.

Ἐπιφυλασσόμενοι ὅπως σχολιάσωμεν τὰς ἐπισκέψεις ταύτας εἰς προσεχὲς τεῦχος, ὅταν θὰ ἔχῃ περιέλθει εἰς χεῖρας ἡμῶν τὸ σχετικὸν ἐπίσημον πληροφοριακὸν ὑλικόν, περιοριζόμεθα εἰς τὴν παροῦσαν παρατήρησιν νὰ ἐξάρωμεν τὸ γεγονός, ὅτι τὸ ἐν Ἑλλάδι Χριστεπώνυμον πλήρωμα μετὰ χαρᾶς ἐπληροφορήθη ἐκ ραδιοφωνικῶν καὶ τηλεοπτικῶν ἐκπομπῶν, ὅτι ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ἐρωτηθεὶς ἐν Ἡρακλείῳ, διὰ τὰς σχέσεις Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς, ἐδήλωσεν ὅτι αὗται εἶναι ἄρισται καὶ ὅτι τὸ Σεπτὸν Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας περιβάλλει μετὰ τιμῆς καὶ ἀγάπης τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἰάκωβον καὶ ἐκτιμᾷ εἰς τὸ ἔπακρον τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας οὗτος ἐπὶ τεσσαράκοντα σχεδὸν ἔτη ἔχει προσφέρει εἰς τὴν Ἑλληνορθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς.

Τὸ ἀνακαινιστικὸν ἔργον τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς

Ἡ πατριαρχικὴ δήλωσις περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Γέροντος Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τὸ καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἐξαρθὲν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Ἐκκλησίας» ἔργον τοῦ πνευματικοῦ Ἡγέτου τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, ὁ ὁποῖος, διὰ τῆς συνεργασίας ἐκλεκτῶν Ἐπισκόπων, συνεβάλετο τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀναζωογόνησιν τῶν Ἑλληνορθοδόξων Ἐνοριῶν - Κοινοτήτων τῆς Ἀμερικῆς· εἰς τὴν κατὰ ρεαλιστικὸν καὶ οὐχὶ οὐτοπιστικὸν τρόπον ἀποτροπὴν τοῦ ἀφελληνισμοῦ των· εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ταυτότητος καὶ αὐτοσυνειδησίας των· εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἑλληνικῆς ἀνθρωπιστικῆς παιδείας καὶ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς ποιοτικῆς της στάθμης· εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου καὶ εἰς τὴν ἄνθησιν τῆς ὀρθοδόξου κατηχήσεως· εἰς τὴν ἐν τῷ Ὀρθοδόξῳ Ἑλληνισμῷ τῆς Ἀμερικῆς διατήρησιν τῶν πολιτιστικῶν μας παραδόσεων· εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς διάδοσιν καὶ προβολὴν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης· εἰς τὴν ζωντανὴν σύνδεσιν τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας μετὰ τῆς Μητρός των Ἐκκλησίας· εἰς τὴν προβολὴν καὶ διάδωσιν ἑλληνορθοδόξων ἐντύπων καὶ ὀπτικοακουστικῶν μέσων· εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς μορφωτικῆς στάθμης τοῦ ἱεροῦ κλήρου· εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν θεολογικῶν σπουδῶν καὶ εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ ἀνύψωσιν τῆς στάθμης τῆς λαμπρᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κολλεγίου· εἰς τὴν συστηματικὴν ὀργάνωσιν τοῦ διακονικοῦ - κοινωνικοῦ καὶ φιλανθρωπικοῦ ἔργου· εἰς τὴν προώθησιν πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς τῶν θαρραλέων αἰτημάτων ἢ μηνυμάτων περὶ ἀληθείας, δικαιοσύνης, ἐλευθερίας καὶ ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων· εἰς τὴν ἑδραίωσιν τῆς διεθνοῦς συνεργασίας· εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν διορθοδόξων καὶ διεκκλησιαστικῶν σχέσεων καὶ εἰς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ ὑγιοῦς οἰκουμενικοῦ πνεύματος· εἰς τὴν συνετὴν ὀργάνωσιν τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς καὶ τοῦ ἐκλεκτοῦ δυναμικοῦ τῶν Ὁμογενῶν πρὸς προάσπισιν τῶν ἐθνικῶν δικαίων καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα, ἅτινα καθιστοῦν φανερὰν τὴν ζωτικότητα καὶ τὸν ἐθναρχικὸν ρόλον τῆς Ἱερᾶς ταύτης Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἐκλεκτὴ θυγάτηρ τῆς πρωτοθρόνου ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ Ἐκκλησίας τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων.

Ἀνακοινωθὲν περὶ τῆς Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς

Τὰ εἰς τὰς προηγουμένας παρατηρήσεις ἐπισημαινόμενα εὑρίσκονται ἐν πλήρει συμφωνίᾳ πρὸς τὸ εἰς ἄλλας σελίδας τοῦ παρόντος τεύχους τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευόμενον Κοινὸν Ἀνακοινωθέν, ὅπερ τὴν 3ην Νοεμβρίου 1995 ἐξεδόθη ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Γέροντος Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου καὶ τῶν μελῶν τῆς ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀποσταλείσης εἰς τὴν Ἰ. Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας, ἥτις ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας κ. Στυλιανοῦ, ὡς Προέδρου, καὶ Μητροπολιτῶν Σεβαστείας κ. Δημητρίου καὶ Βρεσθένης κ. Δημητρίου. Ἐν τῷ Ἀνακοινωθέντι τούτῳ, ὅπερ χαροποιεῖ τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα, σημειοῦνται, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία διεπίστωσε μετὰ βαθείας ἱκανοποιήσεως τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἐκκλησιαστικῶς συντεταγμένων ὁμογενῶν τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπόν των κ. Ἰάκωβον, δι' ὅσα προσέφερεν εἰς αὐτούς, σχεδὸν ἐπὶ τεσσαρακονταετίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν στάθερὰν ἀφοσίωσίν των πρὸς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐστήριξε ἐξακολουθητικῶς καὶ διὰ παντὸς μέσου ὄχι μόνον τὸν σημερινὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς διαπρεπεῖς προκατόχους του, ἀειμνήστους Ἀρχιεπισκόπους Ἀλέξανδρον, Ἀθηναγόραν καὶ Μιχαήλ.

»Ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου περιώδευσεν, ἱερούργησε καὶ συνωμίλησεν ἡ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία, ἐξεδηλώθη ποικιλοτρόπως ἡ συγκίνησις καὶ εὐγνωμοσύνη κλήρου καὶ λαοῦ διὰ τὴν ἄμεσον ταύτην καὶ ζῶσαν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Σεπτοῦ Κέντρου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς οἰκειοθελῶς ὑποβληθείσης παραιτήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου των.

»Τὴν εὔλογον θλῖψίν των, ἐπὶ τῇ ἐπικειμένῃ ἀποχωρήσει αὐτοῦ – τὴν ὁποίαν πολλοὶ εὐχαρίστως θὰ ἔβλεπον ἀναβαλλομένην ἐπί τι διάστημα – παρηγόρησε μεγάλως ἡ διαβεβαίωσις τῆς Πατριαρχικῆς Ἐξαρχίας ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἰάκωβος καὶ μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἐνεργοῦ ποιμαντορίας του, δὲν θὰ παύσῃ τιμώμενος εἰς τὸ ἀκέραιον, συνεχίζων τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Γένος πολυτίμους ὑπηρεσίας του κατὰ ποικίλους τρόπους. Ἐπίσης ἐξετιμήθη ὑπὸ πάντων ἡ δοθεῖσα διαβεβαίωσις ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον μετὰ πάσης προσοχῆς θὰ ἐπιλέξῃ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, πάντοτε δὲ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, τὸν καταλληλότερον ἐκκλησιαστικὸν ἄνδρα διὰ τὴν πολυεύθυνον ταύτην διαδοχὴν εἰς τὴν ἡγεσίαν τῆς μεγαλυτέρας Ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου».

Τὸ ζήτημα τοῦ Παπικοῦ Πρωτείου

Καθ' ἃ πληροφορεῖ ἡμᾶς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐν Chambésy (Γενεύῃ) Ὀρθόδοξον Κέντρον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐκδιδόμενον λαμπρὸν Δελτίον Εἰδήσεων «Ἐπίσκεψις», ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐν Πάτμῳ ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ 1900ετηρίδι τῆς συγγραφῆς τοῦ βιβλίου τῆς «Ἀποκαλύψεως», παρεχώρησε συνέντευξιν εἰς τὸ ἰταλικὸν περιοδικὸν «30 Giorni» (τεῦχος Σεπτεμβρίου 1995), εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Σεπτὸς Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπισημαίνει: «Ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β' ἀνοίγει ἀναντιρρήτως, στὴν πρόσφατη Ἐγκύκλιό του «Ut Unum Sint», μία εὐπρόσδεκτη προοπτικὴ συζητήσεως ἐπὶ τοῦ "Πρωτείου τοῦ Πέτρου", συνεχίζει ὅμως, παρ' ὅλα αὐτά, νὰ προβάλλῃ τὶς ὑπερβολικὲς ἀξιώσεις τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης περὶ Πρωτείου καὶ Ἀλαθήτου, ἔστω καὶ ἂν αὐτὲς διατυπώνωνται ὑπὸ ἔμμεση καὶ μετριοπαθῆ μορφή».

Παρόμοια ἐτόνισε καὶ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Dr. Konrad Raiser ἐν τῇ εἰσηγητικῇ ὁμιλίᾳ του ἐν τῇ προσφάτῳ Συνελεύσει τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

«Θράκη - ἀνησυχίες καὶ ἐλπίδες...»

Πρὶν ἡ κορυφωθῇ ἡ κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας ἀνησυχία διὰ τοὺς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν τὴν ἑλληνικὴν ἀκριτικὴν Θράκην, οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται τῶν περιοχῶν της μετὰ ρεαλισμοῦ καὶ παρρησίας ἔχουν κρούσει τοὺς σχετικοὺς προειδοποιητικοὺς κώδωνας. Νέα ἀπόδειξις τούτου εἶναι καὶ ἡ πρὸ τοῦ τελευταίου περὶ τὴν Θράκην θορύβου πραγματοποιηθεῖσα πρόσφατος λίαν καλλιτεχνικὴ ἔκδοσις ἡ ὁποία, – ἔχουσα μέγα σχῆμα (28Χ21 ἑκ.) καὶ κοσμουμένη ὑπὸ ὡραίων ἐγχρώμων καὶ λίαν εὐγλώττων φωτογραφιῶν, ἀναφερομένων εἰς πτυχὰς τοῦ ἀκτινοβόλου ἔργου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως – φέρει τὸν τίτλον: Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθίμου, Θράκη - Ἀνησυχίες καὶ ἐλπίδες γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, Ἀλεξανδρούπολις 1995, σσ. 96.

Εἰς τὴν ἔκδοσιν ταύτην, ἥτις εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ ἁπανταχοῦ τῆς γῆς «Θρακιῶτες», ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος καταχωρίζει τὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη γραφέντα ὑπ' αὐτοῦ ἐξαίρετα κείμενα, τὰ ὁποῖα ἱστορικῶς, φαινομενολογικῶς καὶ δεοντολογικῶς ἀναφέρονται εἰς τὴν Θράκην. Τὰ κείμενα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτουν τὸν γνωστὸν γλαφυρὸν καὶ συναρπαστικὸν λόγον τοῦ θεολόγου καὶ φιλολόγου Σεβ. συγγραφέως, καλοῦν πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ ἰδίους τοὺς ἁρμοδίους νὰ ἀφυπνισθοῦν ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς ἀδιαφορίας, νὰ κινητοποιηθοῦν δραστηρίως καὶ νὰ συνενώσουν τὰς δυνάμεις των διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τῆς Θράκης, διὰ τὴν περιφρούρησιν καὶ περιχαράκωσιν αὐτῆς καὶ διὰ τὴν παντὸς εἴδους ἀνάπτυξίν της.

Χαρακτηριστικῶς ἐν προλογικῷ σημειώματι ὁ Σεβ. Ἅγιος Ἀλεξανδρουπόλεως σημειοῖ τὰ ἑξῆς: «Ἡ Θράκη μας. Τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ τμῆμα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ. Ἡ γεννήτρα Γῆ τῆς πλούσιας καρποφορίας τοῦ Βυζαντίου. Ὁ χῶρος τοῦ θριάμβου τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἡ κονίστρα τῆς τραγῳδίας τοῦ μέσου καὶ

νέου Ἑλληνισμοῦ, μὲ τὴν πτώση τῆς Πόλης καὶ τὴν ἀπώλεια τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης. Ἡ σύγχρονη Θράκη μας. Ἡ φωτεινὴ λαμπάδα τῆς μνήμης γιὰ τὴν ἱστορία καὶ τῆς ἐλπίδας γιὰ τὴν εἰρήνη.

»Παράλληλα μὲ τὴν κύρια ἐκκλησιαστικὴ διακονία μου θὰ συνεχίσω νὰ γράφω, νὰ ὁμιλῶ καὶ νὰ ἐνοχλῶ γιὰ τὴν Θράκη καὶ γιὰ χάρη τοῦ ἀκριτικοῦ λαοῦ της. Εἶναι καλὸ σημεῖο ὅτι ἡ Ἀθήνα καὶ ἡ ἄλλη Ἑλλάδα ἄρχισε νὰ ἀγκαλιάζη τὴν Θράκη. Ἂς μὴ λησμονοῦμε ὅμως ὅ,τι κερδίζει ἡ Θράκη, τὸ κερδίζει ὅλη ἡ Ἑλλάδα. Καὶ εἶναι ἐλπιδοφόρο ὅτι ὁ ἀκριτικὸς λαός μας σήμερα διαθέτει γενναῖο φρόνημα, ἔχει δημιουργικὴ πνοή, ἐκφράζεται ἐλεύθερα καὶ διεκδικεῖ δυναμικά.

»Ἐλπίζω καὶ εὔχομαι τὰ κείμενα ποὺ ἀκολουθοῦν, δικαιωμένα γιὰ τὶς ἐκτιμήσεις τους, ἀλλὰ καὶ πάντοτε ἐπίκαιρα, νὰ συνεχίσουν νὰ βοηθοῦν ὅλους τοὺς Θρακιῶτες, τοὺς ὑπευθύνους κρατικοὺς λειτουργοὺς καὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνες, ὥστε νὰ ἐκπληρώνουν στὸ ἀκέραιο τὸ χρέος τους ἔναντι τῆς Θράκης μας. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φωτίζη γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος μας καὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Αὐτοὶ εἶναι οἱ θησαυροί μας».

«Νά' μαστε ἀναμμένα κάρβουνα»

Ἐν συνεχείᾳ πρέπει νὰ ἐκφρασθοῦν εὐχαριστίαι πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμον, διότι ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδομένῳ λαμπρῷ περιοδικῷ «Γνωριμία» ἐδημοσίευσε, κατόπιν ἀπομαγνητοφωνήσεως, τὴν τόσον πηγαίαν (ἄνευ χειρογράφου) ἀντιφώνησιν πρὸς αὐτὸν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Γέροντος Β. καὶ Ν. Ἀμερικῆς κ. Ἰακώβου κατὰ τὸ ἐν Ἀλεξανδρουπόλει ἐπίσημον Δεῖπνον τῆς 12ης Αὐγούστου 1995. Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὁ Σεβ. Ἅγιος Ἀμερικῆς εἶπε χαρακτηριστικῶς καὶ τὰ ἑξῆς:

«Στάθηκα πάντοτε Ἕλληνας, ὑπερκομματικός, διότι ἐγὼ δὲν γεννήθηκα, οὔτε ἔζησα στὴν Ἑλλάδα. Ἡ Ἑλλάδα γιὰ μένα ἦταν καὶ εἴδωλο καὶ ἴνδαλμα...

»Δὲν εἶμαι ἅγιος, ἀλλ' εἶμαι συμπολίτης ἁγίων... Θέλω νὰ εἶμαι μεταξὺ ἐκείνων γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ἔχυσε τὸ αἷμα Του... "Ἁμαρτωλῶν ἡμῶν ὄντων, Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν"...

»Ἐμεῖς εἴμαστε εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ εἴμαστε μεταξὺ τῶν ὀλίγων. Μιὰ μικρὴ χώρα, μιὰ χουφτίτσα. Κι ὅμως πεισματικὰ ἀρνιέται νὰ παραδοθεῖ στὸ μηδὲν καὶ στὴν πονεμένη μνήμη τῶν χαμένων πατρίδων. Δὲν ὑπάρχει χαμένη πατρίδα γιὰ μᾶς. Ἀπέναντί μας, ἀπέναντί σας εἶναι ἡ χώρα τὴν ὁποία βρέξαμε μὲ πολὺ αἷμα καὶ πολλὰ δάκρυα χιλιάδες χρόνια. Δὲν ξέρω ἂν τὸ Θρᾷξ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἄνθραξ, ἀλλὰ εἴμαστε ἀναμμένα κάρβουνα. Ποτὲ δὲν σβήσαμε, ποτὲ δὲν γίναμε στάχτη, οὔτε θὰ γίνουμε στάχτη ποτέ... Θύμωσα ὅταν εἶδα στὸ Μητροπολιτικὸ Μουσεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης, μία μέρα, δικές μας ἀρχαιότητες τῆς Θράκης νὰ παρουσιάζωνται ὡς βουλγαρικές... Ἀπὸ ποῦ ὡς ποῦ οἱ Βούλγαροι βρέθηκαν γιὰ νὰ διεκδικοῦν τὴν Θράκη; Δὲν κηρύττω πόλεμο, οὔτε μῖσος ἐναντίον κανενός, ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ συσφιγχθοῦμε τόσον πολὺ ἀναμεταξύ μας, ποὺ νὰ μὴν ἀφήσουμε νὰ περάσει κανεὶς αὐτὴ τὴν ἀσπίδα τῆς ἑνότητας.

»...Πόσο χαιρόμουνα (ὡς παιδὶ) νὰ ἀνεβαίνω τὸ καμπαναριὸ τοῦ χωριοῦ μας νὰ σημαίνω ὅταν προήλαυνε ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς πέρα στὸ Σαγγάριο. Κι ὕστερα, πέσαν τὰ φτερά μας, σπάσανε ὅλα καὶ μείναμε μόνοι. Ἀλλὰ καὶ μόνοι πάλι μὲ 1.500.000 πρόσφυγες, κατορθώσαμε νὰ ἐπιζήσουμε. Μὴ χάνετε ποτὲ τὸ θάρρος, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν αὐτογνωσία, καὶ πρὸ παντὸς αὐτό, τὴν αὐτογνωσία... Εἴμεθα τὰ παιδιὰ τῆς πιὸ ἱστορικῆς φυλῆς τοῦ κόσμου...

»...Στὰ μουσεῖα πρέπει νὰ σταθεῖς ὧρες, νὰ μελετήσεις, νὰ νοιώσεις τὰ ἀγάλματα νὰ ζωντανεύουν, νὰ πιάσεις τὰ μάρμαρα καὶ νὰ εἶναι ζεστά, καὶ τὰ σπασμένα νὰ εἶναι κολλημένα... Ἡ ψυχὴ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ὁ πολιτισμὸς τῆς ψυχῆς. Δὲν ξέρετε πόσο χαίρομαι τελευταῖα ποὺ ξαναγυρνάει στὴν ζωὴ τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ ἡ Θρησκεία...

»...Πρέπει... πηγαίνοντας στὸν 21ο αἰώνα μεθαύριο νὰ ποῦμε αὐτὸ τοῦ ἀπ. Παύλου· "Τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος", ἐπὶ τὰ πρόσω τρέχω... Ξεχνῶ τὰ παληά, τρέχω πρὸς τὰ ἐμπρός. Καὶ θέλω νὰ τρέχω τόσο πολὺ καὶ τόσο δυναμικὰ οὕτως ὥστε νὰ φθάσω στὸ σημεῖο ποὺ θὰ μὲ περιμένει ὄχι ἀθλοθέτης ἄνθρωπος, ἀλλ' ὁ ἀθλοθέτης καὶ βραβειοδότης Θεός...

»Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τὴν ἀποψινὴ σύναξη ποὺ ἦταν ὄχι δεῖπνο, ἦταν – ὅπως τὸ λέτε σεῖς πολλὲς φορὲς – συνεστίαση. Καὶ συνεστίαση θὰ πεῖ ὅταν εἴμαστε πολλοὶ μαζὶ καὶ ἁπλώνουμε τὰ χέρια μας στὴν ἑστία, στὴν γωνιά, γιὰ νὰ μὴν κρυώσουμε... Νά' μαστε πάντα ζεστοὶ ἄνθρωποι καὶ ἀναμμένα κάρβουνα, γιὰ νὰ ζεσταίνουμε καὶ νὰ φωτίζουμε. Ὅταν ἤμουν μικρὸ παιδί, δὲν εἴχαμε ἠλεκτρικὰ φῶτα. Διάβαζα, ὅταν πήγαινα στὸ ἡμιγυμνάσιο, μὲ τὸ φῶς τῶν ξύλων ποὺ ἔκαιγαν στὴν γωνιά, μὲ τὰ κάρβουνα ποὺ φωτίζουν καὶ ζεσταίνουν. Καὶ τὰ κάρβουνα ποὺ εἶναι τὰ ἑλληνοχριστιανικὰ ἰδεώδη νὰ μὴ σβήσουν ποτέ! Νὰ μᾶς φωτίζουν καὶ νὰ μᾶς ξεσταίνουν».

Ε.Δ.Θ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεὶμ προήδρευσε τῶν κατὰ μῆνα τακτικῶν ἐργασιῶν τῆς Δ.Ι.Σ. τὴν 4, 5 καὶ 6 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ.

– Τὴν Ἀρχιγραμματείαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπεσκέφθη τὴν Δευτέραν 9ην Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αὐστρίας κ. Μιχαὴλ (Ἱεράρχης τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου).

– Τὴν Ἀρχιγραμματείαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπεσκέφθη τὴν Δευτέραν 30ην Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Καμεροὺν καὶ Δυτικῆς Ἀφρικῆς κ. Πέτρος (Ἱεράρχης τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας).

– Τὴν Τρίτην, 31ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. τὴν Ἀρχιγραμματείαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπεσκέφθησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Τύρου καὶ Σιδῶνος κ. Ἡλίας καὶ οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Κάρακ Γεώργιος καὶ Ἐδέσσης κ. Δαμασκηνὸς (Ἱεράρχαι τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας) διερχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν.

– Τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφεὶμ ἐπισκέφθηκε στὸ γραφεῖο του στὴν Ἱ. Σύνοδο, διερχόμενος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μετὰ τὴν Συνάντηση τῶν Ὀρθοδόξων Προκαθημένων στὴν Πάτμο, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος. Οἱ δύο Προκαθήμενοι εἶχαν συνομιλία γιὰ διμερῆ ἐκκλησιαστικὰ θέματα καὶ τὸ ἐθνικὸ θέμα τῆς Κύπρου.

– Στὸ 20ὸ ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της εἰσέρχεται μὲ τὸ προσεχὲς φύλλο ἡ ἐφημερίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια». Ὅπως εἶναι γνωστό, ἐκδόθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὶς 16 Ὀκτωβρίου 1976 ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ τὴν ἐξέδιδε ἐπὶ 7 συνεχῆ ἔτη ὡς τὶς 16 Ἰουλίου 1983 μὲ Διευθυντὴ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Πειραιῶς (ἀρχικὰ Ρωγῶν) κ. Καλλίνικο. Μὲ τὴν ἀναστολὴ τῆς ἔκδοσής της γιὰ οἰκονομικοὺς λόγους ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴ Διακονία, τὴν εὐθύνη τῆς ἔκδοσής της ἀνέλαβε τὸ Γραφεῖο Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μὲ Διευθυντὴ τὸν κ. Ἰ. Μ. Χατζηφώτη, ποὺ τὴν ἐκδίδει ἀνελλιπῶς ἐπὶ 12 ἔτη ὡς σήμερα. Ὅλη αὐτὴ τὴν 20ετίαν ἡ «Ε.Α.» εἶχε τὴν ἀμέριστη συμπαράσταση τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας μας Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφείμ, στὴν πρωτοβουλία τοῦ ὁποίου ὀφείλεται καὶ ἡ ἔκδοσή της.

Ἡ ἐπέτειος θὰ τιμηθεῖ μὲ σεμνὴ ἐκδήλωση, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὁποίας θὰ τιμηθοῦν ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ συνέβαλαν στὴν 20ετὴ ἐκδοτική της πορεία.

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Μὲ ἐντολὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Σεραφείμ, ἡ Γενικὴ Διεύθυνση τῆς Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης προμηθεύεται ἱκανὲς ποσότητες τροφίμων γιὰ τὴν ἀποστολή τους στοὺς πρόσφυγες τῆς Κραΐνα. Πρόκειται γιά: λάδι, ζυμαρικά, ρύζι, ὄσπρια, παιδικὲς τροφές, ζάχαρη, γάλα ἐβαπορὲ καὶ ἄλλα διάφορα, τὰ ὁποῖα θὰ πληρωθοῦν ἀπὸ τὸ ἱκανοποιητικὸ προϊὸν τοῦ δίσκου τῆς ἡμέρας τῆς Παναγίας, τὸ ὁποῖο μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ Μακαριωτάτου ἐνίσχυσαν προθυμότατα οἱ πιστοί.

Ἡ μεταφορὰ τῶν εἰδῶν θὰ γίνει μέσω τοῦ Ἡσυχαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς (τοῦ ἀειμνήστου π. Πορφυρίου) στὸ Μήλεσι, τὸ ὁποῖο ἔχει λάβει τὴν εἰδικὴ ἄδεια, ὅπως πολλὲς φορὲς στὸ παρελθὸν γιὰ τὴν ἀποστολὴ ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας στὸ δοκιμαζόμενο Πατριαρχεῖο τῆς Σερβίας καὶ μέσω τοῦ ὁποίου ἔχει κάνει ἐπανειλημμένες ἀποστολὲς ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή.

– Οἱ ἐργασίες τοῦ μετρὸ «τραυμάτισαν» τὸν ἱστορικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης καὶ οἱ ρωγμὲς ἀνησυχοῦν τοὺς ἐνορίτες, οἱ ὁποῖοι ἐκπέμπουν ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸν ἐφημέριο π. Γρηγόριο σῆμα κινδύνου.

Οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν κατασκευὴ σταθμοῦ τοῦ μετρὸ στό Νέο Κόσμο ἀκριβῶς μπροστὰ στὸν ἱερὸ ναό, ὅπου ὑπηρέτησε ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν ὡς ἐφημέριος ἕνας ἀπὸ τοὺς νεωτέρους Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Πλανᾶς, δημιούργησαν ρωγμὲς στὸ πάτωμα καὶ στοὺς τοίχους.

Ὅπως δηλώνει ὁ προϊστάμενος τοῦ Ἰ. Ναοῦ, εἰδικοὶ πλέον παρακολουθοῦν τὸ φαινόμενο μὲ εἰδικὲς συσκευὲς ποὺ τοποθέτησαν στὰ σημεῖα τῶν ρωγμῶν.

Ὡστόσο, εἶναι ἐμφανεῖς οἱ φθορὲς ποὺ προκλήθηκαν στὶς τοιχογραφίες τόσο τοῦ κυρίως ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη, ὅσο καὶ στὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Νικολάου ποὺ βρίσκεται στὸ ὑπόγειο.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος

Τὸν ἥλιο καὶ τὶς ὀμορφιὲς τῆς Ἑλλάδας χάρηκαν πενήντα κοριτσάκια ἀπὸ τὴν Κραΐνα ποὺ φιλοξενήθηκαν στὴν Ἀργολίδα. Χαρές, ποὺ δικαιοῦνται, ἀφοῦ καθημερινὰ ζοῦν τὴ φρίκη τοῦ πολέμου στὴ χώρα τους. Τὰ παιδιὰ ἦρθαν στὴ χώ-

ρα μας μέσω τῆς Μητρόπολης Ἀργολίδας σὲ συνεργασία μὲ τὸν Ἐρυθρὸ Σταυρὸ Ἑλλάδας, καὶ μένουν στὶς παιδικὲς κατασκηνώσεις Κυβερίου.

Γεμάτα χαμόγελα καὶ αἰσοδοξία, τὰ κοριτσάκια ἡλικίας ἕως 12 χρόνων, γεύτηκαν τὴν ὀμορφιὰ τῆς χώρας μας καὶ τὴ φιλοξενία τῶν Ἑλλήνων. Καθημερινὰ πραγματοποιοῦσαν ἐκπαιδευτικὲς ἐκδρομές, ἐπισκέψεις σὲ ἀρχαιολογικοὺς χώρους καὶ μουσεῖα καὶ μετεῖχαν σὲ ψυχαγωγικὲς ἐκδηλώσεις, ποὺ διοργάνωνε ἡ Μητρόπολη Ἀργολίδας. Ἀκόμα, κάθε πρωῒ παρακολουθοῦσαν τὴ θεία λειτουργία, ἀφοῦ εἶναι ὅλα τὰ κορίτσια βαπτισμένα ὀρθόδοξα.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Ἰάκωβος δήλωσε: «Θὰ προσπαθήσουμε, αὐτὲς τὶς ἡμέρες τῆς διαμονῆς τους ἐδῶ, νὰ τὶς κάνουμε εὐχάριστες. Θέλουμε νὰ προσφέρουμε στὰ μικρὰ αὐτὰ παιδάκια τὴ χαρὰ ποὺ τοὺς λείπει. Ἀρκετὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν χάσει τοὺς γονεῖς τους στὸν πόλεμο, ἄλλοι εἶναι αἰχμάλωτοι καὶ ἄλλοι ἀγνοούμενοι. Τὰ παιδιὰ χρειάστηκαν τουλάχιστον τρεῖς ἡμέρες νὰ συνέλθουν καὶ νὰ ἠρεμήσουν...».

Ἱερὰ Μητρόπολις Βεροίας

Πραγματοποιήθηκε στὴν Ἱ. Μητρόπολι Βεροίας καὶ Ναούσης διήμερο Διεθνὲς Ἐπιστημονικὸ Συνέδριο μὲ θέμα «Ἀπόστολος Παῦλος καὶ Βέροια» στὰ πλαίσια τῶν «Α' Παυλείων».

Στὴν ἀρχὴ ἀναγνώστηκαν χαιρετισμοὶ καὶ ἔγιναν προσφωνήσεις ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῶν Πατριαρχείων καί Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Στὴ συνέχεια ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας καὶ Ναούσης κ. Παντελεήμων κήρυξε ἐπισήμως τὴν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου καὶ ἀκολούθησε ἡ προοιμιακὴ εἰσήγηση ἀπὸ τὸν ἐπιστημονικὸ σύμβουλο τοῦ συνεδρίου ἐλλογιμώτατο κ. Ἰωάννη Καραβιδόπουλο, καθηγητὴ θεολογικῆς σχολῆς ΑΠΘ μὲ θέμα «Ἡ σημασία τοῦ κηρύγματος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὸν ἑλληνικὸ κόσμο».

Μετὰ τὴν εἰσήγηση καὶ τὴ δεξίωση πρὸς τιμὴν τῶν συνέδρων ἀκολούθησε ξενάγηση στὸν παλαιὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀπὸ τὸν καθηγητὴ κ. Τσιγαρίδα καὶ παρετέθη γεῦμα.

Στὴν ἔναρξη τοῦ συνεδρίου παρέστησαν ἐκπρόσωποι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας, τοῦ Πατριάρχου Βουλγαρίας, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεὶμ καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐκπρόσωποι ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὁ Στρατηγὸς Β' Σ.Σ., ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν, ἐκπρόσωποι πανεπιστημίων καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Ἱερὰ Μητρόπολις Διδυμοτείχου

Τὴν ἵδρυση Βυζαντινοῦ Μουσείου στὸ Διδυμότειχο, ποὺ θὰ εἶναι τὸ ἀνατολικότερο μουσεῖο βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἐπικράτειας, ἀποφάσισε τὸ Κεντρικὸ Ἀρχαιολογικὸ Συμβούλιο (ΚΑΣ), τὸ ὁποῖο μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν πρόεδρό του, γενικὸ γραμματέα τοῦ ΥΠΠΟ περιόδευσε ἀπὸ τὴν περασμένη Παρασκευὴ μέχρι χθές, Κυριακή, στὴν Θράκη καὶ τὴν Δυτικὴ Μακεδονία.

Ἡ περιοδεία ἄρχισε ἀπὸ τὸ Πύθειο, ὅπου ὁ γεν. γραμματέας καὶ τὰ μέλη τοῦ ΚΑΣ ἐπισκέφθηκαν τὸ Κάστρο καὶ συνεχίσθηκε στὴν ἀνασκαφὴ τῆς ἁρμόδιας Ἐφορείας Ἀρχαιοτήτων στὴν ρωμαϊκὴ Πλωτινόπολη.

Στὸ Διδυμότειχο, ἐπισκέφθηκαν τὸ οἰκόπεδο, ποὺ δώρισε ὁ Δῆμος γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου καὶ ἀποφάσισαν τὴν ἑνοποίησή του μὲ τὸν περιβάλλοντα χῶρο τῶν παρακειμένων σχολείων, ἔλεγξαν τὶς ἔρευνες καὶ τὶς ἐργασίες ἀναστήλωσης τῆς ἁρμόδιας Ἐφορείας Ἀρχαιοτήτων στὸ Κάστρο, καὶ τὶς ἐργασίες ἀναστήλωσης τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας στὸ Τέμενος τοῦ Μωάμεθ τοῦ Α' καὶ στὸ μαυσωλεῖο τοῦ Οὐρούτς Πασᾶ, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐκπονοῦνται ὁλοκληρωμένες μελέτες.

Τέλος, εἶδαν τὶς ἀποθῆκες τοῦ παλαιοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ οἱ ὁποῖες ἀναστηλώνονται μὲ χρήματα τοῦ ὑπουργείου Πολιτισμοῦ γιὰ νὰ λειτουργήσουν μὲ χρήματα τοῦ Ἐθνικοῦ Πολιτιστικοῦ Δικτύου Πόλεων, στὸ πλαίσιο τῆς ἔνταξης τῆς πόλης τοῦ Διδυμοτείχου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἠλείας

Στέγη στὰ οἰκοτροφεῖα της καὶ μηνιαία χρηματικὴ ἐνίσχυση στοὺς ἀπόρους καὶ οἰκονομικὰ ἀδύναμους φοιτητὲς τοῦ νομοῦ της, προσφέρει ἡ μητρόπολη Ἠλείας σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ τοὺς βοηθήσει νὰ ἀντιμετωπίσουν τὶς δυσκολίες τῆς νέας τους ζωῆς. Ἔτσι, γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ φέτος ἡ μητρόπολη θὰ δαπανήσει περισσότερα ἀπὸ 60 ἑκατομμύρια δραχμές!

«Σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ βρίσκεται δίπλα στὸν λαὸ καὶ νὰ τὸν βοηθᾶ ὅταν ἔχει τὴν ἀνάγκη της. Αὐτὸ καὶ τίποτα περισσότερο κάνει ἡ μητρόπολη Ἠλείας», τόνισε ὁ μητροπολίτης κ. Γερμανός.

Ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια γιὰ τὴ λύση τοῦ δύσκολου προβλήματος τῆς στέγης ποὺ ἀντιμετωπίζει κάθε φοιτητὴς σὲ ὅποια πόλη κι ἂν σπουδάζει, ἡ μητρόπολη Ἠλείας μὲ πρωτοβουλία τοῦ πρωτοπόρου μητροπολίτη κ. Γερμανοῦ ἔχει δημιουργήσει τρία οἰκοτροφεῖα σὲ Ἀθήνα, Θεσσαλονίκη καὶ Πάτρα.

Στὴν Ἀθήνα διαθέτει δύο οἰκοτροφεῖα. Τὸ

«Φούφειο» οἰκοτροφεῖο Ἀρρένων, Ἰωαννίνων 60 στὸν Κολωνό, τὸ ὁποῖο φιλοξενεῖ 40 φοιτητές, καὶ τὴ «Στέγη Ἠλείων Σπουδαστριῶν», Ἀνθέων 3-5 στὴν Καλογρέζα (ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Ὀλυμπιακὸ Στάδιο) ὅπου μένουν 70 φοιτήτριες.

Στὴν Θεσσαλονίκη, Δήλου 13, ἡ μητρόπολη διαθέτει σπίτι ὅπου φιλοξενεῖ 10 φοιτητές, καὶ στὴν Πάτρα τὸ «Δρέσειον» φοιτητικὸ οἰκοτροφεῖο, ὅπου μένουν ἐπίσης 10 ἀγόρια.

«Ἐπειδὴ δὲν μποροῦμε», συνέχισε ὁ Σεβασμιώτατος, «νὰ ἔχουμε οἰκοτροφεῖα καὶ στὶς ὑπόλοιπες πόλεις ὅπου σπουδάζουν φοιτητὲς ἀπὸ τὸ νομό μας, ἀποφασίσαμε νὰ τοὺς ἐνισχύουμε χρηματικὰ σὲ μηνιαία βάση. Ἡ ἐνίσχυση αὐτὴ φθάνει μέχρι καὶ τὶς 40.000 δραχμὲς τὸ μήνα».

Ὅπως μᾶς εἶπε ὁ μητροπολίτης, ἐνισχύονται χρηματικὰ καὶ ἀρκετοὶ φοιτητὲς ποὺ σπουδάζουν στὸ ἐξωτερικὸ καὶ πρόσθεσε: «Ὅσοι φοιτητὲς ἀπὸ τὴν Ἠλεία θέλουν νὰ μείνουν στὶς ἑστίες μας ἢ νὰ πάρουν τὴ χρηματικὴ ἐνίσχυση ποὺ δίνουμε, μποροῦν νὰ κάνουν αἴτηση στὰ γραφεῖα τῆς μητρόπολης στὸν Πύργο, μέχρι τὸ τέλος τοῦ μήνα, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι ἂν ἔρθει κάποιος μιὰ ἑβδομάδα ἀργότερα δὲν θὰ τὸν δεχτοῦμε».

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ κοινωνικὴ προσφορὰ τῆς μητρόπολης Ἠλείας εἶναι πολύπλευρη καὶ σημαντική, ἀφοῦ πέρσι γιὰ διάφορους κοινωνικοὺς σκοποὺς διατέθηκαν 847.726.653 δραχμές!

— Μετὰ ἀπὸ ὄχλησιν τοῦ ὑφυπουργοῦ Ὑγείας, Πρόνοιας κ. Μ. Σκουλάκη, ἡ Μητρόπολη Ἠλείας ἀνταποκρίθηκε ἄμεσα καὶ οἱ δύο γέροντες ποὺ τὸ προσωπικό τους δράμα συγκλόνισε πρὸ ἡμερῶν τὸ Πανελλήμιο, μὲ ἐντολὴ τοῦ Σεβ. Ἠλείας κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ βρῆκαν στέγη στὸ ἵδρυμα χρονίως πασχόντων «ΠΑΝΑΓΙΑ ΒΛΑΧΕΡΝΑ».

Πρόκειται γιὰ τοὺς ὑπερήλικους Ἀθανάσιον Φλωροσκούφη 90 ἐτῶν καὶ τὴν ἀδελφή του Ἰουλία Φλωροσκούφη 70 ἐτῶν, ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο.

Μὲ τηλεγράφημά του πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. ΓΕΡΜΑΝΟ, ὁ ὑφυπουργὸς κ. Σκουλάκης, ἐκφράζει τὶς εὐχαριστίες του καὶ τὴν ἱκανοποίησή του γιὰ τὸ αἴσιο τέλος ποὺ εἶχε αὐτὴ ἡ περιπέτεια τῶν δύο γερόντων.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θηβῶν

Ὁλοκληρώθηκαν οἱ ἐργασίες τῆς Ζ' Πανορθόδοξης Συνδιάσκεψης μὲ θέμα τὶς αἱρέσεις καὶ τὶς παραθρησκευτικὲς ὀργανώσεις καὶ τοὺς τρόπους ἀντιμετώπισής τους. Εἰδικότερα μὲ βάση τὸ πόρισμα ποὺ ἐξεδόθη μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν:

Διαπιστώθηκε ἡ ὕπαρξη νέων αἱρέσεων καὶ παραθρησκευτικῶν ὀργανώσεων ποὺ δροῦν συντονισμένα τὰ δύο τελευταῖα χρόνια κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκφράστηκε ἡ πεποίθηση ὅτι μποροῦν νὰ ἐντιμετωπιστοῦν μὲ κοινὴ συνεργασία Ἐκκλησίας, Πολιτείας καὶ Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης.

Ὑπογραμμίστηκε ἡ ὑποχρέωση τῆς Πολιτείας νὰ παρέμβει προκειμένου νὰ προστατέψει τοὺς πολίτες ἀπὸ τὶς ὀργανώσεις αὐτές, οἱ ὁποῖες δροῦν μὲ στόχο τὴν «ἀποκοινωνικοποίηση» τοῦ ἀνθρώπου. Ἄποψη τὴν ὁποία συμμερίζονται καὶ νομικοὶ καὶ δικαστικοὶ κύκλοι τῆς Ε. Ε. Ἐπιπλέον, ἄτομα τοῦ παραθρησκευτικοῦ χώρου φέρονται νὰ δίνουν ἰατρικὲς συμβουλὲς στὸν κόσμο χωρὶς νὰ διαθέτουν τὰ ἀπαραίτητα προσόντα.

Ἀποφασίστηκε ἡ διεξαγωγὴ ἐξειδικευμένου Συνεδρίου Πρωτοβουλίας Γονέων στὸ ὁποῖο θὰ κληθοῦν νὰ συμμετάσχουν καὶ ἐκπρόσωποι τῶν Ὀρθοδόξων Κοινοβουλίων. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ θὰ ζητηθεῖ καὶ ἡ συνεργασία τῆς Ἐπιτροπῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου.

Καθορίστηκε τέλος τὸ πλαίσιο συνεργασίας μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς Πολιτείας. Ἡ συνδιάσκεψη πραγματοποιήθηκε στὴν Ἀλίαρτο Βοιωτίας ἀπὸ τὶς 20-26 Σεπτεμβρίου, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἑλλάδας κ.κ. Σεραφεὶμ καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερωνύμου.

Συμμετεῖχαν ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ στελέχη τῶν Ὀρθοδόξων Πρωτοβουλιῶν Γονέων.

Ἀρχιμ. Μ.Φ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὸ ὑπὸ τοῦ ἐν Chambésy - Genève Ὀρθοδόξου Κέντρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐκδιδόμενον Δελτίον Εἰδήσεων «Ἐπίσκεψις» συνοψίζει ὡς ἑξῆς τὰ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 1900ετηρίδος τῆς συγγραφῆς τοῦ βιβλίου τῆς «Ἀποκαλύψεως» καὶ τῆς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Νῆσον τῆς Πάτμου:

«Τὴν Πέμπτη, 21η Σεπτεμβρίου, ἡ Α.Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀνεχώρησε ἀτμοπλοϊκῶς γιὰ τὴν Πάτμο, προκειμένου νὰ προστῇ στὶς ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις τῆς 1900ετηρίδος τῆς συγγραφῆς τοῦ Ἱεροῦ Βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου καὶ νὰ προεδρεύσῃ στὴ Σύναξη τῶν Προκαθημένων τῶν κατὰ τόπους Ἁγιωτάτων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ὁ Παναγιώτατος ἐκήρυξε ἐν πλῷ τὴν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τοῦ Διεθνοῦς Οἰκολογικοῦ Συμποσίου μὲ θέμα: *«Ἀποκάλυψις καὶ Περιβάλλον 95-1995 μ.Χ.»*.

Μὲ τὴν Α.Θ. Παναγιότητα ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν Πάτμο οἱ Μακ. Πατριάρχες Ἀλεξανδρείας κ. Παρθένιος καὶ Ρουμανίας κ. Θεόκτιστος καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Τιράνων καὶ πάσης Ἀλβανίας κ.

'Αναστάσιος, οἱ Σεβ. Προκαθήμενοι τῶν Αὐτονόμων 'Εκκλησιῶν Τσεχίας καὶ Σλοβακίας κ. Δωρόθεος καὶ Φινλανδίας κ. 'Ιωάννης καὶ οἱ Σεβ. Καρδινάλιοι κ.κ. R. Etchegaray καὶ E. I. Cassidy, ἐκπρόσωποι τῆς Α. 'Αγιότητος τοῦ Πάπα. Οἱ λοιποὶ 'Ορθόδοξοι Προκαθήμενοι μετέβησαν στὴν Πάτμο ἀπὸ τὸν Πειραιά.

Τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη στὸ ταξίδι Του αὐτὸ συνώδευσαν οἱ Σεβ. Μητροπολῖτες Γέρων 'Εφέσου κ. Χρυσόστομος, Περγάμου κ. 'Ιωάννης καὶ Φιλαδελφείας κ. Μελίτων, οἱ Πανοσιολ. Μέγας 'Αρχιδιάκονος κ. Χρυσόστομος καὶ Τριτεύων κ. Ταράσιος, ὁ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. 'Αλέξανδρος Καρλοῦτσος, ὁ Αἰδεσιμολ. Οἰκονόμος κ. Νικόλαος 'Αναγνωστόπουλος κ.ἄ.

Τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου, 23ης Σεπτεμβρίου τρ.ἔ., ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀπεβιβάσθη στὸν λιμένα τῆς 'Ιερᾶς Νήσου τῆς Πάτμου, ἔγινε δὲ δεκτὸς μὲ ἰδιαίτερη ἐπισημότητα ἀπὸ πολιτικούς, στρατιωτικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς παράγοντες.

Τὴν Κυριακὴ 24η Σεπτεμβρίου ἐτελέσθη Θεία Λειτουργία στὸν 'Ιερὸ Ναὸ τῆς Παναγίας τῶν Κοιμητηρίων, προεξάρχοντος τοῦ Μακ. Πατριάρχου τῶν Σέρβων κ. Παύλου καί, περὶ τὴν 11.00' ὥρα, ἄρχισαν οἱ ἐργασίες τῆς 'Ιερᾶς Συνάξεως τῶν Προκαθημένων καὶ ἐκπροσώπων τῶν 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν στὴ Βιβλιοθήκη τῆς 'Ιερᾶς Μονῆς 'Ιωάννου τοῦ Θεολόγου, οἱ ὁποῖες ἔληξαν τὴν ἐπομένη, Δευτέρα, 25η Σεπτεμβρίου.

Τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τῆς Μεταστάσεως τοῦ 'Αγίου 'Αποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ 'Ιωάννου τοῦ Θεολόγου ἐτελέσθη ὑπαίθρια Θεία Λειτουργία σὲ διαμορφωμένο χῶρο κοντὰ στὸ Σπήλαιο τῆς 'Αποκαλύψεως, μὲ προεξάρχοντα τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη καὶ συλλειτουργοὺς Προκαθημένους καὶ ἐκπροσώπους τῶν 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν. Τὴν ὥρα τοῦ Κοινωνικοῦ, ὁ Θεοφιλ. 'Επίσκοπος Τράλλεων κ. 'Ισίδωρος, Πατριαρχικὸς Ἔξαρχος Πάτμου, ἀνέγνωσε τὸ Μήνυμα τῶν Προκαθημένων τῶν 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν».

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

'Επὶ τῇ 50ετηρίδι τοῦ Ο.Η.Ε. ὁ Πάπας 'Ιωάννης - Παῦλος Β' μετέβη εἰς τὴν Ν. 'Υόρκην, ἕδραν τοῦ 'Οργανισμοῦ, καὶ τὴν 5ην 'Οκτωβρίου ὡμίλησεν ἐν τῇ Γενικῇ Συνελεύσει αὐτοῦ περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὡς τῆς πρώτης ἐν τῷ κόσμῳ ἀξίας, περὶ ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, περὶ ἑνότητος ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν διαφορῶν, περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ περὶ τοῦ ἐκδιώκοντος τὸν φόβον πολιτισμοῦ τῆς ἀγάπης. 'Εκτὸς τῶν ἄλλων ἐτόνισε τὰ ἑξῆς:

«'Οφείλομεν νὰ διακρίνωμεν τὴν νοσηρὰν ἐθνολατρείαν, ἥτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν περιφρόνησιν ἄλλων ἐθνῶν ἢ πολιτισμῶν, ἀπὸ τὴν ὑγιᾶ φιλοπατρίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ὀρθὴ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα παντὸς ἀνθρώπου. 'Η ἀληθὴς φιλοπατρία δὲν ἐπιζητεῖ ποτὲ τὴν πρόοδον τῆς εὐημερίας τοῦ ἀγαπωμένου ἔθνους ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. 'Η ἐθνολατρεία ἀντιτίθεται εἰς τὴν ἀληθῆ φιλοπατρίαν».

Διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ο.Η.Ε. ὁ Προκαθήμενος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς 'Εκκλησίας ἐτόνισε τὰ ἑξῆς: «'Ο 'Οργανισμὸς αὐτὸς ὀφείλει νὰ ὑπερβαίνῃ τὸν ψυχρὸν διαχειριστικὸν χαρακτῆρα καὶ νὰ γίνεται κέντρον ἠθικῆς, ὅπου πάντα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου νὰ αἰσθάνωνται ὅτι "κατοικοῦν εἰς τὸ σπίτι τους" καὶ νὰ δύνανται νὰ καλλιεργοῦν καὶ νὰ διαμοιράζωνται τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς ὡς οἰκογένεια ἐθνῶν... 'Ο Ο.Η.Ε. εἰς τὸν διεθνῆ βίον ὀφείλει ὄχι μόνον νὰ λειτουργῇ ὡς μέσον ἀποτελεσματικῆς μεσολαβήσεως διὰ τὴν κατάπαυσιν πολεμικῶν συγκρούσεων, ἀλλὰ καὶ νὰ προβάλλῃ ἀξίας, θέσεις καὶ συγκεκριμένας πρωτοβουλίας συμπαραστάσεως...».

— 'Απὸ τῆς 6ης μέχρι τῆς 12ης 'Οκτωβρίου ἐγένετο ἐν 'Αθήναις ἡ 4η συνάντησις τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἐν 'Ελλάδι Ρωμαιοκαθολικῆς 'Εκκλησίας. Εἰς τὴν συνάντησιν, ἥτις ἐγένετο πρὸς μελέτην τοῦ θέματος «'Εκκλησία - Κοινωνία - Κοινότης», συμμετέσχον μέλη τῆς ΡΚαθολικῆς 'Ιεραρχίας τῆς 'Ελλάδος καὶ ἐκπρόσωποι τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου, τῶν λαϊκῶν καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν μοναχικῶν ταγμάτων. Τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνελεύσεως ἐκήρυξεν ὁ 'Αρχιεπίσκοπος τῶν ἐν 'Αθήναις ΡΚαθολικῶν καὶ Πρόεδρος τῆς ΡΚαθολικῆς 'Ιεραρχίας τῆς 'Ελλάδος Σεβ. Νικόλαος.

—'Ο Πάπας 'Ιωάννης Παῦλος Β' δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τοὺς ΡΚαθολικοὺς ἐπισκόπους τῆς Αὐστρίας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εὔχεται εἰς τὸν νέον 'Αρχιεπίσκοπον Βιέννης Christoph Schönborn «μίαν καρποφόρον ἀποστολικὴν δραστηριότητα ἐν τῇ σημαντικῇ καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Εὐρώπης εὑρισκομένῃ 'Αρχιεπισκοπῇ Βιέννης». 'Εν συνεχείᾳ προσθέτει καὶ τὰ ἑξῆς: «'Η Αὐστρία ἔχει παίξει τὸν ἱστορικόν της ρόλον ἐν τῇ 'Ιστορίᾳ τῆς 'Εκκλησίας. Εἴθε ἡ (Ρ)Καθολικὴ 'Εκκλησία τῆς Αὐστρίας ὡσαύτως ἐν τῇ ἐποχῇ ἡμῶν νὰ συντελέσῃ εἰς τὸν νεοευαγγελισμὸν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἵνα προβληθοῦν καὶ ἐξαρθοῦν αἱ χριστιανικαὶ ρίζαι τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἠπείρου ταύτης».

— Τὴν 4ην Σεπτεμβρίου ὁ Σεβ. 'Αρχιεπίσκοπος τῶν ἐν 'Αθήναις ΡΚαθολικῶν κ. Νικόλαος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ π. Δημητρίου Σαλάχα, συνηντήθη μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Ν. Δημοκρατίας κ. Μ. Ἔβερτ, ἵνα, ἐπικειμένης τῆς τυχὸν ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος, προβάλῃ εἰς αὐτὸν νομικὰ αἰτήματα τῶν 'Ελλήνων Ρωμαιοκαθολικῶν.

Εἰκάζεται ὅτι προεβλήθησαν καὶ γνωσταὶ θέσεις αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον εἶναι ἀστήρικτοι. Ἔστω ὡς παράδειγμα ὁ πρόσφατος ἰσχυρισμὸς τῆς ἐφημερίδος «Καθολική», ὅτι «οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν ὡριμάσει»!

—Τὴν 9ην καὶ 10ην Σεπτεμβρίου ἔγιναν εἰς τὸ Λωρέτο τῆς Ἰταλίας ἑορταστικαὶ ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ 700ετηρίδι τῆς ἱδρύσεως τῆς Βασιλικῆς τῆς πόλεως ταύτης, αἵτινες περιελάμβανον καὶ πανευρωπαϊκὸν προσκύνημα εἰς τὸν τόπον αὐτὸν 300.000 καὶ πλέον νέων. Ὁ Πάπας Ἰωάννης - Παῦλος Β', ὅστις παρέστη καὶ ἐτέλεσεν ἐκεῖ Θ. Λειτουργίαν διὰ τὰ πλήθη τῶν συγκεντρωθέντων, ἐν Μηνύματι αὐτοῦ, ὅπερ εἶχε στείλει προηγουμένως εἰς τὸν ἐν τῇ πόλει Λωρέτο Ἀρχιεπίσκοπον Pasquale Macchi, ἐκάλεσε τοὺς νέους νὰ γίνουν οἱ σκαπανεῖς τῆς τρίτης χιλιετίας, τονίσας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τὰ ἑξῆς: «Τὸ μέλλον τοῦ κόσμου καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀνήκει εἰς τὴν νέαν γενεάν, ἥτις... θὰ συναντήσῃ ὥριμος μετ' ὀλίγα ἔτη τὸν ὁρίζοντα μιᾶς νέας χιλιετίας, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ τὴν περιμένῃ νέα ἀποστολή. Καὶ ἂν ἡ γενεὰ αὕτη γνωρίζῃ πῶς νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐλπίδος, τότε ἡ παρουσία της εἰς τὴν νέαν χιλιετίαν, ἡ μαρτυρία της καὶ ἡ προσφορά της θὰ εἶναι καταλυτική».

—Ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς «Ἁγίας Ἕδρας» εἰς τὴν περὶ γυναικὸς διάσκεψιν τοῦ ΟΗΕ, ἥτις συνῆλθεν ἀπὸ 4ης μέχρι 15ης Σεπτεμβρίου ἐν Πεκίνῳ, ἐνέκρινε καὶ ὑπέγραψε τὴν τελικὴν δήλωσιν αὐτῆς ἀλλὰ μὲ δώδεκα ἐπιφυλάξεις, ἀναφερομένας κυρίως εἰς τὰ προβαλλόμενα «σεξουαλικὰ δικαιώματα» τῶν γυναικῶν. Οὕτως ἡ ἀντιπροσωπεία κατεδίκασε λ.χ. τὴν ἄμβλωσιν ὡς φόνον, ἀπέρριψε τὰ τεχνητὰ ἀντισυλληπτικὰ μέσα καὶ τὰς μεθόδους τοῦ οἰκογενειακοῦ προγραμματισμοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀντιτίθενται εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν συζύγων. Ὁμοίως κατήγγειλε τὴν κοινωνικὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὁμοφυλοφιλίας.

Ε.Δ.Θ.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀπὸ 14ης μέχρι 22ας Σεπτεμβρίου συνῆλθεν ἐν Γενεύῃ ἡ 150μελὴς Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ). Ἐν τῇ εἰσηγητικῇ του ὁμιλίᾳ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ΠΣΕ Δρ Konrad Raiser ἀνεφέρθη εἰς τὴν παπικὴν ἐγκύκλιον «Ut Unum Sint» («ἵνα ἓν ὦσιν»), καθ' ἣν «ἡ πλήρης ἑνότης προϋποθέτει καὶ ἀπαιτεῖ κοινωνίαν μετὰ τοῦ διεκδικοῦντος πρωτεῖον καὶ ἀλάθητον ἐπισκόπου τῆς Ρώμης», τοῦθ' ὅπερ δημιουργεῖ ἐμπόδια εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν. Ὁ Δρ Raiser προσέθεσεν ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις ἔχει σήμερον πολλὰ κέντρα.

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἠσχολήθη περὶ τὰ πεπραγμένα τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς· περὶ τὸ θέμα τῆς Ἱεραποστολῆς· περὶ τῆς προετοιμασίας τῆς προσεχοῦς Η' Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ περὶ τῆς ἐν αὐτῇ κατανομῆς τῶν 1.000 ἑδρῶν τῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν (τοῦ 25% τῶν ἑδρῶν μετὰ ψήφου προβλεπομένου διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους)· περὶ τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων τῆς Γενικῆς ταύτης Συνελεύσεως· περὶ τοῦ μελλοντικοῦ προσανατολισμοῦ τοῦ Π.Σ.Ε.· περὶ τοῦ ἔργου τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστις καὶ Τάξις»· περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ἰνστιτούτου τοῦ Bossey καὶ περὶ τῶν ζητημάτων τοῦ Καθεστῶτος τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τῆς γιουγκοσλαβικῆς διαμάχης.

Περὶ τῶν δύο τελευταίων ζητημάτων τὸ Δελτίον Οἰκουμενικῆς Ἐπικαιρότητος «Ἐνημέρωσις» σημειοῖ τὰ ἑξῆς:

«Στὰ πλαίσια τῶν συζητήσεων ἐπὶ τῆς διεθνοῦς καταστάσεως, ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ψήφισε δύο κείμενα ἀναφερόμενα σὲ καίρια θέματα, ποὺ ἄμεσα ἐνδιαφέρουν τὸν Ὀρθόδοξο κόσμο. Πρόκειται γιὰ τὸ Ψήφισμα περὶ τοῦ Καθεστῶτος τῶν Ἱεροσολύμων καὶ τὸ Μήνυμα σχετικὰ μὲ τὴ γιουγκοσλαβικὴ διαμάχη.

»Ὡς πρὸς τὸ θέμα τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπή, λαμβάνουσα ὑπ' ὄψη τὸ Μνημόνιο τὸ ὁποῖο εἶχαν ὑπογράψει πρό τινος οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν στὴν Ἁγία Πόλη, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων Διόδωρο, καὶ ἀνταποκρινόμενη στὴν ἔκκλησή τους ὅπως θεσπισθεῖ ἕνα εἰδικὸ νομικὸ καὶ πολιτικὸ καθεστὼς τῶν Ἱεροσολύμων ἀντιπροσωπευτικὸ τῆς παγκόσμιας σπουδαιότητας καὶ σημασίας τῆς Ἁγίας Πόλεως, στὸ ἐν λόγῳ Ψήφισμά της: α) δηλώνει ὅτι ἀντιτίθεται στὴ μονομερῆ ἀπόφαση τῶν ἰσραηλινῶν Ἀρχῶν ὅπως προσαρτήσουν τὴν Ἀνατολικὴ Ἱερουσαλὴμ καὶ κηρύξουν τὰ Ἱεροσόλυμα ὡς «αἰώνια πρωτεύουσα» τοῦ Ἰσραήλ, β) ἐκφράζει τὴ βαθειὰ ἀνησυχία της γιὰ τὴ γενικὴ πολιτικὴ τοῦ Ἰσραὴλ ποὺ συντελεῖ στὴ συρρίκνωση τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλεως, γ) καλεῖ τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραὴλ ὅπως παύσει τὴν πολιτικὴ τῆς συστηματικῆς κατασχέσεως γαιῶν καὶ κτιρίων, τῆς ἐγκαταστάσεως ἑβραίων ἐποίκων γύρω ἀπὸ τὴν Ἀνατολικὴ Ἱερουσαλήμ, τῆς παρεμποδίσεως χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων ὅπως ἔχουν πρόσβαση στὰ ἱερὰ προσκυνήματα τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς καὶ τὴν τακτικὴ ἐφαρμογῆς μέτρων τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ ἀλλοιώσουν τὸ δημογραφικὸ καθεστὼς τῆς Ἁγίας Πόλεως, προτοῦ ἰσραηλινοὶ καὶ παλαιστίνιοι συμφωνήσουν ὡς πρὸς τὸ μελλοντικὸ καθεστὼς τῆς πόλεως, καὶ δ) καλεῖ τὴν Κυβέρνηση τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὴν Παλαιστινιακὴ Ἐθνικὴ Διοίκηση ὅ-

πως ἐντάξουν καὶ τὸ θέμα τοῦ μελλοντικοῦ καθεστῶτος τῶν Ἱεροσολύμων στὴν ἡμερήσια διάταξη τῶν προσεχῶν τους διαπραγματεύσεων, δοθέντος ὅτι ἡ τελικὴ ἐπιτυχία τους ἐξαρτᾶται ἐν πολλοῖς ἀπὸ τὸ λεπτὸ τοῦτο θέμα.

»Ὅσον ἀφορᾶ στὴν τέως Γιουγκοσλαβία, ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπή, στὸ εἰδικὸ Μήνυμα τὸ ὁποῖο ἐξαπέλυσε, ἀφοῦ ἀναφέρεται στὶς διάφορες εἰρηνιστικὲς καὶ ἀνθρωπιστικὲς πρωτοβουλίες ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ Π.Σ.Ε. σὲ συνεργασία μὲ τὸ Συμβούλιο Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν (ΚΕΚ) καὶ τὸ Συμβούλιο τῶν Καθολικῶν Ἐπισκοπικῶν Συνόδων τῆς Εὐρώπης (CCEE), τονίζει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς: «ἡ ἀδιαλλαξία τῶν κυβερνητικῶν ἰθυνόντων καὶ τῶν στρατιωτικῶν ἀρχηγῶν τῆς περιοχῆς, ἡ χρησιμοποίηση νέων, ὁλονὲν καὶ περισσότερο καταστρεπτικῶν ὅπλων καὶ ἡ ἀδιάκοπη διοχέτευση ὑπερ-τελειοποιημένων βαρέων ὅπλων στὴν ἐμπόλεμη ζώνη, οἱ μαζικὲς στρατιωτικὲς ἐπιδρομές, οἱ βομβαρδισμοὶ πόλεων καὶ ἡ ἐκ μέρους ξένων στρατιωτικῶν δυνάμεων ἐκτόξευση πυραύλων, προκαλοῦν μιὰ ἀπαράδεκτη κλιμάκωση τῆς βίας, ἡ ὁποία ὑποβάλλει σὲ τρομακτικὲς δοκιμασίες τὸν ἄμαχο πληθυσμὸ σὲ ὁλόκληρη τὴ Βοσνία - Ἑρζεγοβίνη. Οἱ χριστιανοί, ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῆς εἰρήνης Χριστοῦ, ὀφείλουν νὰ καταδικάσουν τὴν κλιμάκωση αὐτὴ τῆς βίας». Τὸ Μήνυμα, ἀναφερόμενο στὶς εἰρηνιστικὲς πρωτοβουλίες τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας καὶ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν τῆς τέως Γιουγκοσλαβίας, ἀναφέρει ὅτι: «Ὑπάρχει ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γιὰ ἕνα συνεχῆ, ἐκτενῆ καὶ σὲ βάθος διάλογο μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν πάνω σὲ ὅλα τὰ δύσκολα θεολογικά, ἐκκλησιολογικὰ καὶ οἰκουμενικὰ θέματα... Ὅλες οἱ Ἐκκλησίες ἔχουν νὰ διαδραματίσουν κάποιο ρόλο στὸ θέμα τῆς προαγωγῆς τῆς εἰρήνης στὴν τέως Γιουγκοσλαβία. Ὅλες μαζὶ ὀφείλουν νὰ καταδικάσουν κατηγορηματικὰ καὶ ἀπερίφραστα τὴν ἀπάνθρωπη μέθοδο τῆς "ἐθνικῆς ἐκκαθάρσεως", τὴ χρήση τῶν ὅπλων καὶ τὴν προσφυγὴ σὲ πράξεις βίας, ἀνεξάρτητα ἀπὸ ποῦ προέρχονται. Κάθε Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἐπαγρυπνεῖ μπροστὰ στὴν ἀδικία καὶ τὴ βία, ποὺ προκαλοῦν μέσα στὴν κοινωνία στὴν ὁποία διακονεῖ, οἱ πολιτικές, στρατιωτικὲς καὶ οἰκονομικὲς δυνάμεις. Οἱ ἐκτὸς τῆς ἐμπόλεμης περιοχῆς Ἐκκλησίες ὀφείλουν νὰ στρατευθοῦν ἐνεργὰ γιὰ τὴν κατάπαυση τόσο τοῦ ἰδιωτικοῦ ὅσο καὶ τοῦ ἀπὸ κυβερνήσεις ἐπιχορηγούμενου ἐμπορίου ὅπλων μὲ τοὺς ἐμπολέμους. Οἱ Ἐκκλησίες πρέπει νὰ εἶναι ἀλληλέγγυες πρὸς τὰ θύματα, διὰ τῆς παροχῆς ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας καὶ διὰ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῶν ἐμπερίστατων Ἐκκλησιῶν. Οἱ Ἐκκλησίες πρέπει ἀκόμη νὰ καλέσουν τὴ διεθνῆ κοινότητα ὅπως, εὐθὺς μόλις ἐπιτευχθεῖ ἡ εἰρήνη, στρατευθεῖ στὸ ἔργο ἀνοικοδομήσεως τῶν πόλεων καὶ ἐπαρχιῶν ποὺ καταστράφηκαν. Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἐξ ἄλλου ἐκφράζει τὴ λύπη της διότι τὰ μείζονα παγκόσμια μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως δὲν μετέδωσαν πάντοτε μὲ ἀντικειμενικότητα τὸ μέγεθος τῆς πολύπλοκης καταστάσεως στὴν τέως Γιουγκοσλαβία. Ἐνῶ δὲ ἔδωσαν εὐρεία δημοσιότητα στὴ δῆθεν σύμπραξη τῶν Ἐκκλησιῶν μὲ διάφορες στρατιωτικὲς ἢ παραστρατιωτικὲς Ἀρχές, ἀπέφυγαν ἐπιμελῶς νὰ ἀναφερθοῦν στὶς προσπάθειες χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων ἡγετῶν ὅπως προωθήσουν τὴ συμφιλίωση καὶ τὴν εἰρήνη. Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ ἀφοῦ διατυπώνει τὴν πεποίθηση ὅτι μὲ τὸν διάλογο καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐφικτὸς ὁ τερματισμὸς τῶν δεινοπαθημάτων, καταλήγει μὲ τὴν ἔκκληση ὅπως οἱ ἡγέτες τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν λοιπῶν θρησκευμάτων, καθὼς καὶ οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ παράγοντες τῆς τέως Γιουγκοσλαβίας, μὴ φεισθοῦν κόπων ὅπως τερματίσουν τὸν πόλεμο, καὶ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῆς συμφιλιώσεως, θεραπεύοντες τὰ τραύματα τῆς ἱστορίας καὶ μεταβάλλοντες τὸ κλίμα μίσους καὶ βίας ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερα».

–Καθ' ἃ πληροφορεῖ ἡμᾶς τὸ περιοδικὸν KNA (=Katholische Nachrichten-Agentur), ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ ΠΣΕ Dr. Konrad Raiser ἐν συνεντεύξει του εἰς τὸ ραδιόφωνον τοῦ Βατικανοῦ ἐτόνισεν, ὅτι πρέπει νὰ γίνουν ἀλλαγαὶ εἰς τὴν δομὴν τοῦ ΠΣΕ, διὰ νὰ καταστῇ εὐκολωτέρα ἡ εὐκταία ἔνταξις τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ ΠΣΕ.

– Καθ' ἃ πληροφορεῖ ἡμᾶς ἡ «Ἐπίσκεψις», τὴν Τετάρτην, 28ην Ἰουνίου τρ. ἔ., ὁ Μακ. Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας κ. Ἀλέξιος Β' ἐπεσκέφθη τὴν ἕδραν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ) καὶ τοῦ Συμβουλίου Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸν Μακ. Πατριάρχην συνώδευον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σμολὲνσκ καὶ Καλίνινγκραντ κ. Κύριλλος, ὡς καὶ οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Βερολίνου κ. Θεοφάνης καὶ Χερσῶνος κ. Γούριος. Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν παρέστησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἑλβετίας κ. Δαμασκηνὸς καὶ ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Μ. Πρωτοπρεσβύτερος Δρ. Γεώργιος Τσέτσης, Μόνιμος Ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὸ ΠΣΕ.

Μετὰ τὴν προσφώνησιν ὑποδοχῆς τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ ΠΣΕ Δρος Konrad Raiser, ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὴν συμβολὴν τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν καὶ προσέφερε τὴν συμπαράστασιν τοῦ ὑπ' αὐτὸν Οἰκουμενικοῦ Ὀργανισμοῦ εἰς τὴν Ρωσικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν κατὰ τὴν κρίσιμον, ἀλλὰ καὶ πλήρη ἐλπίδων περίοδον, τὴν ὁποίαν διέρχεται σήμερον ἡ Ρωσία, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Μακ. Πατριάρχης Μόσχας κ. Ἀλέξιος Β', ὁ ὁποῖος περιέγραψε τὸ ἀνακαινιστικὸν ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει ἀποδυθῇ σήμερον ἡ Ἐκκλησία του (φιλανθρωπικὴ καὶ διακονικὴ δραστηριότης, εἰρηνευτικαὶ προσπάθειαι, κατηχητικὸν καὶ ἱεραποστολικὸν ἔργον

κ.λπ.). Ἐπίσης διεβεβαίωσε τοὺς παρισταμένους, ὅτι ἡ στράτευσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας εἰς τὴν προώθησιν τοῦ γνησίου Οἰκουμενισμοῦ παραμένει ἀκεραία. Γόνιμοι ὑπῆρξαν καὶ αἱ συζητήσεις τοῦ Μακ. Πατριάρχου τῆς Ρωσίας κ. Ἀλεξίου Β' καὶ μετὰ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Συμβουλίου Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν κ. Jean Ficher. Ε.Δ.Θ.

Ὁμιλίαι τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» ἐν Γερμανίᾳ

Τὴν 3ην καὶ 4ην Νοεμβρίου 1995 ἐπραγματοποιήθη ἐν τῷ ἱστορικῷ Δημαρχείῳ τῆς γερμανικῆς πόλεως Frankfurt am Main ἡ διὰ τὸ ἔτος 1995 διήμερος φθινοπωρινὴ συνέλευσις τῆς Ὁλομελείας (Herbstplenum - Autumn Plenary Session) τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν» (Academia Scientiarum et Artium Europaea – European Academy of Sciences and Arts – Europäische Akademie der Wissenschaften und Künste).

Τὸ ἀπὸ διεπιστημονικῆς σκοπιᾶς ἐξετασθὲν γενικὸν θέμα τῆς Συνελεύσεως εἶχε τὸν τίτλον «Ἐπικοινωνία - ἐν προβληματισμῷ» (Kommunikation - nachgefragt ἢ Communication - questioned). Ὁ Διευθυντὴς τῶν περιοδικῶν «Ἐκκλησία» καὶ «Θεολογία» Εὐάγγελος Θεοδώρου, ὁ ὁποῖος εἶναι τακτικὸν μέλος καὶ μέλος τῆς Συγκλήτου τῆς Ἀκαδημίας ταύτης, ἦτο εἷς τῶν εἰσηγητῶν, ἐν οἷς διακεκριμένην θέσιν κατεῖχεν ὁ Dr. Árpád Gäncz, Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῆς Οὐγγαρίας καὶ Protector τῆς Ἀκαδημίας. Ὁ Ὁμότιμος Καθηγητὴς Εὐάγγ. Θεοδώρου ὡμίλησεν εἰς γερμανικὴν γλῶσσαν ἐπὶ τοῦ θέματος: «Ἡ συμβολὴ τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἐπικοινωνίαν» (Der Beitrag der Kirchen zur europäischen Kommunikation) καὶ ἐξῆρε τὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου πρωτοπορειακὸν ρόλον τῆς ἑλληνορθοδόξου παραδόσεως (πρβλ. ἁγίους Κύριλλον καὶ Μεθόδιον).

– Τὴν 6ην Νοεμβρίου 1995 ὁ Ὁμότιμος Καθηγητὴς Εὐάγγελος Θεοδώρου, κατόπιν προσκλήσεως ἐκ μέρους τοῦ Prof. Dr. Hans-Martin Barth, Διευθυντοῦ τοῦ Ἐρευνητικοῦ Ἰνστιτούτου Οἰκουμενικῆς Θεολογίας ἐν τῷ ἱστορικῷ Πανεπιστημίῳ τῆς γερμανικῆς πόλεως Marburg, ὡμίλησεν ἐπὶ μίαν διδακτικὴν ὥραν εἰς τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τούτου ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ λειτουργικὴ καὶ ἡ διακονικὴ - κοινωνικὴ διάστασις τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» (Die liturgische und die diakonische-soziale Dimension der Griechisch-Orthodoxen Kirche). Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν μετὰ τῶν φοιτητῶν συζήτησιν εἰς δευτέραν διδακτικὴν ὥραν ὁ ὁμιλητής, ἀπαντῶν εἰς ἐρωτήσεις, ἀνεφέρθη κυρίως εἰς τὴν σχέσιν τῆς ὀρθοδόξου λατρείας πρὸς τὴν ἀτομικὴν προσευχήν, εἰς τὴν ἡσυχαστικὴν «προσευχὴν τῆς καρδίας», εἰς τὸ διακονικὸν ἔργον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὴν ἀντίκρουσιν τῆς διδασκαλίας τοῦ Adolf Harnack, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἀπολιθωθεῖσα «μούμια» καὶ τυπολατρικὴ ἡσυχαστικὴ λατρευτικὴ κοινότης.

Ἡ Ἕνωση Θεολόγων Βορείου Ἑλλάδος σχετικὰ μὲ τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

Η ΕΘΕΒΕ μὲ ἀφορμὴ τὸ θόρυβο ποὺ ἀδικαιολόγητα προκλήθηκε καὶ ἐσφαλμένα μεταδόθηκε ἀπὸ τὰ ΜΜΕ γιὰ τὴν ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὅτι τάχα τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ἡ προσευχὴ τῶν μαθητῶν θὰ εἶναι προαιρετικὰ καὶ ὅτι δῆθεν οἱ μαθητὲς (γονεῖς τους), μποροῦν μὲ δήλωσή τους, ἐφ' ὅσον ἐπικαλεσθοῦν λόγους συνειδήσεως, νὰ μὴν παρακολουθοῦν τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ κατὰ συνέπεια νὰ μὴν ἐξετάζονται, ἐπισημαίνει:

1) Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὸ ΣτΕ οὔτε ἔλαβε οὔτε ἄλλωστε μποροῦσε νὰ λάβει τέτοια ἀπόφαση, δεδομένου ὅτι ὑπάρχουν κατηγορηματικὲς σχετικὲς διατάξεις τοῦ συντάγματος (ἄρθρο 13 καὶ 16,2 καὶ ἄλλες σχετικὲς διατάξεις) τὶς ὁποῖες κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραβιάσει ἢ νὰ παραποιήσει.

2) Τὸ ΣτΕ (ΣΤ' τμῆμα του) μὲ τὴν ἀπόφασή του ἀριθμ. 3356/95, καὶ ὕστερα ἀπὸ σχετικὴ προσφυγὴ γονέων μαθητῆ, ἀκύρωσε μόνο τὴν πράξη ἀριθμ. 28/27-5-95 τοῦ συλλόγου Καθηγητῶν μὲ τὴν ὁποία τιμωρήθηκε ὁ γιός τους μὲ ἀποβολὴ καὶ χαρακτηρισμὸ τῆς διαγωγῆς του σὲ ἐπίμεμπτη, λόγω ἄρνησής του νὰ ἀπαγγείλει τὴν προσευχή.

3) Ἐπειδὴ ὅμως ἐπικράτησε μεγάλη σύγχυση, ὀφειλόμενη σὲ ἐσφαλμένη πληροφόρηση καὶ παρανόηση τῆς ἀποφάσεως τοῦ ΣτΕ, πρέπει νὰ τονισθεῖ ὅτι οἱ σχετικὲς διατάξεις ποὺ ἴσχυαν μέχρι τώρα γιὰ τὴν παρακολούθηση, ἐξέταση κ.λπ. τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν ἀκριβῶς ὅπως πρὶν καὶ τώρα, χωρὶς καμία μεταβολὴ καὶ μετὰ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ τοῦ ΣτΕ.

4) Σύμφωνα μὲ αὐτὴν ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν μόνο ὅσοι ὑπάγονται στὸ ἄρθρο 6 τοῦ Ν. 4862/31, δηλαδὴ οἱ ἑτερόδοξοι, ἑτερόθρησκοι καὶ ἄθεοι μαθητὲς καὶ κανεὶς ἄλλος. Κατὰ συνέπεια καμιὰ δήλωση μαθητῶν γιὰ λόγους συνειδήσεως δὲν τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ὑποχρέωση νὰ παρακολουθοῦν, ἐξετάζονται καὶ βαθμολογοῦνται στὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ στὰ ἄλλα μαθήματα.

5) Ἔτσι, ὁ θόρυβος καὶ οἱ προκληθεῖσες ἀνεπίτρεπτες ἀντιδράσεις ἀπὸ ὁρισμένους γνωστοὺς κύκλους ἐναντίον τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀποβλέπουν στὸν ἰδεολογικὸ ἀποπροσανατολισμὸ τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῶν μαθητῶν καὶ ἐπιδιώκουν νὰ ἀποδυναμώσουν τὴν παρεχόμενη θρησκευτικὴ ἐκπαίδευση γιὰ τὴ διαμόρφωση ὀρθόδοξου χριστιανικοῦ ἤθους, ἀπομακρύνοντας ἔτσι ἀπὸ τοὺς σκοπούς της, ποὺ εἶναι ἡ ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς συνειδήσεως, σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο τοῦ Συντάγματος 16,2.

Ὁ Πρόεδρος	Ὁ Γραμματέας
Χρῖστος Θ. Κρικώνης	Δῆμος Ματσκίδης
Καθηγ. Θεολ. Σχολῆς ΑΠΘ.	τ. Γυμνασιάρχης

ΠΡΑΞΕΙΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΙΕΡΙΣΣΟΥ, ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΡΔΑΜΕΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ 410/1995

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 1, παρ. 4 καὶ 29, παρ. 1 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1/1969 Κανονισμοῦ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 67 τοῦ Ν. 590/1977.

3. Τὴν ἀνάγκην ἐνισχύσεως καὶ προαγωγῆς τοῦ πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας.

4. Τὴν ἀνάγκην περιθάλψεως καὶ προστασίας τῶν συνανθρώπων ἡμῶν τῆς τρίτης ἡλικίας, τῶν ἐχόντων ἀνάγκην καὶ ζητούτων τὴν προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας.

5. Τὴν ἀπὸ 25-8-1995 ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἀποφασίζομεν

Συνιστῶμεν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἐκκλησιαστικὸν Φιλανθρωπικὸν Καθίδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΙΔΡΥΜΑ ΑΓΑΠΗΣ - ΟΙΚΟΣ ΕΥΓΗΡΙΑΣ, Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ», καὶ θέτομεν τοῦτο ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ τὴν προστασίαν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἐγκαθιστῶντες αὐτὸ εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας τοῦ Ἀκαθίστου Ἀρναίας καὶ εἰς τὸν κτίριον αὐτοῦ, ὡς ἐξάρτημα τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου.

Τὸ Ἵδρυμα ἀποσκοπεῖ πρωτίστως εἰς τὴν περίθαλψιν καὶ προστασίαν τῶν γερόντων τῶν ἐχόντων τὴν ἀνάγκην καὶ ζητούτων τὴν προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ κατ' ἐπέκτασιν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν καὶ προαγωγὴν τοῦ καθόλου πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν συμβολὴν καὶ τὴν ἐμπέδωσιν πνεύματος ἀγάπης, ἀλληλοβοηθείας καὶ ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν χριστιανῶν.

Τὰ τῆς Διοικήσεως καὶ λειτουργίας τοῦ ἐν λόγῳ Ἱδρύματος καθορίζονται ὑπὸ ἰδιαιτέρου κανονισμοῦ.

Ἡ παροῦσα νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Ἀρναίᾳ, τῇ 30-8-1995

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγ. Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ
διοικήσεως, διαχειρίσεως καὶ λειτουργίας τοῦ «ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΟΙΚΟΥ ΕΥΓΗΡΙΑΣ "Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ"» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου

Ἄρθρον 1

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 410/1995 Ἱδρυτικῆς Πράξεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Νικοδήμου, συνιστᾶται παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου, Φιλανθρωπικὸν Καθίδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «ΙΔΡΥΜΑ ΑΓΑΠΗΣ - ΟΙΚΟΣ ΕΥΓΗΡΙΑΣ Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου.

Ἄρθρον 2

Τὸ Φιλανθρωπικὸν τοῦτο Καθίδρυμα, τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐξάρτησιν, τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ στεγάζεται εἰς ἰδιόκτητον οἴκημα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἔνθα καὶ τὸ Μητροπολιτικὸν Παρεκκλήσιον «Παναγία τοῦ Ἀκαθίστου», τίθεται δὲ ὑπὸ τὴν σκέπην καὶ τὴν προστασίαν τῆς Παναγίας Κυρίας Θεοτόκου.

Ἄρθρον 3

Τὸ Μητροπολιτικὸν Παρεκκλήσιον τῆς «Παναγίας τοῦ Ἀκαθίστου», καθίσταται παραλλήλως καὶ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἱδρύματος διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν Οἰκοτρόφων. Τὸ Ταμεῖον αὐτοῦ ἑνοποιεῖται μὲ τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἱδρύματος, τὸ ὁποῖον ἀναλαμβάνει τὰ ἔξοδα λειτουργίας καὶ συντηρήσεως αὐτοῦ.

Ἄρθρον 4

Σκοπὸς τοῦ Ἱδρύματος εἶναι ἡ περίθαλψις καὶ προστασία τῶν γεγηρακότων καὶ ἐγκαταλελειμμένων γερόντων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τῶν ἐχόντων τὴν ἀνάγκην καὶ ζητούτων τὴν προστασίαν τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ ἡ ἐν γένει προαγωγὴ τοῦ πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἄρθρον 5

1. Τὸ Ἵδρυμα διοικεῖται ὑπὸ ἐπταμελοῦς Διοικη-

τικοῦ Συμβουλίου ἀποτελουμένου ἐκ: α) Τοῦ ἑκάστοτε Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, ὡς Προέδρου, β) Ἐκ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ τοῦ Μητροπολίτου, ὡς ἀντιπροέδρου, γ) Ἐξ ἑνὸς Ἐφημερίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του καὶ δ) Ἐκ τεσσάρων εὐυπολήπτων πολιτῶν τῆς πόλεως Ἀρναίας ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν μετὰ τῶν ἀναπληρωτῶν των.

2. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, κατὰ τὴν πρώτην Συνεδρίαν αὐτοῦ, καταρτίζεται εἰς Σῶμα, ὡς κάτωθι:

α. Πρόεδρος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης.

β. Ἀντιπρόεδρος, ὁ νόμιμος ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ.

γ. Γραμματεύς.

δ. Ταμίας.

ε. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἱδρύματος.

ς. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Σώματος τῶν Συνδρομητῶν τοῦ Ἱδρύματος.

ζ. Μέλος Σύμβουλον.

Ἄρθρον 6

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἔχει τὰς κάτωθι ἁρμοδιότητας:

α. Συντάσσει τὸν Ἐσωτερικὸν Κανονισμὸν λειτουργίας τοῦ Ἱδρύματος.

β. Ψηφίζει τὸν Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν τοῦ Ἱδρύματος καὶ ὑποβάλλει τούτους πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον καὶ ἀποφασίζει διὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ προσωπικοῦ, ἐφ' ὅσον κρίνεται ἀναγκαῖον τοῦτο.

γ. Συνεδριάζει μίαν φορὰν κατὰ μῆνα ἢ ἐκτάκτως, μετὰ πρόσκλησιν τοῦ Σεβ. Προέδρου, αἱ δὲ ἀποφάσεις αὐτοῦ λαμβάνονται διὰ πλειοψηφίας, πάντοτε ὅμως ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προαγωγῆς τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου τοῦ Ἱδρύματος, ἐν περιπτώσει δὲ ἰσοψηφίας νικώσης τῆς ψήφου τοῦ Προέδρου.

δ. Ἐξουσιοδοτεῖ τὸν Σεβ. Πρόεδρον αὐτοῦ διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν τρεχουσῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἱδρύματος καὶ τὴν λῆψιν ἀποφάσεων ἐπὶ θεμάτων ἐπειγούσης φύσεως.

ε. Ἀποφασίζει διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῶν γερόντων εἰς τὸ Ἵδρυμα, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 11 τοῦ παρόντος καὶ ἀσκεῖ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὸν ἔλεγχον ἐπὶ τῆς διοικήσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Ἱδρύματος, τῆς συμπεριφορᾶς τῶν γερόντων, ὡς καὶ τῆς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ συμπεριφορᾶς τοῦ προσωπικοῦ.

ς. Μεριμνᾷ διὰ τὴν προμήθειαν τῶν ἀναγκαιούντων τροφίμων, τοῦ ἐξοπλισμοῦ τοῦ Ἱδρύματος, τῶν ἐπίπλων καὶ σκευῶν αὐτοῦ καὶ πάντων τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Ἱδρύματος, τὴν συντήρησιν τῶν κτιρίων καὶ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ περιβάλλοντος χώρου, μέσα εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 7

α. Ὁ Σεβ. Πρόεδρος προσκαλεῖ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ διευθύνει τὰς συνεδριάσεις αὐτοῦ. Ὑπογράφει τὰ ἐντάλματα πληρωμῆς, τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν ἐσόδων καὶ ἐξόδων, καθὼς ἐπίσης καὶ ἅπασαν τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Ἱδρύματος. Ὁ Σεβ. Πρόεδρος ἐνημερώνεται συνεχῶς ὑπὸ τῶν ἐντεταλμένων ὀργάνων καὶ τοῦ Διευθυντοῦ ἐφ' ὅλων τῶν θεμάτων τοῦ Ἱδρύματος καὶ δίδει τὰς δεούσας ὁδηγίας διὰ τὴν ἀρτιωτέραν λειτουργίαν αὐτοῦ.

β. Ὁ Ἀντιπρόεδρος ἀναπληροῖ τὸν Σεβ. Πρόεδρον εἰς τὰς Συνεδριάσεις ἀπόντος ἢ κωλυομένου.

γ. Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τηρεῖ τὰ βιβλία Πρακτικῶν, τὸ Πρωτόκολλον καὶ τοὺς φακέλλους ἀλληλογραφίας, τοὺς φακέλλους τῶν γερόντων καὶ τοῦ προσωπικοῦ, καθὼς καὶ τὸ μητρῷον τῶν οἰκοτρόφων γερόντων.

δ. Ὁ Ταμίας ἔχει τὴν ἐποπτείαν ἐφ' ὅλων τῶν οἰκονομικῶν θεμάτων τοῦ Ἱδρύματος, προσυπογράφει τὰ γραμμάτια εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν, τηρεῖ τὰ διαχειριστικὰ βιβλία καὶ μεριμνᾷ δι' εἰδικῶν εἰσηγήσεων πρὸς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἀπαραιτήτων μέσων πρὸς λειτουργίαν τοῦ Ἱδρύματος. Αἱ προμήθειαι τροφίμων καὶ ὑλικῶν, διὰ τὰς ὁποίας εἶναι ὑπεύθυνος ὁ ταμίας, γίνονται διὰ προσφορῶν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς καλυτέρας τῶν τιμῶν.

ε. Ὁ Διευθυντὴς διευθύνει τὸ Ἵδρυμα συμφώνως πρὸς τὴν Ἱδρυτικὴν Πρᾶξιν καὶ τὸν παρόντα Κανονισμόν, ὡς καὶ τὰς ὁδηγίας καὶ κατευθύνσεις τοῦ Σεβ. Προέδρου καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ εἰσηγεῖται πρὸς αὐτὸ θέματα πρὸς συζήτησιν καὶ ἔγκρισιν.

ς. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Σώματος τῶν Συνδρομητῶν τοῦ Ἱδρύματος καὶ μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τηρεῖ τὰ βιβλία τῶν Συνδρομητῶν, τῶν Δωρεῶν καὶ τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Ἱδρύματος, ἐνημερώνει δὲ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν συνδρομῶν καὶ δωρεῶν πρὸς τὸ Ἵδρυμα.

Ἄρθρον 8

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἱδρύματος ἢ ὁ νόμιμος ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ ἐκπροσωπεῖ τοῦτο ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καὶ πάσης ἄλλης ἀρχῆς, δημοσίας ἢ φυσικοῦ καὶ νομικοῦ προσώπου καὶ ὑπογράφει τὰ πάσης φύσεως ἔγγραφα καὶ συμβάσεις αὐτοῦ.

Ἄρθρον 9

Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι τιμητικόν, αἱ δὲ προσφερόμεναι ὑφ' ἑκάστου ὑπηρεσίαι παρέχονται δωρεάν. Ἡ θητεία αὐτῶν εἶναι τριετὴς καὶ διορίζονται ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μὲ τιμητικὴν διάκρισιν.

Ἄρθρον 10

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ἱδρύματος τηρεῖ τὰ ἑξῆς βιβλία:

α. Βιβλίον Πρωτοκόλλου.

β. Βιβλίον Εἰσαγωγῆς - Ἐξόδου περιθαλπωμένων καὶ ἱστορικοῦ αὐτῶν.

γ. Βιβλίον Κτηματολογίου.

δ. Βιβλίον οἰκοσκευῆς καὶ ἐξοπλισμοῦ ἀξίας.

ε. Βιβλίον Ἀποθήκης τροφίμων κ.λπ.

ς. Βιβλίον Ταμείου καὶ

ζ. Βιβλίον Πρακτικῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἐπίσης χρησιμοποιεῖ τριπλότυπα Γραμμάτια Εἰσπράξεων, τριπλότυπα Ἐντάλματα Πληρωμῶν καὶ ἀντίστοιχες τριπλότυπες ἀποδείξεις. Τὰ βιβλία θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 11

Εἰς τὸν Οἶκον Εὐγηρίας γίνονται δεκτοὶ γέροντες καὶ γραῖαι προερχόμενοι ἐκ τῆς ἡμετέρας Μητροπολιτικῆς Περιφερείας. Οὗτοι περιθάλπονται δωρεάν, οἱ δυνάμενοι ὅμως, προσφέρουν προαιρετικῶς ἀνάλογον χρηματικὸν ποσόν.

Ἡ εἰσαγωγὴ γερόντων εἰς τὸ Ἵδρυμα ὁρίζεται ὡς κάτωθι:

α. Διὰ τὴν εἰσαγωγὴν γερόντων εἰς τὸ ἵδρυμα Ἀγάπης ἀποφασίζει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, μετὰ ἀπὸ αἴτησιν τοῦ ἐνδιαφερουμένου, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ ἰδίου, συνοδεύεται δὲ ὑπὸ τῶν κάτωθι δικαιολογητικῶν:

1. Πιστοποιητικὸν γεννήσεως.

2. Πιστοποιητικὸν ὑγείας, ὅτι δὲν πάσχει ἐξ ἀνιάτου ἢ μεταδοτικῆς καὶ μολυσματικῆς νόσου.

3. Συγκατάθεσις ἑνὸς τῶν πλησιεστέρων συγγενῶν του, κατόπιν ὑπευθύνου δηλώσεως.

4. Σχετικὴ πρότασις τοῦ οἰκείου Ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας.

5. Βιογραφικὸν σημείωμα, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἀναφέρωνται τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητός του.

6. Δήλωσις περὶ τῆς οἰκονομικῆς συνεισφορᾶς του εἰς τὸ Ἵδρυμα.

β. Εἰς τὸ Ἵδρυμα εἰσάγονται γέροντες αὐτοσυντήρητοι, οἱ ὁποῖοι τυγχάνουν ἐγκαταλελειμμένοι καὶ ἀπροστάτευτοι.

γ. Δὲν γίνονται δεκτοὶ κατάκοιτοι καὶ ἀσθενεῖς γέροντες.

δ. Οἱ γέροντες συμμορφοῦνται εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ Ἱδρύματος καὶ εἰς τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀποβλέπει εἰς τὴν βίωσιν καὶ τὴν ἐπίτευξιν τῆς εὐχῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἔχομεν «χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά, καὶ καλὴν ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ Βήματος τοῦ Χριστοῦ».

Οἱ μὴ συμμορφούμενοι πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς τοῦ Ἱδρύματος καὶ δημιουργοῦντες ἀνυπέρβλητα προβλήματα προσαρμογῆς των, ἀποβάλλονται τοῦ Ἱδρύματος, κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ ἔχοντος τὴν εὐθύνην συγγενοῦς αὐτοῦ.

ε. Νοσοκομειακὴ περίθαλψις τῶν ἀσθενούντων ὑπερηλίκων γερόντων θὰ παρέχεται διὰ τῶν δελτίων ἀπορίας τοῦ Ὑπουργείου Ὑγείας, Πρόνοιας καὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων.

ς. Οἱ γέροντες δὲν ἐξέρχονται τοῦ Ἱδρύματος, ἄνευ ἀδείας τοῦ Διευθυντοῦ.

ζ. Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τῆς συμβιώσεως τῶν γερόντων ἀπαγορεύεται ἡ χρῆσις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ συνιστᾶται καὶ ἡ μὴ χρῆσις σιγαρέτων, διὰ λόγους ὑγείας.

Ἄρθρον 12

Περιουσία καὶ πόροι τοῦ Ἱδρύματος εἶναι:

1. Εἰσφοραὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Μονῶν αὐτῆς ὡς καὶ τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου, ἐγγραφόμεναι εἰς τοὺς Προϋπολογισμοὺς αὐτῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων Συμβουλίων καὶ ἐγκρινόμεναι ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

2. Κληρονομίαι, κληροδοσίαι, δωρεαὶ καὶ ἀφιερώματα φιλανθρώπων χριστιανῶν, φυσικῶν ἢ νομικῶν προσώπων ἢ καὶ ἐκ πάσης ἄλλης νομίμου πηγῆς.

3. Συνεισφοραὶ τῶν οἰκοτρόφων γερόντων, οἱ ὁποῖοι προαιρετικῶς συνεισφέρουν εἰς τὸ Ἵδρυμα τὰς συντάξεις ἢ περιουσιακὰ στοιχεῖα αὐτῶν καὶ ἄλλαι προσφοραὶ τῶν συγγενῶν αὐτῶν.

4. Τὰ ἔσοδα καὶ αἱ εἰσπράξεις τοῦ Μητροπολιτικοῦ Παρεκκλησίου τῆς Παναγίας τοῦ Ἀκαθίστου, τὰ ἐπὶ πλέον τῶν ἐξόδων λειτουργίας καὶ συντηρέως αὐτοῦ.

5. Πρόσοδοι ἐξ ἐράνων, λαχειοφόρων ἀγορῶν κ.λπ. ἐνεργουμένων συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις καὶ τοὺς νόμους.

6. Ἔξοδα ἐξ ἀξιοποιήσεως ἢ ἐκποιήσεως κληρονομουμένης περιουσίας τοῦ Ἱδρύματος.

7. Κρατικαὶ ἐπιχορηγήσεις καὶ ἐνισχύσεις Ἱδρυμάτων καὶ φορέων νομικῶν καὶ φυσικῶν προσώπων.

Ἄρθρον 13

Αἱ θέσεις τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος εἶναι, αἱ ὑπὸ τῶν κειμένων διατάξεων, Νόμων καὶ Διαταγμάτων περὶ τῶν ἰδιωτικῶν Οἴκων Εὐγηρίας μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρος προβλεπόμεναι, καὶ κατὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱδρύματος.

Πληροῦνται δὲ ὑπὸ ἐθελοντῶν προσώπων. Τούτου μὴ δυναμένου, προσλαμβάνεται προσωπικὸν ἐπὶ συμβάσει Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ὡρισμένου ἢ ἀορίστου χρόνου, κεκτημένον τὰς ἀναγκαίας γνώσεις καὶ τυπικὰ προσόντα, ἰδίᾳ δὲ ἐμπνεόμενον μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ὑπὸ χριστιανικοῦ πνεύματος ἀγάπης καὶ ἀντιλήψεως πρὸς τοὺς γέροντας καὶ ἔχον εὐσέ-

βειαν βίου καὶ ἀρετήν. Τοῦτο μισθοδοτεῖται ἐκ τοῦ Ταμείου τοῦ Ἱδρύματος, βάσει τῶν ἰσχυουσῶν ἑκάστοτε σχετικῶν συμβάσεων ἐργασίας δι' ἑκάστην ἰδιότητα.

Εἰς τὰς ὑπηρεσίας καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱδρύματος, δύναται νὰ προσφέρουν ἀνιδιοτελῶς ὑπηρεσίαν καὶ ἐργασίαν ἐθελοντικῶς φιλάνθρωποι χριστιανοί, κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 14

Τὸ Σῶμα Συνδρομητῶν.

Διὰ τὴν βοήθειαν καὶ συμπαράστασιν πρὸς τὸ Ἵδρυμα συνιστᾶται Σῶμα Συνδρομητῶν τοῦ Ἱδρύματος, τοῦ ὁποίου τὴν εὐθύνην, ὡς Πρόεδρος αὐτοῦ, ἀναλαμβάνει ἓν μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὁριζόμενον ὑπ' αὐτοῦ. Μέλη τοῦ Σώματος τῶν Συνδρομητῶν τοῦ Ἱδρύματος ἐγγράφονται προαιρετικῶς φιλάνθρωποι εὐσεβεῖς χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι καταβάλλουν μηνιαίαν προαιρετικὴν συνδρομήν. Τὸ Σῶμα Συνδρομητῶν τοῦ Ἱδρύματος συμπαρίσταται ὡς ἀρωγὸς εἰς τὴν ἐξεύρεσιν πόρων διὰ τὰς ἀνάγκας μὲ διαφόρους νομίμους τρόπους, διευθύνεται δὲ ἀπὸ πενταμελῆ Ἐπιτροπὴν μὲ Πρόεδρον τὸ ὁριζόμενον μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἡ Ἐπιτροπὴ κρατεῖ Βιβλίον Συνδρομητῶν καὶ καταθέτει τὰ χρήματα διὰ διπλοτύπου ἀποδείξεως εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 15

Διὰ πράξεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀνακηρύσσονται Μεγάλοι Εὐεργέται οἱ προσφέροντες εἰς τὸ Ἵδρυμα ποσὸν ἄνω τῶν 500.000 δρχ. Εὐεργέται οἱ προσφέροντες ποσὸν ἄνω τῶν 300.000 δρχ. καὶ Δωρηταὶ οἱ προσφέροντες ποσὸν ἄνω τῶν 100.000 δρχ. Ἡ Πρᾶξις ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ Σεβ. Προέδρου, καταγράφεται εἰς τὸ Εἰδικὸν Βιβλίον Πρακτικῶν καὶ ἐπιδίδεται εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον εἰς ἔπαινον καὶ εἰς ἀνάμνησιν. Τὰ ὀνόματα αὐτῶν μνημονεύονται εἰς τὰ Δίπτυχα τοῦ Μητροπολιτικοῦ Παρεκκλησίου τῆς Παναγίας τοῦ Ἀκαθίστου.

Ἄρθρον 16

Τὸ Ἵδρυμα ἑορτάζει τὸ Σάββατον τοῦ Ἀκαθίστου, ὁπότε τελεῖται ἱερὰ Πανήγυρις εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας τοῦ Ἀκαθίστου κατὰ τὴν ὁποίαν τελεῖται καὶ τὸ ἱερὸν Μνημόσυνον τῶν κεκοιμημένων Εὐεργετῶν καὶ Οἰκοτρόφων τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρον 17

Τὸ Ἵδρυμα ἔχει ἰδίαν σφραγίδα σχήματος στρογγύλου, φέρουσαν εἰς τὸ μέσον τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας καὶ κύκλοθεν εἰς δύο κύκλους τὸν τίτλον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τὸν τίτλον τοῦ Ἱδρύματος, ὡς ἀναγράφεται εἰς τὸ ἄρθρον 1.

Ἄρθρον 18

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως τοῦ Ἱδρύματος ἅπασα ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία περιέρχεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου, ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ Νομικοῦ Προσώπου αὐτῆς καὶ διατίθεται διὰ παραμφερεῖς σκοπούς.

Ἄρθρον 19

Πᾶν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ρυθμίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρον 20

Κάλυψις δαπάνης

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προδιορισθῇ.

Ἐν Ἀρναίᾳ, τῇ 30ῇ Αὐγούστου 1995

† Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΑΡΙΘ. ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ 587

Ἔχοντες ὑπόψει:

1) Τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων 1 ἄρθρου 4 καὶ 2 ἄρθρου 29 τοῦ Ν. 590/1977,

2) Τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ΦΕΚ 185/τ. Α/11-9-1970, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 67 τοῦ Ν. 590/77,

3) Τὴν Εὐαγγελικὴν ἐπιταγὴν ὡς καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες τοὺς τὴν φιλανθρωπίαν ἐπιβάλλοντας,

4) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 188/8-8-1995 πρότασιν ἡμῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον,

5) Τὴν ἀπὸ 7-9-95 Ἐγκριτικὴν ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΜΕΝ

Συνιστῶμεν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Ἱερὰν Μητρόπολιν καὶ εἰς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν, Ἐκκλησιαστικὸν

Ἵδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν: «ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ».

Τὸ Ἵδρυμα τοῦτο τελεῖ ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, πάντα δὲ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν διοίκησιν καὶ λειτουργίαν αὐτοῦ καθορίζονται διὰ τοῦ ἑπομένου κανονισμοῦ, ἐγκριθέντος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ παροῦσα νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Περιοδικὸν «Ἐκκλησία».

Ἐν Λεβαδείᾳ τῇ 20-9-1995

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ «ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ»

Ἄρθρον 1

Συνιστᾶται εἰς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν καὶ στεγάζεται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μνασιλάου 1 κτίριον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἵδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ» τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ ὡς ἐξηρτημένη ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τοῦ Ἱδρύματος εἶναι α) ἡ καθημερινὴ σίτισις ἀτόμων ἀναξιοπαθούντων καὶ ἀποδεδειγμένως ἀπόρων ἀνεξαρτήτως ἡλικίας. β) Ἡ ἀποστολὴ φαγητοῦ κατ' οἶκον εἰς ἄτομα ὡς ἀνωτέρω μὴ δυνάμενα νὰ προσέρχωνται προσωπικῶς εἰς τὴν Τράπεζαν λόγῳ ἀσθενείας ἢ γήρατος.

Ἄρθρον 3

Ἡ λειτουργία τοῦ Ἱδρύματος στηρίζεται εἰς τὴν ἐθελοντικὴν προσφορὰν καὶ ἐργασίαν φιλανθρώπων.

Ἄρθρον 4

Τὸ Ἵδρυμα διοικεῖται ὑπὸ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἀποτελουμένου ἐκ τοῦ Προέδρου καὶ δέκα μελῶν τὰ ὁποῖα διορίζονται ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῇ προτάσει τοῦ Μητροπολίτου. Ἡ θητεία τοῦ Συμβουλίου εἶναι τριετής. Κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν μεταξὺ τῶν μελῶν ἐκλέγεται ὁ Ἀντιπρόεδρος, ὁ Ταμίας καὶ ὁ Γραμματεύς.

Ἄρθρον 5

Πόροι τοῦ Ἱδρύματος εἶναι προσφορὲς τῶν Χριστιανῶν, ἐνισχύσεις τῶν Ἱερῶν Ναῶν, Ἱερῶν Μονῶν, Δήμων, Κοινοτήτων, Συλλόγων, διαφόρων φορέων καὶ Κρατικαί. Αἱ τυχὸν ἐλλείψεις καλύπτονται ἀπὸ τὸ Γ.Φ.Τ. τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἄρθρον 6

Ὑπὸ τοῦ Ἱδρύματος τηροῦνται τὰ ἑξῆς βιβλία θεωρημένα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως:

1) Βιβλίον Ταμείου (Ἐσόδων - Ἐξόδων).
2) Βιβλίον παραλαβῆς εἰδῶν τροφίμων.
3) Βιβλίον πρακτικῶν συνεδριάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.
4) Βιβλίον Πρωτοκόλλου.
5) Διπλότυπα Εἰσπράξεων καὶ Πληρωμῶν.

Ἄρθρον 7

Τὸ Ἵδρυμα ἔχει ἰδίαν σφραγίδα κυκλοτερῆ, φέρουσα εἰς τὸ μέσον τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ πέριξ τὰς λέξεις: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ - ΕΠΙΣΚΟΠΕΙΟ ΘΗΒΩΝ - ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΓΑΠΗΣ».

Ἄρθρον 8

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱδρύματος συντάσσει ἐσωτερικὸν Κανονισμὸν Λειτουργίας τούτου ἐγκρινόμενον ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 9

Πᾶν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἐπιλύεται ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρον 10

Εἰς περίπτωσιν διαλύσεως τοῦ Ἱδρύματος ἅπασα ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία αὐτοῦ περιέρχεται εἰς τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ διατίθεται διὰ παρεμφερεῖς σκοπούς.

Ἄρθρον 11

Κάλυψις Δαπάνης

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ὁ ἀνωτέρω Κανονισμός, ἐγκριθεὶς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Περιοδικὸν «Ἐκκλησία».

Ἐν Λεβαδείᾳ τῇ 20ῇ Σεπτεμβρίου 1995

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 553

ΠΡΑΞΙΣ

Περὶ συστάσεως Ἐκκλησιαστικοῦ Ἱδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΣΕΡΡΩΝ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει: α) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 καὶ 29 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», β) τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ὀργανώσεως καὶ

διοικήσεως τῶν 'Εκκλησιαστικῶν Σωμάτων καὶ 'Οργάνων», ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 67 τοῦ Ν. 590/1997, γ) τὰς ἐκ τῶν 'Ιερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τῆς Πολιτείας ἀπορρεούσας ὑποχρεώσεις ἡμῶν πρὸς δημιουργίαν πνευματικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἔργων πρὸς κάλυψιν τῶν σχετικῶν ἀναγκῶν τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος καὶ δ) τὴν ἀπὸ 2-11-1955 'Απόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ.,

ἀποφασίζομεν

τὴν σύστασιν καὶ λειτουργίαν τοῦ Πνευματικοῦ 'Ιδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΣΕΡΡΩΝ».

'Ο τρόπος διοικήσεως καὶ λειτουργίας τοῦ ἐν λόγῳ 'Ιδρύματος θὰ διέπεται ὑπὸ εἰδικοῦ Κανονισμοῦ Λειτουργίας, ἐγκρινομένου παρὰ τῆς 'Ιερᾶς Συνόδου τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος καὶ δημοσιευομένου εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον Αὐτῆς «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» καὶ τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

'Εν Σέρραις τῇ 26ῃ Σεπτεμβρίου 1995

† 'Ο Σερρῶν καὶ Νιγρίτης ΜΑΞΙΜΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΣΥΣΤΑΣΗΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ τοῦ 'Εκκλησιαστικοῦ 'Ιδρύματος μὲ τὴν ἐπωνυμία «'Ενοριακὸ Πνευματικὸ Κέντρο Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σερρῶν» τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης.

"Αρθρο 1

Σύσταση - "Εδρα - Σφραγίδα

'Ιδρύεται στὸν ἐνοριακὸ Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σερρῶν Πνευματικὸ Κέντρο μὲ τὴν ἐπωνυμία «ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΣΕΡΡΩΝ».

'Η ἕδρα του εἶναι ὁ ὁμώνυμος 'Ιερὸς Ναὸς καὶ μάλιστα τὸ νεοανεγερθὲν κτίριο τοῦ 'Ενοριακοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου.

Τὸ Πνευματικὸ Κέντρο ἔχει δική του σφραγίδα, ἡ ὁποία φέρει κυκλικὰ τὶς λέξεις «ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΣΕΡΡΩΝ», σὲ δεύτερο κύκλο τὸν τίτλο τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως καὶ στὸ κέντρο σταυρό.

"Αρθρο 2

Σκοποὶ τοῦ 'Ενοριακοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου

Σκοποὶ τοῦ 'Ενοριακοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου εἶναι:

1. 'Η κατανόηση ἀπὸ τοὺς ἐνορίτες καὶ μάλιστα τοὺς νέους, τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀνθρώπου στὴν κοινωνία καὶ ἡ γνώση καὶ βίωση τῆς ὀρθοδόξου πολιτιστικῆς παραδόσεως.
2. 'Η ὑποβοήθηση τῆς οἰκογενείας μὲ κάθε πρόσφορο μέσο στὴν ἀγωγὴ τῶν παιδιῶν.
3. 'Η παρότρυνση μελέτης πνευματικῶν - μορφωτικῶν βιβλίων.
4. 'Η ψυχαγωγία τῶν νέων καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἐνοριτῶν.
5. 'Η προσφορὰ ἀγάπης καὶ στοργῆς μέσα ἀπὸ ἐκκλησιαστικὲς ἐκδηλώσεις.

"Αρθρο 3

Μέσα γιά τὴν ἐπίτευξη τῶν σκοπῶν

Οἱ παραπάνω σκοποὶ θὰ ἐπιτευχθοῦν:

1. Μὲ τὴ διοργάνωση ὁμιλιῶν, διαλέξεων.
2. Μὲ τὴ διοργάνωση ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων.
3. Μὲ τὴ λειτουργία κατηχητικοῦ σχολείου - ἐντευκτηρίου.
4. Μὲ τὴ λειτουργία Βιβλιοθήκης.
5. Μὲ τὴ διδασκαλία ἐθνικῶν - παραδοσιακῶν χορῶν.
6. Μὲ τὴ διοργάνωση τμημάτων καλλιτεχνικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν δραστηριοτήτων.
7. Μὲ Φροντιστηριακὰ μαθήματα - 'Ενισχυτικὴ διδασκαλία τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης.

"Αρθρο 4

Κεντρικὴ 'Οργάνωση - Διοίκηση

Τὸ 'Ενοριακὸ Πνευματικὸ Κέντρο ὑπόκειται στὴν πνευματικὴ καὶ διοικητικὴ ἐποπτεία τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης καὶ διοικεῖται ἀπὸ ἑπταμελὲς Συμβούλιο, ποὺ ἀπαρτίζεται ἀπό:

α) "Ενα ἐφημέριο ὡς Πρόεδρο, β) "Ενα μέλος τοῦ ἑκάστοτε 'Εκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου καὶ γ) πέντε λαϊκοὺς ἄνδρες ἢ γυναῖκες ποὺ προτείνονται ἀπὸ τὸν πρόεδρο καὶ διορίζονται ἀπὸ τὸ Μητροπολιτικὸ Συμβούλιο τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης.

Στὴν πρώτη συνεδρίαση τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ 'Ιδρύματος ἐκλέγει μὲ ψηφοφορία τὸν 'Αντιπρόεδρο, τὸ Γραμματέα καὶ τὸν Ταμία καὶ ἀναφέρει τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκλογῆς στὴν 'Ιερὰ Μητρόπολη.

'Ο Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ 'Ιδρύματος ἐκπροσωπεῖ αὐτὸ ἐνώπιον κάθε Διοικητικῆς, Δικαστικῆς καὶ 'Εκκλησιαστικῆς 'Αρχῆς. "Οταν κωλύεται ὁ πρόεδρος τὸν ἀναπληροῖ ὁ 'Αντιπρόεδρος. "Οταν παρίσταται ἀνάγκη ὅρκου, ὁ Πρόεδρος μπορεῖ νά ἐξουσιοδοτεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

'Ο Γραμματέας τηρεῖ ἀρχεῖο, βιβλίο πράξεων, πρωτόκολλο ἀλληλογραφίας καὶ ὑπογράφει τὴν ἀλληλογραφία καὶ τὰ ἐντάλματα πληρωμῶν.

'Ο Ταμίας τηρεῖ βιβλίο ταμείου, φάκελλο ἀποδείξεων καὶ ἐνταλμάτων.

'Η θητεία τῶν μελῶν ὁρίζεται τριετὴς μὲ δικαίωμα ἐπαναδιορισμοῦ.

Οἱ ἀπαρτίζοντες τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίες τους ἀμισθί.

Ἄρθρο 5

Ἁρμοδιότητες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

1. Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο ἐπιλαμβάνεται κάθε ὑποθέσεως ποὺ ἀφορᾶ στὴ συμπληρωματικὴ ἀνέγερση κτιριακῶν ἐγκαταστάσεων, τὴν ὀργάνωση καὶ λειτουργία τοῦ Ἱδρύματος καθὼς καὶ τὴ διαχείριση τῆς περιουσίας του.

2. Καταρτίζει τὸν ἐτήσιο προϋπολογισμὸ καὶ ἀπολογισμό, ὁ ὁποῖος ἐγκρίνεται ἀπὸ τὸ Μητροπολιτικὸ Συμβούλιο.

3. Οἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφία. Σὲ περίπτωση ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου.

4. Ἀποφασίζει γιὰ κάθε ἄλλο θέμα γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν γίνεται λόγος στὸν παρόντα κανονισμό.

Ἄρθρο 6

Τηρούμενα βιβλία

Τὸ Πνευματικὸ Κέντρο διατηρεῖ τὰ ἑξῆς βιβλία:

α) Βιβλίο κτηματολογίου, β) Πρωτοκόλλου, γ) Πράξεων, δ) Ταμείου καὶ ε) Διπλότυπα εἰσπράξεων καὶ πληρωμῶν, θεωρημένα ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη.

Ἄρθρο 7

Πόροι τοῦ Ἱδρύματος

Πόροι τοῦ Ἱδρύματος θὰ εἶναι:

α) Ἐτήσια ἐπιχορήγηση τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σερρῶν.

β) Χρηματικὰ ποσὰ προερχόμενα ἀπὸ περιφορὰ δίσκου στὸν Ἱερὸ Ναὸ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Σερρῶν.

γ) Ἐπιχορηγήσεις τοῦ Δημοσίου ἢ κάθε ἄλλου Ὀργανισμοῦ.

δ) Δωρεὲς καὶ κληρονομίες ὑπὲρ τοῦ Ἱδρύματος.

ε) Ἔσοδα καὶ εἰσπράξεις ἀπὸ λαχειοφόρες ἀγορὲς ἢ ἄλλες πρόσφορες ἐκδηλώσεις.

στ) Κάθε ἄλλο ἔσοδο ποὺ δὲν προβλέπεται παραπάνω.

Ἄρθρο 8

Διάθεση τῶν πόρων

Οἱ πόροι τοῦ Ἱδρύματος θὰ διατίθενται:

α) Γιὰ τὸν ἐξοπλισμὸ τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου.

β) Γιὰ τὴν προμήθεια βιβλίων καὶ διοργάνωση ἑορτῶν καὶ λοιπῶν ἐκδηλώσεων.

γ) Γιὰ τὴν ἐπίτευξη κάθε ἄλλου κοινωφελοῦς, πνευματικοῦ καὶ πολιτιστικοῦ ἔργου ποὺ εἶναι σύμφωνο μὲ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἱδρύματος.

Ἄρθρο 9

Μεγάλοι Εὐεργέτες - Εὐεργέτες - Δωρητές

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ Ἱδρύματος δύναται νὰ ἀνακηρύξει Μεγάλους Εὐεργέτες, Εὐεργέτες καὶ Δωρητὲς εἴτε ἐν ζωῇ, εἴτε μετὰ θάνατον.

Ἄρθρο 10

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς δύναται νὰ τροποποιηθεῖ μὲ ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἔγκριση τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

Ἄρθρο 11

Ἰσχὺς τοῦ Κανονισμοῦ

Ὁ παρὼν κανονισμὸς ἰσχύει ἀπὸ τὴ δημοσίευσή του στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ στὸ Περιοδικὸ «Ἐκκλησία».

Ἄρθρο 12

Κάλυψη δαπάνης

Ἀπὸ τὶς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ προκαλεῖται δαπάνη σὲ βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθεῖ.

Ἐν Σέρραις τῇ 26ῃ Σεπτεμβρίου 1995

† Ὁ Σερρῶν καὶ Νιγρίτης ΜΑΞΙΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΖΙΧΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΥΡΟΚΟΠΙΟΥ
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἐν ἔτει χιλιοστῷ ἐννεακοσιοστῷ ἐνενηκοστῷ πέμπτῳ· διὰ πρεσβειῶν τῆς προστάτιδος τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, προβαίνομεν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν, τὴν διοίκησιν, τὸν πνευματικὸν βίον καὶ τὴν ἐν γένει λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας, τὰς μοναχικὰς παραδόσεις τῆς καθ' ἡμᾶς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

Ἄρθρον 1

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ὑπαγομένη εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, εἶναι γυναικεία καὶ κοινοβιακὴ συμφώνως

πρὸς τοὺς ἱεροὺς καὶ μοναχικοὺς Κανόνας καὶ τὴν γνησίαν Μοναχικὴν Παράδοσιν. Εἶναι δὲ ἐκ τοῦ Νόμου Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου.

Ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θεωρεῖται ὑφισταμένη καὶ λειτουργοῦσα καὶ ἂν ἀκόμη ἀπομείνη ἐν αὐτῇ μία μόνον ἀδελφή, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας συγκεντροῦνται ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι καὶ τὰ καθήκοντα, ὡς ἀναγράφονται ἐν τῷ παρόντι.

Ἄρθρον 2

Σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι ἡ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς ἐπιδίωξης τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς ἐν Χριστῷ τελειώσεως αὐτῶν μέσῳ τῆς ἀκριβοῦς μοναχικῆς πολιτείας, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα καὶ τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς θείας βιοτῆς τῶν ἁγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἄρθρον 3

Ὁ ἐπίσκοπος, τὸ ὁρατὸν σημεῖον τῆς ὀργανικῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Ἀδελφότης ὀφείλει νὰ ἀποδίδῃ τὴν πρὸς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ ἁρμόζουσαν τιμὴν καὶ τὸν προσήκοντα σεβασμόν, ἔχει συμφώνως τοῖς ἱεροῖς κανόσι καὶ τῷ καταστατικῷ χάρτῃ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰς κάτωθι δικαιοδοσίας:

α) Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συμφώνως τῇ κανονικῇ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τάξει.

β) Κυροῖ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐγκαθιδρύει δι' εἰδικῆς τελετῆς τὴν ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος ἀναδειχθεῖσαν Ἡγουμένην.

γ) Κυροῖ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἑκάστοτε ἐκλεγομένων Ἡγουμενοσυμβούλων.

δ) Ἐγκρίνει τὴν χειροθεσίαν καὶ τὴν κουρὰν τῶν ὡρίμων πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν.

ε) Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 4

Περὶ Διοικήσεως

Ὄργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α) Ἡ Ἡγουμένη.

β) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

γ) Ἡ σύναξις τῆς ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 5

Ι. Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσίες Ἡγουμένης

α) Τῆς Ἡγουμένης «εἰς τύπον καὶ τόπον Ἰησοῦ Χριστοῦ» ἱσταμένης ἐν τῇ Ἀδελφότητι, ὀφείλεται αὐτῇ ἡ κατὰ Θεὸν ὑπακοὴ πασῶν τῶν ἀδελφῶν.

β) Ὡς πνευματικὴ μήτηρ τῆς Ἀδελφότητος ἀσκεῖ ὑπεύθυνον πνευματικὴν ἐπιστασίαν ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν, ἐπιμελουμένη καὶ διακονοῦσα, ἐν ἐπιγνώσει τῶν ἑαυτῆς καθηκόντων καὶ φόβῳ Θεοῦ, ἐν ἀγάπῃ καὶ ταπεινοφροσύνῃ, διακρίσει, μακροθυμίᾳ, πραότητι καὶ εὐσπλαγχνίᾳ, εἰς τὰ τῆς πνευματικῆς καταρτίσεως, προκοπῆς καὶ σωτηρίας μιᾶς ἑκάστης ἐκ τῶν ἀδελφῶν.

γ) Ἀποσκοποῦσα εἰς τὴν εὐταξίαν καὶ ἰσορροπίαν τοῦ κοινοβίου κατανέμει ἐν δικαιοσύνῃ τὰ διακονήματα εἰς ἑκάστην ἀδελφήν.

δ) Παρακολουθεῖ τὴν τήρησιν τῶν τυπικῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κατὰ καιροὺς τιθεμένου προγράμματος ἀκολουθιῶν καὶ ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ε) Ὁ χρόνος ἐνάρξεως, λήξεως τῶν ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας, συντομεύσεως ἢ ἐπεκτάσεως αὐτῶν, καθορισμὸς ἀγρυπνιῶν κ.λπ. ὅλα αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἡγουμένης ἥτις ὀφείλει νὰ οἰκονομῇ τὸ λατρευτικὸν πρόγραμμα ἀποβλέπουσα καὶ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

στ) Ἐλέγχει τὸ Ταμεῖον, τὴν Γραμματεῖαν καὶ τὴν Διαχείρισιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ζ) Προΐσταται τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος.

η) Συγκαλεῖ, ὁσάκις ἂν κρίνῃ, τὴν Ἀδελφότητα εἰς Σύναξιν πνευματικῆς οἰκοδομῆς.

θ) Ὁρίζει τὸν κανόνα ἑκάστης ἀδελφῆς καὶ καθορίζει τὰ πρὸς ἀνάγνωσιν Ἱερὰ Βιβλία.

ι) Προτείνει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν δοκίμων, τὴν προαγωγὴν αὐτῶν εἰς ρασοφόρους καὶ τὴν κουρὰν τῶν ὡρίμων πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν.

ια) Παρέχει εἰς τὰς ἀδελφὰς ἄδειαν ἐξόδου ἐκ τῆς Μονῆς ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχῃ εὔλογος αἰτία.

ιβ) Ὑπογράφει πᾶν ἔγγραφον ἐξερχόμενον ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς καὶ τὰ διπλότυπα εἰσπράξεως καὶ πληρωμῶν. Ἡ Ἡγουμένη δεσμεύει τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον παντὸς τρίτου διὰ τῆς ὑπογραφῆς της, τιθεμένης ἄνωθεν τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ιγ) Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, Διοικητικῆς, Δημοτικῆς καὶ Κοινοτικῆς Ἀρχῆς, παντὸς Δικαστηρίου, Ὀργανισμοῦ, (ΟΤΕ, ΔΕΗ, ΙΚΑ κ.λπ.), Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου καὶ παντὸς ἐν γένει τρίτου.

ιδ) Δύναται νὰ ἔχει συμβουλευτικὸν σῶμα, τὴν Γεροντίαν (6 ἀρχαιότεραι ἀδελφαί).

ιε) Δι' εἰδικὴν ὑπόθεσιν ἢ κατηγορίαν ὑποθέσεων δύναται, ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς Ἀδελφότητος εἰς ἕτερον μέλος αὐτῆς ἢ καὶ νὰ προσλάβῃ εἰδικὸν νομικὸν σύμβουλον.

ιστ) Μνημονεύεται εἰς ἁπάσας τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας τῆς Μονῆς κατὰ τὸν κεκανονισμένον τρόπον.

ιζ) Εἰς περίπτωσιν ἀπουσίας τῆς Ἡγουμένης ἤ ἀσθενείας ἀναπληροῦται αὕτη ὑφ' ἑνὸς τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἤ ἑτέρας ἀδελφῆς, ὁριζομένων ρητῶς, ἐν μακροχρονίῳ δὲ κωλύματι ἐγγράφως, ὑπὸ τῆς ἰδίας τῆς Ἡγουμένης. Ἡ ἀναπληροῦσα τὴν Ἡγουμένην ἐνεργεῖ ἀντ' αὐτῆς μόνον ἐπὶ τρεχούσης φύσεως ἤ κατεπειγόντων θεμάτων καὶ προεδρεύει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, περιορίζεται δὲ ἐν γένει ἐντὸς τῶν πλαισίων τὰ ὁποῖα καθορίζει ἡ ἀπουσιάζουσα Ἡγουμένη.

ιη) Ἡ διαχείρισις τῶν ἀγροκτημάτων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, γίνεται μὲ τὴν δέουσαν προσοχὴν καὶ μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι πρόκειται περὶ ἱερῶν κτημάτων ἀνηκόντων εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἁγίαν.

ιθ) Ἀγροκτήματα τῆς Μονῆς συνεχόμενα αὐτῇ, ἀποτελοῦντα προστατευτικὴν ζώνην πέριξ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, οὐδέποτε πωλοῦνται, οἱαδήποτε μεγάλη οἰκονομικὴ ἀνάγκη καὶ ἂν ὑπάρξῃ. Παραμένουν ἐσαεὶ εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν νομὴν καὶ κυριότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

κ) Οἰκήματα δωρούμενα εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν καθίστανται μετόχια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ τοῦ ἐπιχωρίου ἀρχιερέως.

II. Ἐκλογὴ Ἡγουμένης

α) Ἡ Ἡγουμένη καθίσταται δι' ἐκλογῆς, ἐὰν ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἔχει ἐγκαταβιούσας τουλάχιστον πέντε (5) ἀδελφάς, ἄλλως διορίζεται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου κατὰ τὰ ὁριζόμενα ὑπὸ τοῦ Νόμου 590/1977, ἄρθρον 39, παράγραφος 5 καὶ ὁ διορισμὸς ἰσχύει ἐφ' ὅσον εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐγκαταβιοῦν ὀλιγότεραι τῶν πέντε (5) ἀδελφῶν. Συμπληρουμένου τοῦ ἀριθμοῦ πέντε (5), συμπεριλαμβανομένου καὶ τῆς διορισμένης Ἡγουμένης, γίνεται ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἡγουμένης κατὰ τὰ ὁριζόμενα εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν. Ἡ δι' ἐκλογῆς ἀναδειχθεῖσα Ἡγουμένη εἶναι ἰσόβιος, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαταβιουσῶν ἀδελφῶν μειωθῇ κάτω τῶν πέντε (5).

β) Μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης, ὡς τοποτηρήτρια ἀναλαμβάνει ἀμέσως καὶ αὐτοδικαίως ἡ ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα τῆς κουρᾶς ἀδελφή, ἥτις δύναται νὰ βοηθῆται ἔκ τινος τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων.

γ) Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται τὸ ἀργότερον εἴκοσιν (20) ἡμέρας μετὰ τὴν κένωσιν τῆς θέσεως, καὶ προαναγγέλεται ἓξ ἡμέρας ἐνωρίτερον.

δ) Τῆς ἐκλογῆς προηγεῖται τριήμερος νηστεία.

ε) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπασαι αἱ ἔχουσαι μοναχικὴν κουρὰν ἀδελφαὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὡς καὶ αἱ ρασοφόροι.

στ) Ἡγουμένη ἐκλέγεται ἡ λαβοῦσα τὰς περισσοτέρας ψήφους. Ἐὰν ἐκλεγῇ ρασοφόρος, ὑποχρεοῦται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ πρὸ τῆς ἐνθρονίσεως αὐτῆς νὰ καρῇ εἰς Μεγαλόσχημον.

ζ) Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ἐκλέγεται ἡ ἀρχαιοτέρα.

η) Διὰ τὴν θέσιν τῆς Ἡγουμένης ἐκλέγεται πρόσωπον διακρινόμενον διὰ τὴν βαθεῖαν εὐσέβειάν του, τὴν προσήλωσίν του εἰς τοὺς μοναχικοὺς κανόνας, τὸ γνήσιον ὀρθόδοξον καὶ ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, τάς τε πνευματικὰς καὶ ἀσκητικὰς ἐμπειρίας, τὰς διοικητικὰς αὐτοῦ ἱκανότητας καὶ ἰδίᾳ τὸ χάρισμα τοῦ καθοδηγεῖν ψυχάς.

θ) Τὰ τῆς προετοιμασίας καὶ διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν, ἐκτελεῖ ἡ ἐφορευτικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν τριῶν πρώτων κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μοναχολογίου ἀδελφῶν.

ι) Ἡ ἐκλογὴ διενεργεῖται μετὰ τὸ πέρας εἰδικῆς πρὸς τοῦτο τελεσθείσης θείας λειτουργίας ἐν τῷ Ναῷ.

ια) Ἑκάστη ψηφοφόρος ἀδελφὴ λαμβάνει ἐσφραγισμένον ψηφοδέλτιον, εἰς ὃ δέον ὅπως ἀναγράφῃ ἓν μόνον ἐκ τῶν ἐκλογίμων ὄνομα, καὶ τὸ ρίπτει ἐντὸς ἐσφραγισμένης ψηφοδόχου. Ἔπειτα ὑπογράφει εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καταρτισθέντα κατάλογον τῶν ἐκλογέων.

ιβ) Μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας ἀποσφραγίζεται ἡ ψηφοδόχος καὶ καταμετροῦνται αἱ ψῆφοι ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος. Ἐὰν ἀναγράφονται περισσότερα τοῦ ἑνὸς ὀνόματα, τὸ ψηφοδέλτιον εἶναι ἄκυρον. Ἐὰν ἀκυρωθῇ ἡ ἐκλογή, διεξάγεται εὐθὺς νέα ψηφοφορία.

ιγ) Περατωθείσης τῆς ἐκλογῆς συντάσσεται πρακτικόν, ὅπερ ὑπογράφεται παρὰ πάντων τῶν ψηφισασῶν ἀδελφῶν καὶ ὑποβάλλεται ἐντὸς τριημέρου εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην.

ιδ) Τῆς ἐκλογῆς ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριος δέησις ἐν τῷ καθολικῷ μετὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐκλεγεῖσα Ἡγουμένη ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων αὐτῆς.

III. Χηρεία θέσεως Ἡγουμένης

Ἡ θέσις τῆς Ἡγουμένης χηρεύει:

α) Ἕνεκα θανάτου.

β) Ἕνεκα παραιτήσεως, ἡ ὁποία γίνεται δεκτὴ διὰ πλειοψηφίας τῶν 4/5 τῆς Ἀδελφότητος.

γ) Ἕνεκα παύσεως, ἤτοι: Ἐὰν συμβῇ ποτε ἡ Ἡγουμένη νὰ παραχαράττῃ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ μοναχικοῦ βίου ἤ νὰ ἀθετῇ τινας ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ, δὲν θὰ ἐξανίστανται πᾶσαι αἱ ἀδελφαί, ἀλλὰ αἱ πρεσβύτεροι τῇ τάξει θὰ ὑπενθυμίζουν εἰς αὐτὴν ἠπίως καὶ μετὰ τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ τὸ σφάλμα της καὶ θὰ ὑποβοηθοῦν αὐτὴν εἰς διόρθωσιν οὐχὶ ἅπαξ ἀλλὰ πολλάκις. Καὶ μόνον ἐὰν τελικῶς ἐμμένῃ εἰς τὸ σφάλμα, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος καὶ συγκαλεῖ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφό-

τητος. Ἡ Σύναξις συγκαλεῖται καὶ ἐν περιπτώσει ἀνεπαρκείας τῆς Ἡγουμένης εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν καθηκόντων της ἕνεκεν βαρείας ἀσθενείας προκαλούσης ἀνικανότητα, ἢ οἱουδήποτε ἄλλου σοβαροῦ λόγου.

Ἄρθρον 6

I. Συγκρότησις Ἡγουμενοσυμβουλίου

α) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον εἶναι τριμελὲς μετὰ τῆς Ἡγουμένης ὅταν ἡ ἀδελφότης ἀριθμοῖ μέχρι εἴκοσι πέντε (25) ἀδελφάς, πενταμελὲς πέραν τοῦ ἀριθμοῦ τούτου.

β) Τὰ μέλη ἐκλέγονται ἀνὰ 5ετίαν καὶ εἶναι ἐπανεκλέξιμα.

γ) Ἐκλόγιμα εἶναι ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος. Δέον νὰ χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν καὶ συνέπειαν τῆς μοναχικῆς ζωῆς, τὸ ταπεινὸν φρόνημα, τὸ ὀρθόδοξο ἦθος, τὴν διοικητικὴν ἱκανότητα καὶ τὸ πνεῦμα συνεργασίας.

δ) Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Ἐπὶ ἰσοψηφίας ἢ δικαιολογημένης ἀπουσίας μέλους τινός, βαρύνει ἡ γνώμη τῆς Ἡγουμένης.

ε) Εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ ὅταν παρίστανται τὰ δύο μέλη αὐτοῦ ἐπὶ τριῶν καὶ τὰ τρία ἐπὶ πέντε.

στ) Συνεδριάζει τακτικῶς μὲν ἅπαξ τοῦ μηνός, ἐκτάκτως δὲ ὁσάκις ἤθελε κληθῆ ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης ἢ αἰτήσωσι τὴν σύγκλησίν του δύο ἐκ τῶν τριῶν μελῶν αὐτοῦ.

ζ) Ἡ ἀντικατάστασις μέλους λόγῳ θανάτου ἢ δι' οἱονδήποτε ἄλλον λόγον γίνεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος.

η) Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου διεξάγεται καθ' ὃν τρόπον καὶ τῆς Ἡγουμένης. Ἡ ἔγκρισις τοῦ Μητροπολίτου, εἰς ὃν ἐντὸς πέντε (5) ἡμερῶν ἀνακοινοῦνται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκλογῆς, παρέχεται γραπτῶς (βλέπ. παράγρ. II).

θ) Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον διαχειρίζεται τὴν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεὰς ἢ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγορὰς καὶ πωλήσεις ἀκινήτων οἱασδήποτε ἀξίας, ἀποφασίζει διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων καὶ ἐν γένει φροντίζει διὰ πᾶν ἕτερον θέμα μὴ ρητῶς ἀναφερόμενον ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ, τηροῦν τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους καὶ τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

ι) Ἀποφασίζει περὶ προσλήψεως δοκίμων, προαγωγῆς αὐτῶν εἰς ρασοφόρους ὡς καὶ κουρᾶς ἀδελφῶν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ ἐν ἄρθρῳ πέντε (5) διαλαμβανόμενα.

ια) Συντάσσει τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν καὶ ὑποβάλλει αὐτοὺς εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην.

ιβ) Ἐκλέγει ἓν μέλος αὐτοῦ ὡς Ταμίαν (οἰκονόμον) καὶ ἕτερον ὡς Γραμματέα.

ιγ) Ἀποφαίνεται περὶ μεταβολῆς τῶν μὴ θεμελιωδῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

II. Ἐκλογὴ Ἡγουμενοσυμβουλίου

α) Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ λῆξις τῆς θητείας τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου συμπέσῃ μὲ τὴν χηρείαν τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης, τότε παρατείνεται ἡ θητεία του μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέας Ἡγουμένης.

β) Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται ἐντὸς τῆς τελευταίας ἑβδομάδος πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας του.

γ) Τὰ τῆς διεξαγωγῆς ρυθμίζει Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἐκ τῆς Ἡγουμένης καὶ δύο ἀδελφῶν, τῆς ἀρχαιοτέρας καὶ τῆς νεοτέρας τῇ τάξει ἥτις καὶ τελεῖ χρέη γραμματέως τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς.

δ) Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπασαι αἱ ἐγγεγραμμέναι εἰς τὸ μοναχολόγιον ἀδελφαί.

ε) Ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς συνταχθέντος ψηφοδελτίου, ἀναγράφοντος τὰ ὀνόματα τῶν ὑποψηφίων, σημειοῦνται δύο (2) σταυροὶ ἐπὶ τριμελοῦς Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τέσσαρες (4) σταυροὶ ἐπὶ πενταμελοῦς. Ἐὰν τεθοῦν περισσότεροι σταυροὶ τὸ ψηφοδέλτιον εἶναι ἄκυρον.

στ) Ἐπὶ πάσης ἰσοψηφίας προκρίνεται ἡ ἀρχαιοτέρα τῇ τάξει ἀδελφή.

ζ) Αἱ δύο πρῶται ἐπιλαχοῦσαι ὁρίζονται ὡς ἀναπληρωματικὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ μὲ τὴν αὐτὴν διάρκειαν θητείας.

η) Καθήκοντα ἀναλαμβάνουν μετὰ τὴ λῆξιν τῆς θητείας τοῦ προηγουμένου Ἡγουμενοσυμβουλίου.

III. Καθήκοντα Γραμματέως

α) Ἡ Γραμματεὺς διεξάγει τὴν πάσης φύσεως ἀλληλογραφίαν τῇ ὑποδείξει καὶ συνεργασίᾳ τῆς Ἡγουμένης. Συντάσσει τὰ πρακτικὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητας.

β) Τηρεῖ τὰ βιβλία:

1. Εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων (Πρωτόκολλον).
2. Πρακτικῶν Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ Πρακτικῶν Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.
3. Ὑλικοῦ (κινητῆς περιουσίας).
4. Μοναχολογίου.
5. Βιβλίου ἐγγραφῆς Δοκίμων.
6. Κτηματολογίου.
7. Καταλόγου τῶν Ἁγίων Λειψάνων, Κειμηλίων καὶ πολυτίμων Ἀντικειμένων.
8. Βιβλίου Βιβλιοθήκης.

γ) Φυλάσσει τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τὴν σφραγίδα αὐτῆς.

IV. Καθήκοντα Οἰκονόμου

α) Ἡ Οἰκονόμος σὲ συνεργασίᾳ πάντοτε μετὰ τῆς Ἡγουμένης, μεριμνᾷ διὰ τὴν προμήθειαν καὶ συντήρησιν τῶν τροφίμων καὶ ὅλων τῶν χρειωδῶν πραγμάτων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀποφεύγων τὰ ἄκρα τῆς ἐλλείψεως καὶ τῆς ὑπερβολῆς.

β) Ἡ Οἰκονόμος, ἐκτὸς τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον, κρατεῖ τὰ κλειδιὰ τῶν ἀποθη-

κῶν καὶ χορηγεῖ τὰ ἀναγκαιοῦντα εἰς τὴν μαγείρισσα καὶ τὴν κουζίναν.

γ) Λαμβάνει φροντίδα διὰ τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν καὶ εἰσηγεῖται σχετικῶς εἰς τὴν Ἡγουμένην καὶ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

δ) Διενεργεῖ τὰς εἰσπράξεις καὶ πληρωμάς, μετὰ ἀπὸ σχετικὴν ἐντολὴν τῆς Ἡγουμένης, διὰ διπλοτύπων ἀποδείξεων ἠριθμημένων καὶ ὑπογραφομένων ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης καὶ τῆς ἰδίας.

ε) Ἡ Οἰκονόμος οὐδὲν ἐνεργεῖ ἄνευ ἐντολῆς τῆς Ἡγουμένης καὶ ὑποχρεοῦται νὰ εἶναι ἕτοιμη πάντοτε ν' ἀποδώση λόγον περὶ τῆς οἰκονομίας αὐτῆς.

στ) Κρατεῖ καὶ ἐνημερώνει κατὰ τὴν τάξιν τὰ κάτωθι βιβλία:

1. Βιβλίον Ταμείου.
2. Καθολικὸν Ἐσόδων καὶ Ἐξόδων.
3. Διπλότυπα εἰσπράξεων, ἐντάλματα πληρωμῶν καὶ πρακτικῶν καταμετρήσεων.
4. Βιβλίον Δωρεῶν.

V. Κένωσις θέσεως Ἡγουμενοσυμβουλίου

α) Ἕνεκα θανάτου, παραιτήσεως ἢ παύσεως.

β) Παῦσις λόγῳ ἀπουσίας ἐκ τριῶν συνεχῶν συνάξεων.

Ἡ παῦσις ἢ ἡ ἀποδοχὴ τῆς παραιτήσεως κρίνονται ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος τῇ ἐγκρίσει κατὰ πλειοψηφίαν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 7

Τηρούμενα βιβλία

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τηροῦνται τὰ ἑξῆς ἐπίσημα βιβλία:

1) Βιβλίον Πρακτικῶν Ἡγουμενοσυμβουλίου.
2) Πρωτόκολλον.
3) Μοναχολόγιον.
4) Κτηματολόγιον.
5) Βιβλίον Ταμείου.
6) Καθολικόν.

Ἄρθρον 8

Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

1) Τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος συγκροτοῦν ἅπασαι αἱ ἐγγεγραμμέναι εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀδελφαὶ (πλὴν τῶν δοκίμων). Κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, δύνανται νὰ μετέχουν καὶ αἱ δόκιμαι εἰς ὡρισμένας συνάξεις ἄνευ ψήφου.

2) Συγκαλεῖται ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης μετ' ἀπόφασιν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου:

α) Εἰς περίπτωσιν ἐκτάκτου καὶ λίαν σοβαροῦ θέματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προκειμένου νὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη τῆς Ἀδελφότητος ἢ πρὸς ἐνημέρωσιν αὐτῆς.

β) Πρὸς ἐκλογὴν τῆς Ἡγουμένης, καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

γ) Διὰ τὴν τροποποίησιν τῶν μὴ βασικῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

δ) Πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὸ ἀνατιθέμενον εἰς ἑκάστην ἀδελφὴν διακόνημα.

Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν.

Ἐὰν κρίνεται ἀπαραίτητον ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης τηροῦνται πρακτικά.

Εὑρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 2/3 τῶν μελῶν αὐτῆς ἢ τουλάχιστον τοῦ ἡμίσεος σὺν μιᾶς αὐτῶν.

Ἄρθρον 9

Τάξις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

α) Κέντρον τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Μοναχῆς εἶναι ὁ Ναός. Ἑκάστη ἀδελφὴ ὀφείλει πρωτίστως —ἐκτὸς μόνον περιπτώσεως ἀσθενείας— νὰ συμμετέχῃ εἰς πάσας τὰς ἀκολουθίας καὶ νὰ φροντίζῃ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν νὰ κατανοῇ τὰ νοήματα τῶν ψαλλομένων καὶ ἀναγιγνωσκομένων, διότι οὕτω θὰ δυνηθῇ διὰ τῆς πολυχρονίου ἐντρυφήσεώς της εἰς αὐτά, νὰ ἀποκτήσῃ νοῦν Χριστοῦ. Ὁ Ναὸς εἶναι διὰ τὴν ἀδελφὴν Πύλη τοῦ Οὐρανοῦ διὰ τῆς ὁποίας ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν θριαμβεύουσαν ἐν Οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν.

β) Κλῖμα ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐν γένει λατρευτικὴν ζωὴν καὶ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς ἀποτελεῖ ἡ σιωπὴ καὶ ἡ ἐν τῇ Μονῇ ἐπικράτησις ἀτμοσφαίρας πλήρους ἡσυχίας καὶ ἠρεμίας.

γ) Ἡ ἡμερονύκτιος Ἀκολουθία καὶ τὸ ὅλον λειτουργικὸν πρόγραμμα τελεῖται κατὰ τὴν τάξιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς μοναστικῆς παραδόσεως.

δ) Εἰς πάσας τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας αἱ μοναχαὶ φέρουν, ἐν εὐπρεπεῖ καταστάσει, πλήρη τὴν μοναχικὴν αὐτῶν ἐνδυμασίαν, συμφώνως πρὸς τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τῆς μοναχικῆς παραδόσεως.

ε) Ἡ Ἡγουμένη καθορίζει τὰς ἡμερομηνίας πρὸς τέλεσιν Παννυχίδων.

στ) Ἱερὸς χῶρος πλὴν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ θεωρεῖται καὶ ὁ χῶρος τῆς Τραπέζης δεδομένου ὅτι πάντα τὰ τῆς μοναχῆς ἀποβλέπουν εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν τελείωσίν της. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν αἱ ἀδελφαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ τρώγουν ἐν σιωπῇ, παρακολουθοῦσαι τὴν ἀνάγνωσιν, ἥτις καθορίζεται ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης καὶ εἶναι ἐπιβεβλημένη. Ἅπασαι δὲ αἱ ἀδελφαί, ἐκτὸς τῶν ἐχουσῶν εἰδικὸν κώλυμα —ἤτοι ἀσθένειαν ἢ διακονίαν ἐκτὸς Μονῆς— ὀφείλουν νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν κοινὴν Τράπεζαν. Ὑποχρεοῦνται δὲ ἅπασαι νὰ τρώγουν τὸ κοινὸν παρατιθέμενον φαγητόν, παρεκτὸς ἀσθενείας.

ζ) Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τηροῦνται αὐστηρῶς πᾶσαι αἱ νηστεῖαι κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις. Ἡ κρεωφαγία ἀποκλείεται. Εἰς τὴν Τράπεζαν ἑκάστην Δευτέραν, Τετάρτην, καὶ Παρασκευὴν (ἐκτὸς ἑορτῶν) δὲν παρατίθεται ἔλαιον.

Τὰ ἐνδύματα τῶν ἀδελφῶν εἶναι κοινοῦ σχήματος καὶ κοινῆς ποιότητος.

Ὅλη ἡ Ἀδελφότης ἔχει ὑποχρεωτικῶς κοινὸν πνευματικόν, ὁ ὁποῖος ὁρίζεται ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος.

η) Κληρικοὶ προερχόμενοι ἐξ ἰδίας ἢ ἐξ ἄλλης Ἱερᾶς Μητροπόλεως δὲν δύνανται νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας καὶ θείας Λειτουργίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἄνευ ἀδείας τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 10

Ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα ἀδελφῶν τῆς Μονῆς

α) Ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ζοῦν συμφώνως πρὸς τὰς περὶ Μοναχισμοῦ Διατάξεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς αὗται ἐβιώθησαν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ κατεγράφησαν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Συνόδων εἰς τοὺς αἰωνίου κύρους κανόνας των, κατὰ τὴν μακραίωνα ἱστορίαν τοῦ παλαιφάτου μοναχισμοῦ.

β) Ἑκάστη ἀδελφὴ δέον νὰ μὴ λησμονῇ ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς κουρᾶς αὐτῆς εἰσῆλθεν εἰς μίαν νέαν κοινωνίαν, κατάστασιν καὶ τάξιν. Γεννᾶται καὶ καταγράφεται εἰς νέαν, πνευματικὴν οἰκογένειαν, στηριζομένην εἰς αἰωνίους καὶ ἀκαταλύτους δεσμούς.

γ) Ἡ θεμελιώδης μοναχικὴ ἀρχὴ εἶναι ἡ ὑπακοή, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχῃ ἑκάστη μοναχὴ πρὸς τὴν Ἡγουμένην, «μηδὲν παρὰ γνώμην αὐτῆς διαπράττουσα» (Μ. Βασίλειος). Αἱ ὑποτακτικαὶ θὰ ὑπακούουν ἀδιακρίτως εἰς τὰς ἐντολὰς τῆς Ἡγουμένης, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναφέρουν λεπτομερῶς καὶ ἐπακριβῶς πάντα τὰ κρύφια τοῦ νοὸς καὶ τῆς καρδίας των, διὰ τῆς παραδεδομένης μοναχικῆς ἐξαγορεύσεως.

δ) Ἡ ὑποχρέωσις αὕτη τῆς ἀπολύτου καὶ ἀδιακρίτου ὑπακοῆς καὶ ἀναφορᾶς τῆς ὑποτακτικῆς πρὸς τὴν Ἡγουμένην - πνευματικὴν Μητέρα, ἀποτελεῖ τὴν φυσικοτάτην ἀπόρροιαν τοῦ πνευματικοῦ καὶ αἰωνίου δεσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἑνώνει τὰς δύο ψυχάς. Ἡ Ἡγουμένη, τονίζει ὁ Μ. Βασίλειος, «τὸ τοῦ Σωτῆρος πρόσωπον ἐπέχουσα ἐν τῇ Ἀδελφότητι ἱερουργεῖ τῷ Θεῷ τὴν τῶν πειθομένων αὐτῇ σωτηρίαν». Μεταξὺ δὲ Γεροντίσσης καὶ ὑποτακτικῆς συνάπτεται σύμβασις πνευματικῆς συμβιώσεως, «ἄλυτον καὶ αἰώνιον τὴν συνάφειαν κεκτημένης». Διὰ τοῦτο —συμπληρώνει— ὁ ἅπαξ εἰς σύνδεσμον καὶ συνάφειαν ἐλθὼν πνευματικῆς Ἀδελφότητος «οὐχ οἷος τ' ἂν ᾖ ἀποκόπτεσθαι καὶ χωρίζεσθαι τούτων, οἷς συνηρμόσθη ἐφ' ὅσον ὁ πνευματικὴ κοινωνίᾳ συναρμοσθεὶς ὑπ' αὐτῷ μάρτυρι καὶ μεσίτῃ τῷ Πνεύματι, ὑπόδικος ἐπὶ τῷ χωρισμῷ γίνεται» (Ἀσκητ. Διατάξεις κα', κβ').

ε) Μία ἐκ τῶν θεμελιωδῶν ὡσαύτως ἀρχῶν τῆς μοναχικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀκτημοσύνη. Κατὰ συνέπειαν τὸ κελλίον, τὸ ἔνδυμα, τὰ ὑποδήματα καὶ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ἀτομικὰ εἴδη τῆς μοναχῆς δὲν εἶναι ἰδικά της. Ἁπλῶς παραχωροῦνται εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὴν Μονὴν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησίν της κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπιγείου ζωῆς της. Διὰ τοῦτο τὰ χρησιμοποιεῖ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς.

στ) Ἐκ τῶν πρωταρχικῶν μοναχικῶν ἐπιδιώξεων εἶναι ἡ διατήρησις τῆς καθαρότητος ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος.

ζ) Ἡ παραμονὴ καὶ διανυκτέρευσις ἀδελφῆς εἰς κελλίον ἑτέρας, παρεκτὸς ἀδηρίτου ἀνάγκης —ἀσθενείας— τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ τῆς Ἡγουμένης, δὲν ἐπιτρέπεται.

η) Ἡ εἴσοδος ἀνδρῶν ἐν τοῖς κελλίοις τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς παρεκτὸς τοῦ πατρός των —τοῦ σαρκικοῦ— καὶ κατόπιν ἀδείας τῆς Ἡγουμένης, ἀπαγορεύεται. Ὡσαύτως ἀπαγορεύεται καὶ ἡ εἴσοδος εἰς τὰ κελλία τῶν μοναχῶν κοσμικῶν προσώπων.

θ) Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴ ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς νὰ τελοῦνται Γάμοι, Σαραντισμοί, Κηδεῖαι κοσμικῶν, βαπτίσεις μωρῶν καὶ ἐνηλίκων. Ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω ἀνήκουν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν Ἐνοριῶν.

ι) Ἡ παραμονὴ τῶν ἀδελφῶν ἐκτὸς τῆς Μονῆς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου δὲν ἐπιτρέπεται, παρεκτὸς διακονίας κατόπιν ἀδείας τῆς Ἡγουμένης.

ια) Εἰς τὰς μεταξύ των σχέσεις αἱ ἀδελφαὶ τηροῦν μετὰ σχολαστικότητος τὴν ἱεραρχίαν. Αἱ νεώτεραι ὑπακούουν καὶ σέβονται τὰς ἀρχαιοτέρας, αἱ δὲ ἀρχαιότεραι, ἀνεχόμεναι ἀλλήλων τὰς ἀνθρωπίνας ἀδυναμίας, συμπεριφέρονται εἰς τὰς νεωτέρας ἀδελφὰς μὲ κατανόησιν, μὲ πνεῦμα ἀγάπης, ταπεινώσεως καὶ πραότητος, πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Καθῆκον ὅλων τῶν ἀδελφῶν εἶναι ἡ ἐνσυνείδητος ἄσκησις καὶ ἡ πρὸς ἀλλήλας ἀγάπη. Αὗται ἐξαφανίζουν τὰς φευκταίας κακίας τοῦ φθόνου, τῆς κατακρίσεως, τῆς μεμονωμένης ἢ μερικῆς φιλίας, τῆς ἀντιλογίας, τῆς ἰδιορρυθμίας καὶ ἐξουδετερώνουν ὅσα διαβιβρώσκουν καὶ ὑποσκάπτουν τὰ θεμέλια τῆς ἑνότητος τοῦ κοινοβίου καὶ τὴν πορείαν πρὸς τὴν λύτρωσιν καὶ τὴν σωτηρίαν.

Οὐδεμία ἀδελφὴ ἐπιπλήττει ἄλλην, οὔτε παρατηρεῖ ἢ διορθώνει, πλὴν τῆς Ἡγουμένης, καὶ τῆς τυχὸν ὑπ' αὐτῆς ὁρισθείσης ἀναπληρωτρίας. Ἡ ὑπεύθυνος διακονήματος ἐπεμβαίνει μόνον εἰς ὅ,τι εἶναι σχετικὸν μὲ τὸ διακόνημα. Διὰ ὁτιδήποτε ἄλλο, ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἡγουμένην, ἥτις ἐνεργεῖ κατὰ τὴν κρίσιν της.

Τὸ σφάλμα τῆς ἀδελφῆς ποτὲ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ αἰτία σχολιασμοῦ, κατακρίσεως καὶ ἐξουδενώσεως, ἀλλὰ αἰτία προσεγγίσεως καὶ συμπαραστάσεως, «τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι» (Ρωμ. ιβ' 10).

ιβ) Ἡ ἄσκησις τῶν μοναχῶν εἰς τὰ διακονήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι ἀναποσπάστως συνδεδεμένη μὲ τὴν μοναχικήν των τελείωσιν καὶ ἀποτελεῖ μίαν τῶν ἀπαραιτήτων καὶ βασικῶν προϋποθέσεων διὰ τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν πνευματικὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς προσωπικότητος αὐτῶν. «Ἐπεὶ διπλοῦς

ὁ ἄνθρωπος, διπλοῦν εἶναι προσήκει καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς σπούδασμα, πόνοις τε σώματος καὶ ψυχῆς ἀσκήμασι κατορθούμενον. Πόνοι δὲ σώματος οὐχ ἡ ἀργία ἀλλὰ τὸ ἔργον ἐστὶ» (Μ. Βασίλειος). Διὰ τοῦτο πᾶσαι αἱ ἀδελφαὶ ὀφείλουν νὰ ἐργάζωνται, ἑκάστη κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεών της, ἐκτελοῦσαι μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας πᾶσαν ἀνατιθεμένην ἐργασίαν, δεδομένου, ἄλλωστε, ὅτι πᾶσα ἐν τῇ Μονῇ ἐργασία εἶναι προσφορὰ πρὸς τὸν Θεόν.

ιγ) Τὰ βασικότερα διακονήματα εἰς τὰ ὁποῖα δέον νὰ ἀσχολῶνται αἱ ἀδελφαὶ τῆς Μονῆς εἶναι:

1. Τῆς Γραμματέως.
2. Τῆς Οἰκονόμου.
3. Τῆς Ἐκκλησιαστικῆς.
4. Τῆς Βηματαρίσσης.
5. Τῆς Ἀρχονταρίσσης.
6. Τῆς Βιβλιοφύλακος.
7. Τῆς Μαγειρίσσης.
8. Τῆς Τραπεζαρίσσης.
9. Τῆς Εὐτρεπιζούσης τὴν Ἱ. Μονήν.
10. Τῆς Κηπουροῦ κ.λπ.

ιδ) Ἑκάστη ἀδελφὴ ὀφείλει νὰ ἐκτελῇ καθημερινῶς τὸν ἀτομικόν της κανόνα, ὁ ὁποῖος εἶναι: α) διὰ τὴν μεγαλόσχημον 12 κομβοσχοίνια τῶν 100 κόμβων καὶ 120 μεγάλαι μετάνοιαι, β) διὰ τὴν ρασοφόρον 6 κομβοσχοίνια τῶν 100 κόμβων καὶ 60 μεγάλαι μετάνοιαι.

ιε) Ἀδελφὴ ἀποχωροῦσα ὁριστικῶς ἐκ τῆς Μονῆς δύναται νὰ λάβῃ τὰ αὐστηρῶς προσωπικῆς αὐτῆς χρήσεως εἴδη καὶ μόνον τῇ εὐλογίᾳ τῆς Ἡγουμένης.

ιστ) Ἀδελφὴ ἀποχωροῦσα ὁριστικῶς οἰκειοθελῶς ἐκ τῆς Ἀδελφότητος γίνεται δεκτὴ ἐκ νέου μετὰ ἀπὸ εἰλικρινῆ μετάνοιαν, καὶ ἐφ' ὅσον τοῦτο ἤθελεν ἀποφασίσει ἡ ἀδελφότης διὰ πλειοψηφίας τῶν 4/5 αὐτῆς. Ἀπόλλυσιν ὅμως τὴν ἱεραρχικήν της σειρὰν καὶ λαμβάνει τὴν τελευταίαν πρὸ τῶν δοκίμων θέσιν.

ιζ) Γεωργικαὶ ἐργασίαι καὶ ἄλλαι βαρείας μορφῆς δύναται νὰ ἐκτελοῦνται ὑπὸ λαϊκῶν τῇ εὐθύνῃ τῇ Ἡγουμένης ὅταν αἱ ἀδελφαὶ δὲν ἐπαρκοῦν ἢ ἀδυνατοῦν νὰ ἀνταποκριθοῦν.

ιη) Τὸ νὰ λαμβάνῃ τις τῶν μοναζουσῶν δῶρα, ἀκόμη καὶ ἀπὸ συγγενεῖς, γίνεται, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον, αἰτία πολλῶν κακῶν, «τοσούτων δὲ προφάσεως εἰς ἁμαρτίαν ἐπισυμβαινουσῶν, καλὸν ἐστι τὸ μὴ δέχεσθαι τὰ τοιαῦτα, ἐπιτρέπειν δὲ τῷ προεστῶτι δοκιμάζειν καὶ παρὰ τίνων χρὴ ληφθῆναι καὶ πῶς δεῖ οἰκονομηθῆναι» (Ε.Π.Ε. 9, σελ. 382).

Ἄρθρον 11
Περὶ δοκίμων

α) Ἡ συγκαταρίθμησις τῶν προσερχομένων μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος γίνεται κατόπιν προσεκτικῆς δοκιμασίας.

β) Ἡ εἴσοδος δοκίμων εἰς τὴν Ἱερὰ Μονὴν γίνεται κατόπιν σχετικῆς αἰτήσεως αὐτῶν πρὸς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀναφέρεται ρητῶς ὅτι ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως ἡ αἰτοῦσα ἐπιθυμεῖ νὰ ἀσπασθῇ τὸν μοναχικὸν βίον.

γ) Ὡς κατώτατον ὅριον εἰσόδου ὁρίζεται τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχει ἰδιάζουσα περίπτωσις διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀποφανθῇ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, ἀποφευγομένης πάντως τῆς δημιουργίας προβλημάτων οἰκογενειακῶν καὶ ἀντιδράσεων κοινωνικῶν.

δ) Ἡ διάρκεια τῆς δοκιμασίας εἶναι τριετής, δυναμένη νὰ συντμηθῇ ἢ νὰ αὐξηθῇ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας, τῆς πνευματικῆς ὡριμότητος ἢ ἐξ ἄλλων ἐκτάκτων καὶ σοβαρῶν περιστάσεων.

ε) Μοναχὴ προερχομένη ἐξ ἑτέρας Μονῆς δὲν γίνεται δεκτή, ἐκτὸς σπανιωτάτης ἐξαιρέσεως, διὰ τὴν ὁποίαν ἀποφαίνεται τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

στ) Ἐὰν ἡ δόκιμος ἀποδειχθῇ ἀνυπάκουος, σκανδαλοποιὸς καὶ μὴ δυναμένη νὰ συμμορφωθῇ καὶ προσαρμοσθῇ πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ κανονισμοῦ τῆς Μονῆς καὶ εἶναι ἀνεπίδεκτος βελτιώσεως, ἀποβάλλεται τῆς ἀδελφότητος «ὥστε ἀζήμιον ...τῇ ἀδελφότητι γίνεσθαι» (Μ. Βασίλειος, ΕΠΕ 8, 242).

ζ) Δόκιμος ἀποχωροῦσα οἰκειοθελῶς ἐκ τῆς Μονῆς, γίνεται ἐκ νέου δεκτή, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἀλλὰ ὑποχρεοῦται νὰ διανύσῃ ἐκ νέου πλήρη τὸν χρόνον τῆς τριετοῦς δοκιμασίας.

η) Πρὸ τῆς ἐντάξεως τῆς ὑποψηφίας δοκίμου εἰς τὸ Κοινόβιον, ἀπαιτεῖται ἱκανὸς χρόνος ἐπικοινωνίας αὐτῆς μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὥστε ἡ Ἡγουμένη νὰ δυνηθῇ νὰ ἐνημερωθῇ πλήρως διὰ τὸν πρότερον αὐτῆς βίον καὶ τοιουτοτρόπως νὰ δεχθῇ ταύτην εἰς τὸ Κοινόβιον, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον διαπιστώσῃ κλῆσιν Θεοῦ.

θ) Αἱ δόκιμοι μοναχαὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς δοκιμασίας αὐτῶν συμμετέχουν εἰς τὴν ὅλην ζωὴν καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἀδελφότητος, ἀναλαμβάνουν δὲ διακονήματα συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοβίου καὶ τὰς ἐντολὰς τῆς Ἡγουμένης.

ι) Αἱ δόκιμοι ἔχουν ἰδίαν ἱεραρχικὴν σειρὰν καθοριζομένην ἐκ τοῦ χρόνου προσελεύσεώς των εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν ἡ δὲ ἱεραρχικὴ σειρὰ τῶν μοναχῶν καθορίζεται ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα τῆς κουρᾶς των.

ια) Ξενόγλωσσαι Ὀρθόδοξοι γίνονται δεκταὶ ὡς μεμονωμένα ἄτομα, οὐδέποτε ὡς ὁμάς, καὶ μὲ τὸν ὅρον ὅτι ἡ δοκιμασία των θὰ ἀρχίζῃ μετὰ τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

ιβ) Αἱ ἐξ ἐγγάμων προερχόμεναι ἄνευ τέκνων ἢ μετὰ τέκνων ἐνηλίκων δέον ὅπως ἔχουν ἔγγραφον συγκατάθεσιν τοῦ συζύγου, τὴν ὁποίαν θὰ ὑπογράφῃ ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκόπου.

Ἄρθρον 12
Φιλοξενία

α) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ δέχεται προσκυνητὰς εἰς ὥρας καὶ ἡμέρας καθορισμένας καὶ ἐμφανῶς ἀναγεγραμμένας εἰς τὰς εἰσόδους, πάντως οὐχὶ πρὸ τῆς 7ης

πρωϊνῆς καὶ μετὰ τὴ δύσιν τοῦ ἡλίου. Δι' ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις τὴν εὐθύνην φέρει ἡ Ἡγουμένη.

β) Τοὺς ἐπισκέπτας ὑποδέχεται ἡ τεταγμένη πρὸς τοῦτο ἀδελφὴ (Ἀρχοντάρισσα) μετὰ προσηνείας, συνέσεως καὶ σοβαρότητος.

γ) Ἡ διάρκεια παραμονῆς εἶναι 24 ὧραι. Διὰ μεγαλύτερον χρονικὸν διάστημα ἀποφασίζει ἡ Ἡγουμένη.

δ) Συνομιλίαι ἐπισκεπτῶν μετὰ Μοναχῆς πλὴν τῆς Ἀρχονταρίσσης ἐπιτρέπονται μόνον ὅταν ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ κατόπιν ἀδείας τῆς Ἡγουμένης.

ε) Οἱ φιλοξενούμενοι προσκυνηταὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰ διαμερίσματα τῶν Μοναχῶν, σεβόμενοι τὴν ἱερότητα τοῦ χώρου. Ἀκολουθοῦν δὲ τὸ ἡμερήσιον πρόγραμμα τῆς Μονῆς.

στ) Ἑτερόδοξοι ἐπισκέπται δὲν γίνονται δεκτοὶ ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ἐν ὥρᾳ λατρείας.

ζ) Προϋπόθεσις εἰσόδου ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ἀποτελεῖ ἡ σεμνοπρεπὴς ἐνδυμασία καὶ ἐμφάνισις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ ὁ σεβασμὸς ἐκ μέρους των τοῦ ἱεροῦ χώρου. Εἰς περίπτωσιν ποὺ δὲν δέχονται νὰ συμμορφωθοῦν εἰς τὰς ὑποδείξεις ἀποβάλλονται ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ὑπευθύνων.

η) Ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα ἀπολύτως καὶ εἰς πάντας ἐντὸς τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ εἰς ὅλους τοὺς χώρους ποὺ περικλείονται ἐντὸς τοῦ τείχους αὐτῆς.

θ) Ἡ λῆψις φωτογραφιῶν ἐντὸς τοῦ Καθολικοῦ ἀπαγορεύεται ἀπολύτως. Εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλὴν δύνανται νὰ φωτογραφίζουν τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱ. Μονῆς ἐξωτερικῶς, ἐφ' ὅσον δὲν διακινοῦνται Μοναχαὶ *καὶ δὲν ἐμποδίζουν τὴν ἐνάσκησιν τυχὸν διακονημάτων.*

ι) Μοναχαὶ καὶ ἐν γένει Ἀδελφαὶ τῆς Μονῆς δὲν φωτογραφίζονται μὲ κοσμικούς, οὔτε αἱ μοναχαὶ λαμβάνουν φωτογραφίας χάριν τῶν κοσμικῶν.

ια) Μουσικὰ συγκροτήματα, χοροί, γλέντια, ραδιόφωνα, μαγνητόφωνα, ἠλεκτρόφωνα, καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος τρόπος ψυχαγωγίας, καὶ μὲ ὁποιαδήποτε μέσα, ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς, τόσον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὅσον καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, μηδὲ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας καὶ τῆς Πρωτομαγιᾶς ἐξαιρουμένων. Ἡ ἀπαγόρευσις ἰσχύει δι' ὅλους τοὺς χώρους τῆς Ἱ. Μονῆς, ποὺ ἀνήκουν εἰς αὐτήν.

Ἄρθρον 13

Πειθαρχικὸς ἔλεγχος

α) Ὁ πειθαρχικὸς ἔλεγχος ἀσκεῖται κατὰ πρῶτον λόγον καὶ ἐν παντὶ ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης, ἥτις καὶ ἐπιβάλλει τὰ ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμενα ἐπιτίμια, μετὰ διακρίσεως καὶ ἀγάπης, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς σφαλούσης ἀδελφῆς.

β) Εἰς περίπτωσιν ὑποτροπῆς ἢ βαρυτέρου τυχὸν παραπτώματος, τὸν πειθαρχικὸν ἔλεγχον ἀσκεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

γ) Ἐὰν δέ, ὃ μὴ γένοιτο, συμβῇ παράπτωμα ἐπισῦρον καὶ κανονικὰς κυρώσεις ἢ ἀπειλοῦν τὴν εὔρυθμον λειτουργίαν τῆς Μονῆς, τότε ἐπιλαμβάνεται τοῦ θέματος ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 14

Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α) Αἱ ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ προερχόμενοι πρόσοδοι.

β) Οἱ ἐκ τοῦ ἐργοχείρου τῶν ἀδελφῶν.

γ) Οἱ ἐκ διαθέσεως βιβλίων τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἱ. Μονῆς.

δ) Αἱ πρόσοδοι ἐξ ἐκμεταλλεύσεως τῆς τυχὸν κινητῆς ἢ ἀκινήτου περιουσίας τῆς Ἱ. Μονῆς.

ε) Αἱ πάσης φύσεως δωρεαί.

στ) Πᾶν ἄλλον ἔσοδον ἐκ χρηστῆς καὶ νομίμου πηγῆς.

Ἄρθρον 15

Αἱ ἐκ τῶν ὡς ἄνω πηγῶν πρόσοδοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διατίθενται:

α) Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς.

β) Διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν νέων κτισμάτων.

γ) Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἤδη ὑφισταμένων.

δ) Διὰ τὴν φιλοξενίαν.

ε) Διὰ τὴν προμήθειαν καὶ συντήρησιν πάντων τῶν συντελούντων εἰς τὴν εὔρυθμον λειτουργίαν τῆς Ἱ. Μονῆς καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν πάσης φύσεως ἀναγκῶν αὐτῆς.

στ) Διὰ φιλανθρωπικοὺς σκοπούς.

ζ) Διὰ τὸν ἐκδοτικὸν τομέα.

Πᾶσα δαπάνη μὴ προβλεπομένη ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 16

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ ἔχει ἰδίαν κυκλικὴν σφραγίδα, φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ τὴν μορφὴν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, κύκλῳ δὲ τὴν ἔνδειξιν: «ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΔΟΜΙΡΟΥ - ΡΟΔΟΛΙΒΟΥΣ ΣΕΡΡΩΝ»

Ἄρθρον 17

Τὰ Ἱερὰ Λείψανα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἅπαντα θὰ παραμένουν ἐσαεὶ διαφυλασσόμενα ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ. Δὲν ἐπιτρέπεται παρ' οὐδενὸς ἢ κληρικοῦ, ἢ μοναχοῦ, ἢ λαϊκοῦ ἡ τεμάχισις αὐτῶν, διὰ οἱονδήποτε αἰτοῦντα, εἴτε οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Μητρόπολιν, εἴτε εἰς ἄλλας Ἱερὰς Μητροπόλεις.

Ἄρθρον 18

Πᾶν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ ρυθμίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 19

Ὁ παρὼν Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς τροποποιεῖται δι' ἀποφάσεως τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφό-

τητος, κατόπιν εἰσηγήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 20

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον «Ἐκκλησία».

ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ — ΤΑ ΜΕΛΗ

Μαριάμ μοναχὴ — Θεοφανὼ μοναχὴ

Παρασκευὴ μοναχὴ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΥΔΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει:

1) Τὰς ἱερὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

2) Τοὺς Θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας, οἱ ὁποῖοι ἐπιβάλλουν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον νὰ μεριμνᾶ διὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀνάπτυξιν καὶ καλλιέργειαν τοῦ ποιμνίου του.

3) Τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Ν. 4149/1961 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς ἐν Κρήτῃ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» καὶ

4) Τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Ἀποφασίζομεν

α) Τὴν ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν Ἐκκλησιαστικοῦ Ἱδρύματος παρὰ τῇ Ἐνορίᾳ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου» Κουνουπιδιανῶν Κυδωνίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐνοριακὸν Κέντρον τῆς Ἐνορίας Κουνουπιδιανῶν» τὸ ὁποῖον θὰ ἔχει Ἕδραν εἰς τὸν ὡς ἀνωτέρω Ἱερὸν Ναόν.

β) Τὰ σχετικὰ μὲ τὴ διοίκησιν, τὸν σκοπόν, τὴν λειτούργίαν καὶ τὴν διαχείρισιν τοῦ Ἱδρύματος ρυθμίζονται διὰ τοῦ ὡς κατωτέρω Κανονισμοῦ.

Ἐν Χανίοις τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1995

† Ὁ Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ
Λειτουργίας Ἐνοριακοῦ Κέντρου τῆς Ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου» Κουνουπιδιανῶν Κυδωνίας Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου.

Ἄρθρον 1
Ἕδρα - Τίτλος - Σφραγίδα

Συνιστᾶται παρὰ τῇ Ἐνορίᾳ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου» Κουνουπιδιανῶν Κυδωνίας Ἐκκλησιαστικὸν Ἵδρυμα, τὸ ὁποῖον θὰ λειτουργῇ εἰς κτίριον κείμενον παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐνοριακὸν Κέντρον τῆς Ἐνορίας Κουνουπιδιανῶν».

Τὸ Κέντρον θὰ ἔχει ἰδικήν του σφραγίδα στρογγύλην εἰς τὴν περιφέρεια τῆς ὁποίας θὰ γράφη: «Ἱερ. Μητρ/λις Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου - Ἐνοριακὸν Κέντρον Ἐνορίας Κουνουπιδιανῶν», εἰς δὲ Τὸ Κέντρον της θὰ εἰκονίζεται ἡ Ἱερὰ εἰκὼν τῆς Παναγίας Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου».

Ἄρθρον 2
Σκοποὶ

Σκοπὸς τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου εἶναι ἡ ἐκτὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀνάπτυξις δραστηριοτήτων τῆς Ἐνορίας καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος αὐτῆς διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἐνορίᾳ ταύτῃ καὶ δή:

α) Ἡ κατανόησις ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς καὶ μάλιστα τοὺς νέους τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν Κοινωνίαν.

β) Ἡ καλλιέργεια μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ φρονήματος καὶ ἡ κατὰ Χριστὸν αὔξησις καὶ προαγωγὴ αὐτῶν.

γ) Ἡ σύνδεσις τῶν Ἐνοριτῶν καὶ δὴ τῶν νέων τῆς Ἐνορίας μὲ τὴν ζῶσαν Ἑλληνορθόδοξον Παράδοσιν.

δ) Ἡ δημιουργία τῶν προϋποθέσεων διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν Ἐνοριτῶν καὶ τῶν νέων ἰδίᾳ διὰ τῆς ὀργανώσεως διαφόρων πνευματικῶν, μορφωτικῶν, ψυχαγωγικῶν καὶ ἄλλων ἐκδηλώσεων εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλληνορθοδόξου Παραδόσεώς μας.

ε) Ἡ ἐνασχόλησις τῶν νέων μὲ τὴν ἐκμάθησιν τεχνῶν καὶ ἀπόκτησιν γνώσεων, ὡς Ἁγιογραφίαν, Βυζαντ. Μουσικὴν καὶ ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ λοιπῶν τεχνῶν.

Ἄρθρον 3
Μέσα δι' ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν

α) Λειτουργία Κατηχητικῶν Σχολείων.

β) Ὀργάνωσις ἐθνικῶν, φιλανθρωπικῶν, ψυχαγωγικῶν κ.λπ. ἐκδηλώσεων.

γ) Διοργάνωσις ὁμιλιῶν, διαλέξεων, διαφόρων Ἐκθέσεων, ἡ πραγματοποίησις προβολῶν θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν, πολιτιστικῶν καὶ ἠθικῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν, σλάϊντς καὶ ντοκυμαντέρ.

δ) Ἵδρυσις καὶ λειτουργία δανειστικῆς Βιβλιοθήκης.

ε) Καθιέρωσις τιμητικῶν διακρίσεων καὶ βραβείων εἰς ἀριστούχους μαθητὰς (Γυμνασίου - Λυκείου) καθὼς καὶ φοιτητικῶν τοιούτων.

στ) Εἴ τι ἕτερον μέσον τὸ ὁποῖον θὰ ἀποφασίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου.

Ἄρθρον 4
Κεντρικὴ Ὀργάνωσις - Διοίκησις

Τὸ Ἐνοριακὸν Κέντρον διοικεῖται ἀπὸ 5 (πέντε) μέλη καὶ ἀπαρτίζεται ὡς ἑξῆς:

Πρόεδρος ὁ ἑκάστοτε Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἕνα μέλος ἀπὸ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον καὶ τρία μέλη λαϊκά, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, οἱ ὁποῖοι διακρίνονται διὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν πνευματικὴ τους κατάρτισιν καὶ ὡριμότητα.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου συγκροτεῖται εἰς Σῶμα κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν αὐτοῦ, διὰ τῆς ἐκλογῆς μὲ μυστικὴν ψηφοφορίαν, ἀντιπροέδρου, ταμίου, γραμματέως καὶ μέλους.

Ἡ θητεία τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου εἶναι τριετὴς (3) καὶ διορίζονται ἀπὸ τὸν ἑκάστοτε Μητροπολίτην τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, κατόπιν ἐγγράφου προτάσεως τοῦ Ἐφημερίου τῆς Ἐνορίας. Οἱ διοριζόμενοι ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπαναδιορισμοῦ, δύναται δὲ νὰ γίνῃ ἀντικατάστασις μελῶν τινων τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ πρὸ τῆς λήξεως τῆς τριετίας.

Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου εἶναι τιμητικὸν καὶ ἄμισθον.

Ἄρθρον 5
Ἁρμοδιότητες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Οἱ ἁρμοδιότητες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι:

α) Ἀποφασίζει δι' οἱονδήποτε θέμα τὸ ὁποῖον ἀφορᾶ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στόχων τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου.

β) Συνεργάζεται μὲ τὴν Ἱερ. Μητρόπολιν Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου καὶ τὸ Πολιτιστικὸν Κέντρον αὐτῆς, τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον, τὴν Τοπικὴν Αὐτοδιοίκησιν, τὰ Σχολεῖα καὶ τοὺς Τοπικοὺς φορεῖς, διὰ τὴν προαγωγὴν καὶ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν του καὶ μὲ κάθε φορέα καὶ ἄνθρωπον κατὰ τὴν κρίσιν του.

γ) Καταρτίζει κατὰ μῆνα Δεκέμβριον τὸν ἐτήσιον Προϋπολογισμὸν τοῦ ἑπομένου ἔτους καὶ κατὰ μῆνα Φεβρουάριον τὸν Ἀπολογισμὸν τοῦ προηγουμένου ἔτους.

δ) Μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐξεύρεσιν οἰκονομικῶν πόρων διὰ τὴν σωστὴν καὶ ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τοῦ Ἐνορ. Κέντρου.

ε) Οἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψῆφος τοῦ Προέδρου.

στ) Καλεῖται εἰς συνεδρίαν ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτοῦ ὁσάκις οὗτος κρίνῃ τοῦτο ἀναγκαῖον, ἢ ζητήσωσι τοῦτο ἐγγράφως δύο τῶν μελῶν αὐτοῦ.

ζ) Τὰς ἐν γένει ἐργασίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου διευθύνει ὁ Πρόεδρος, ἐν ἀπουσίᾳ δὲ ἢ ἄλλῳ κωλύματι τούτου, ὁ ἀντιπρόεδρος ἐξουσιοδοτούμενος ὑπὸ τοῦ προέδρου.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον θεωρεῖται ἐν ἀπαρτίᾳ παρισταμένου τοῦ Προέδρου καὶ δύο τουλάχιστον τῶν μελῶν αὐτοῦ.

Κωλυομένου τοῦ Προέδρου ἡ συνεδρία θεωρεῖται νόμιμος ἂν παραστῶσι κατ' αὐτὴν τρία τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, προεδρεύοντος τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐξουσιοδοτηθέντος ἀντιπροέδρου.

η) Ἀποφασίζει διὰ κάθε ἄλλο θέμα, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται ρητὰ λόγος εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν.

θ) Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, διὰ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, ἀσκεῖ ἔλεγχον εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου, καὶ ἐγκρίνει, τροποποιεῖ ἢ ἀπορρίπτει αὐτάς.

Ἄρθρον 6

Τὸ Ἐνοριακὸν Κέντρον διατηρεῖ διαχειριστικὰ βιβλία (βιβλίον Πρακτικῶν, Ταμείου, γραμμάτια εἰσπράξεων καὶ ἐντάλματα πληρωμῆς). Πάντα ταῦτα θεωροῦνται ἀπὸ τὴν Ἱερ. Μητρόπολιν Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου διὰ τὸ νόμιμον αὐτῶν.

Ἄρθρον 7
Πόροι τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου εἶναι:

α) Τὰ μηνιαῖα μισθώματα τοῦ Καταστήματος τῆς Ἐνορίας τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ζυμβρακάκηδων τῆς Πόλεως Χανίων.

β) Πᾶσα κρατικὴ παροχὴ ἢ ἑτέρα νόμιμος ἐπιχορήγησις.

γ) Δωρεαὶ καὶ κληρονομία.

δ) Τὰ ἔσοδα ἀπὸ δεξιώσεις διαφόρων τελετῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου.

ε) Πᾶν ἔσοδον τὸ ὁποῖον δὲν προβλέπεται ἀνωτέρω.

Ἄρθρον 8
Διάθεσις τῶν πόρων:

Οἱ ὡς ἀνωτέρω πόροι διατίθενται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου:

α) Διὰ τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου.

β) Διὰ τὴν ἀγορὰν βιβλίων.

γ) Διὰ τὴν διοργάνωσιν ἑορτῶν καὶ ἐκδηλώσεων.

δ) Διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

ε) Διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἐξόδων λειτουργίας τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου.

στ) Διὰ τὴν καθιέρωσιν μαθητικῶν καὶ φοιτητικῶν βραβείων.

ζ) Διὰ τὴν ἀμοιβὴν τῆς καθαρίστριας καὶ τυχὸν ἑτέρου προσληφθησομένου προσωπικοῦ.

Τυχὸν ἀποθέματα ἀπομένοντα εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου πέραν τῶν 100.000 δραχμῶν τὰ ὁποῖα δικαιοῦται νὰ φέρῃ ὁ ταμίας, κατατίθενται ἀμελητὶ ἐπὶ τόκῳ ἐν ὄψει ἢ ἐπὶ προθεσμίᾳ

ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου καὶ εἰς εἰδικὸν λογαριασμὸν παρ' ἀνεγνωρισμένῃ Τραπέζῃ ἢ τῷ Ταχυδρομικῷ Ταμιευτηρίῳ.

Ἀνάληψις χρημάτων ἐνεργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τῇ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 9
Δωρηταὶ - Εὐεργέται

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου δύναται νὰ ἀνακηρύττῃ Δωρητὰς καὶ Εὐεργέτας, εἴτε ἐν ζωῇ εἴτε μετὰ θάνατον, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 10

Διὰ πᾶν ἕτερον θέμα, τὸ ὁποῖον δὲν περιλαμβάνεται εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν, ἀποφασίζει τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου, τῇ ἐγκρίσει τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 11

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς τροποποιεῖται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐνοριακοῦ Κέντρου καὶ ἐγκρίνεται ὑπὸ τοῦ ἑκάστοτε οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 12

Τὸ Ἐνοριακὸν Κέντρον καταργεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, ὅταν δὲν ἐκπληρώνῃ τὴν ἀποστολήν του ἢ ὅταν παρεκκλίνῃ τοῦ σκοποῦ του. Πᾶν κινητὸν καὶ ἀκίνητον περιουσιακὸν στοιχεῖον, ἀκόμα καὶ οἰκονομικόν, μεταβιβάζεται εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν «Ἡ Γέννησις τῆς Θεοτόκου» Κουνουπιδιανῶν Κυδωνίας.

Ἄρθρον 13

Ὁ παρὼν Κανονισμὸς ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἄρθρον 14

Ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ αὐτοῦ προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῇ.

Ἐν Χανίοις τῇ 27 Σεπτεμβρίου 1995
Ὁ Μητροπολίτης
† Ὁ Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ

Πρὸς
τὸν Ἀρχιμανδρίτην
Πλωτῖνον Ἀγριτέλλη (κατὰ κόσμον Παναγιώτην τοῦ Ἐμμανουὴλ)
Κληρικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ
(Καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε ὅπως ἐμφανισθῇς ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ, ἐν τοῖς Γραφείοις αὐτῆς, ὁδὸς Ὑμηττοῦ 47-51 Καισαριανή, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ Ν. 5383/1932, τὴν 18ην Δεκεμβρίου 1995 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 11ην π.μ., προκειμένου νὰ δικασθῇς ἐπὶ τῶν ἀποδιδομένων σοι κατηγοριῶν.

Προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἐν περιπτώσει μὴ ἐμφανίσεώς σου, θέλει ἐνεργηθῶσι κατὰ σοῦ τὰ ὑπὸ τῶν ἄρθρων 62 καὶ 112 τοῦ Ν. 5383/1932 ὁριζόμενα, ὡς ταῦτα ἰσχύουσι κατὰ τὰ σαφῶς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977 διατασσόμενα.

Ἐν Καισαριανῇ τῇ 18ῃ Σεπτεμβρίου 1995
† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Πρὸς
τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Γουμενίσσης,
Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου
Εἰς Γουμένισσαν

Διὰ τοῦ παρόντος, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθμ. 1/1995 ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ, διὰ Πρεσβυτέρους, Διακόνους καὶ Μοναχούς, Δικαστηρίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀφορῶσα εἰς τὸν Ἱεροδιάκονον Ἀγάπιον Ἀϊτσίδην, κατὰ κόσμον Χαρίτωνα τοῦ Βασιλείου, κληρικὸν τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γουμενίσσης, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου, συνῳδὰ ταῖς διατάξεσι τῶν ἄρθρων 125, 126, 127, 128, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139 καὶ 151 τοῦ Νόμου 5383/1932 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καὶ τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας», ὡς τίθενται καὶ ἰσχύουν κατὰ τὰ σαφῶς ὁριζόμενα ὑπὸ τῆς παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 44 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», κατέστη ἤδη ἀπὸ 6ης μ.μ. τῆς 10ης Νοεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους, τελεσίδικος, ὁριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος, παρελθούσης ἀπράκτου τῆς προθεσμίας ἀσκήσεως κατ' αὐτῆς τῶν ἐνδίκων μέσων τῆς ἀνακοπῆς ἐρημοδικίας καὶ τῆς ἐφέσεως.

Ἐντολῇ καὶ ἐξουσιοδοτήσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ὁ Ἀρχιγραμματεύς, † Ὁ Διαυλείας Δαμασκηνὸς

Κοινοποίησις:
κ. Χαρίτωνα Ἀϊτσίδην τοῦ Βασιλείου
(καὶ νῦν ἀγνώστου διαμονῆς)

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 37, πργρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς καὶ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν κενῆς θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἁγίου Νικολάου Πευκακίων

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ἵνα καταλάβωσιν τὴν Ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 34/1α τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόν-

τα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30ῇ Ὀκτωβρίου 1995

† Ὁ Ἀθηνῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἱερὰ Μητρόπολις Γυθείου καὶ Οἰτύλου

Ἔχοντες ὑπ᾽ ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ᾽ ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Προφήτου Ἡλιοὺ Ἄνω Δολῶν

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Γυθείῳ τῇ 27ῃ Ὀκτωβρίου 1995

† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου ΣΩΤΗΡΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Σερβίων καὶ Κοζάνης

Ἔχοντες ὑπ᾽ ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ᾽ ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικοῦ ἐφημερίου τῶν Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίου Νικολάου Κρόκου

καὶ διακόνων τῶν Ἱερῶν Ναῶν:

1) Ἁγίου Νικολάου Κοζάνης, 2) Ἁγίου Δημητρίου Κοζάνης, 3) Ἁγίου Κων/νου καὶ Ἑλένης Κοζάνης

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Κοζάνῃ τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου 1995

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Θηβῶν καὶ Λεβαδείας

Ἔχοντες ὑπ᾽ ὄψει τὸ Π.Δ. 582/1980 (ΦΕΚ 158/11.7.1980) καλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν κατάληψιν τῆς θέσεως τοῦ Ἱεροκήρυκος, νὰ ὑποβάλλουν τὰ σχετικὰ δικαιολογητικὰ ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης.

Ἐν Λεβαδείᾳ τῇ 2ᾳ Νοεμβρίου 1995

† Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαδείας ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἀργολίδος

Ἔχοντες ὑπ᾽ ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33 - 37 τοῦ ὑπ᾽ ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις

α) τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Ἁγίου Γεωργίου Ναυπλίου (2α θέσις), 2) Ἁγίας Παρασκευῆς Τσέλλου καὶ

β) τακτικῶν διακόνων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

1) Ἁγίου Βασιλείου Ἄργους, 2) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἄργους καὶ 3) Ἁγίων Κων/νου καὶ Ἑλένης Ναυπλίου

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 7ῃ Νοεμβρίου 1995

† Ὁ Ἀργολίδος ΙΑΚΩΒΟΣ

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τηλ. καὶ Fax 72.18.308

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ΣΕΡΑΦΕΙΜ
† Ὁ Δράμας ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
† Ὁ Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
† Ὁ Ἀργολίδος ΙΑΚΩΒΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁμότ. Καθηγ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ
Ἄρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Μ.Χ.Ε.
Τακτικὸν Μέλος τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἀκαδημίας
τῶν Ἐπιστημῶν καὶ τῶν Τεχνῶν»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

*Εὐαγγέλου Δ. **Θεοδώρου**, Ἀκροβολισμοὶ κρούσεως;*
Οἰκουμ. Πατριαρχείου - Ἀρχ/πῆς Ἀμερικῆς, Κοινὸν Ἀνακοινωθέν.
*Μητρ. Ζακύνθου **Χρυσοστόμου**, Ὁ πρ. Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου κυρὸς Παῦλος (†).*
*Ἐπισκ. Νεοχωρίου **Παύλου**, 1900 χρόνια ἀπὸ τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.*
*Ἀρχιμ. Νικ. Ι. **Πρωτοπαπᾶ**, Ἡ Θεοτόκος στὴν Ἀποκάλυψη.*
*Ἀρχιμ. Γεναδίου **Λυμούρη**, Ἡ ἐκκλησιολογικὴ ἐνοποιὸς διάστασις τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ σήμερον.*
*Ἀρχιμ. Εὐτυχίου **Σαρμάνη**, Περὶ σημειολογίας.*
*Ἰωάννου **Μπουγάτσου**, Ἡ συμβολὴ τοῦ Κων. Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων εἰς τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821.*
*Ἰωάννου Ν. **Παπαμιχαλάκη**, Αἱ Δημόσιαι Σχέσεις διὰ τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.*
Παρατηρήσεις καὶ Σχόλια.
Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.
Πράξεις συστάσεως Ἐκκλησιαστικῶν Ἱδρυμάτων
Παράρτημα.